முமுக்ஷுப்படி

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச் செய்தஅநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் 1 ஸர்வேஶ்வரன் தானே விதிக்கையாலே ததபிமதமென்னுமத்தையும் வரணாங்கமான ஸாதநாந்தர பரித்யாகத்தையும் 2 வரணத்தில் ஸாதநத்வபுத்திராஹித்யத்தையும் 3. ஶாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் 4 பூர்வபாவியான ப்ராப்திப்ரதிபந்தகஸகலபாப விமோசநத்தையும் உத்தரார்த்தத்தாலே ஶாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய்ப் 5 பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத் தாத்பர்யமாய்ச் சரமரஹஸ்யமா யிருந்துள்ள சரமஶ்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஶயவிபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங் கேட்கைக்காக விறே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவுகொண்டு 6 மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.

---

1. ஸர்வேஶ்வரன் தானே விதிக்கையாலே - வேறு புருஷனைக் கொண்டு சொல்வியாமல், விபவாவதாரமான க்ருஷ்ணனாய் வந்த தானே 'மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ' என்று விதித்தலாலே. ததபிமதம் - அந்தப் பகவானுக்கு இஷ்டமானது. 2. வரணத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி ராஹித்யம் - எம்பெருமானை உபாயமாக வரிக்கும்போது, அவ்வெம்பெருமான்தான் உபாயமென்று எண்ணாமல் அவ்வெம்பெருமானைப் பற்றுவது உபாயமென்று நினைக்கிற நினைவு தவிர்கை. 3. ஶாப்தமாக - குறிப்புப்பொருளாகத் தோற்றுவிக்காமல் சப்தஶக்தியாலேயே. 4. பூர்வபாவி - முன்னே வரக்கூடியது. 5. பஞ்சமவேதம் - ஸ்ரீ மஹாபாரதம். 6. மாஸோபவாஸங் கொண்டது - எம்பெருமானார் மூலமாகக் கூரத்தாழ்வானை யென்க.

1 நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய், 2 பரமாத்மநிரக்தனாய், அபரயாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், 3 பகவத்வைபவம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான 4 விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனாய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனாயிருப்பானொருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஶ்லோகார்த்தஶ்ரவண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரி: ஆகையாலே, அதிகாரிதுர்ல்லபத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள், எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார், எம்பெருமானார். 5

அப்படி உபதேஶித்துவிடுகிறமாத்ரமு மின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே, இதுதன்னைப் பலப்ரபந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும்போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ஶ்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக இதுதனக்குச் சரமஶ்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௧௮௫) கீழே சிலஉபாயவிஶேஷங்களை உபதேஶிக்க, அவை துஶ்ஶகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து ஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய ஶோகநிவ்ருத்யர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஶ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

---

1. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டன் - சுத்தஸத்வகுணநிஷ்டன். 2. பரமாத்மநிரக்தன் - பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவன். 3. பகவத்வைபவம் ஶ்ருதமானால் - பகவானுடைய வைபவங் கேட்கப்பட்டால். 4. விஸ்ரம்பபாஹுள்யம் - மிக்கநம்பிக்கை. 5. இதனால்தான் எம்பெருமானாரை க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்ய ரென்பது.

(வ்யா.) 'கீழே சில உபாயவிஶேஷங்களை' என்று தொடங்கி. அதாவது - இந்தஶ்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விஶேஷங்களை 1 ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, 2 காயக்லேஶ ரூபமாகையாலும் இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும் 3 ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க 4. அஶக்யங்களென்றும், 5 ஸ்வஶரீரத்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான 6 இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி, 7 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி 8 இழந்தேபோமித்தனை யாகாதே' என்கிற 9. ஶோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜ்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய அந்த ஶோகம் போகைக்காக ஸர்வஶகத்வத்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லையென்னும்படியான 10 சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஶ்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமா யிருக்கிறது என்கை.

இனி, இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஅசு) இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

---

1. ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷம் - தன்னை [பகவானை] அடைவதை லக்ஷணமாகவுடைய மோக்ஷம். 2. காயக்லேசம் - உடம்பைவருத்துகை. 3. ஸாவதாநமாக - அவதானத்தோடு. சிரகாலம் - வெகுகாலம். 4. அஶக்யங்கள் - எளிதிற் செய்யக்கூடியவையல்ல. 5. ஸ்வஶரீரத்வகதநம் - ஆத்மா தனக்கு [பகவானுக்கு]ச் சரீரமாக விருத்தலைச் சொல்லுகை. 6. இவை - கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலிய உபாயாந்தரங்கள். 7. இவற்றாலே பெற என்பது ஒன்று இல்லை - இந்தக்கர்மாதிகளால் தான் எம்பெருமானைப் பெறுதல் தகுமென்ற இந்த ஒன்று நாம் கொள்ளத்தக்கதாகவில்லை. 8. இழந்தேபோம் இத்தனை - இழந்தேதீருமென்கிற இவ்வளவேயுள்ளதென்றபடி: இழந்தேபோமென்கிறதுக்குக் கர்த்தா இவ்வாத்மாவென்பது: தன்மையைப் படர்க்கையாகச் சொன்னது. 9. ஶோகத்தாலே ஆவிஷ்டன் - சோகத்தாலே வ்யாப்தனானவன். 10. சரமமான உபாயம் - கடைசியான உபாயம்: சரமஶ்லோக மென்பது - கடைசியிற் கூறப்பட்ட சுலோகமென்பது பற்றிவந்த பெயரன்று; எல்லாவுபாயங்கட்கும் சரமத்திற் கூறப்பட்ட உபாயத்தைத் தெரிவிப்பதால் வந்த பெயர்.

(வ்யா.) 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது—1. அர்த்தத்வயாத்மகமான இத்தஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச் செய்யும் அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறானென்கை.

'அதிகாரிக்ருத்யமாவது ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஅ௭) அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது - உபாயபரிக்ரஹம்.

(வ்யா.) 'அதிகாரிக்குக் க்ருத்யமாவது-உபாயபரிக்ரஹம்' என்று. அதாவது-அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கையென்கை.

'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தரபரித்யாகஞ் சொல்லுவான் என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஅஅ) அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

(வ்யா.) 'அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்' என்று. அதாவது-அந்த உபாயஸ்வீகாரத்தை 2. உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறானென்கை.

(கருஅ) "[illegible]" [ப்ரக்ஷால்ய பாதாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்சயேத் - ஸ்த்தித்வார்க்கபம்பாநீவதத்பாத் த்பாத்வாதேவம்ஜபேந்மநும்] என்று ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன பாதப்ரக்ஷாளநாதிகளையொழிய அவை அநுஷ்டிக்க வொண்ணாதாற்போலே, இங்கும் ஸ்பந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தரத்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் வித்தமிறே. ஆகை

1. அர்த்தத்வயாத்மகம் - பூர்வார்த்தம் உத்தரார்த்தம் என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களின் வடிவாக இருப்பது. 2. உபாயாந்தர பரித்யாகம் - வேறு உபாயங்களை அடியோடுவிடுகை: ஆகிஞ்சந்ய ஸித்திக்காக இதுவேணும். பகவானுடைய உபாயத்தை ஸ்வீகரித்தலால், அநந்யகதித்வம் ஸித்திக்கும்.

யால், ''ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ் ஸ்த்திதஶ்சேத்'' என்று 1. துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வதஃப்ராப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாகத்தை அநுவதித்து ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறதென்கிற 2 அநுவாத பக்ஷம் அயுக்தமென்றதாயிற்று.

'ஆகுல், 3. ஸாஸகத்வாதிகளாலே 4. ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஅகூ) ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே 5 வைதமாகுல் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

(வ்யா.) 'ராகப்ராப்தமான' என்று தொடங்கி. அதாவது-போக்யதையாலே ராகப்ராப்தமான க்ஷீரத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச்சொல்லி விதித்தால் ஶீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே, உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராகதஃ ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரியென்னும் விதிப்ரயுக்தமுமாகுல் ஶீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே யென்கை.

இனி, இதுக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பூர்வார்த்தபதஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககூ0) இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்.

(வ்யா.) 'இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்' என்று.

அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—(ககூக) ஸர்வதர்மாந் = எல்லாத் தர்மங்களையும்.

1. துஷ்கரத்வபுத்தி - செய்வதற்கு அரியதென்றஎண்ணம். ஸ்வதஃப்ராப்தமான உபாயாந்தரம் - தாகுகச் செய்யும்படி ஏற்பட்ட கர்மம் ஜ்ஞாநம் முதலிய வேறுஉபாயங்கள். ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டன வாதலால், அவை உபாயாந்தரங்கள் எனப்படும். 2. அநுவாத பக்ஷத்தில் ஸ்திதஃ சேத் என்ற பதங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியிருத்தலால் அத்யாஹாரதோஷமும், உபாயாந்தரத்யாகத்துக்கு விதியில்லாமையாலே த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்கு அங்காங்கிபாவ மேற்படாமையால் விட்டேபற்றவேணுமென்கிற நியமத்துக்குக் குறைவும் முதலியன விளையும். 3. ஸாஸகம்-எளிதிற் செய்யக்கூடியது. 4. ராகப்ராப்தம் - விருப்பத்திகுல் வந்தது. 5. வைதம் - விதி ப்ரயுக்தம்.

(வ்யா.) 'ஸர்வதர்மாந்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'எல்லாத் தர்மங்களையும்' என்று.

அதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஶப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் தர்மலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கககூ) தர்மமாவது - பலஸாதநமாயிருக்குமது.

(வ்யா.) 'தர்மமாவது-1 பலஸாதநமா யிருக்குமது' என்று. தர்மஶப்தம் 2 த்ருஷ்டபலஸாதநத்திலும் 3 வ்யாப்தமாகையால் அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார்

மூ.—(கககூ) இங்குச் சொல்லுகிற தர்மஶப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'இங்குச்சொல்லுகிற தர்மஶப்தம்' என்று தொடங்கி, அதாவது-பூர்வோபாயங்கள்தன்னை உபதேஶிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் 4. வ்யாவ்ருத்தங்க ளாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேஶித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்மஶப்தம் புத்ரபஶ்வந்நாதிஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, பகவத்ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிற தென்கை.

இனிமேல், பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககச) அவைதான்-ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

---

1. பலஸாதநம் - பலனைப் பெற உபாயமானது. 2. த்ருஷ்டபலம் - கண்ணுற்காணக் கூடிய புத்திரர் பசுக்கள் உணவுகள் முதலியன: ஸ்வர்க்கமும் இதனில் அடங்கும். 3. வ்யாப்தம் - வ்யாபிக்கை: அத்ருஷ்டபல ஸாதநங்களைக் காட்டுவதல்லாமல் தர்மம் த்ருஷ்டபலசாதநங்களையும் காட்டவல்லது என்றபடி. 4. வ்யாவ்ருத்தங்கள் - வேறுபடுத்தப்பட்டவை.

(வ்யா.) 'அவைதான்' என்று தொடங்கி. அதாவது-அந்த மோக்ஷபலஸாதநங்கள்தாம் 1 உபப்ரும்ஹ்ய உபப்ருஂஹணங்களா யிருந்துள்ள ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே 2 விஹிதங்களாய்க்கொண்டு அநேகங்களா யிருக்கையாலே 'தர்மாந்' என்று பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிற தென்கை.

'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்னவருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கக௫) அவையாவன-கர்ம ஜ்ஞாந பக்தியோகங்களும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை தேஶவாஸம் திருநாமஸங்கீர்த்தநம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்யா செய்யுமவையும்.

(வ்யா.) 'அவையாவன' என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ்ப் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன - (க௫௬) "[illegible]" [சர்மணைவஹிஸம்ஸித்திமாஸ்திதாஜநகாதய: -தஸ்மாதஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்மஸமாசர] என்று 3 ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாகக்தமான கர்மயோகமும், (க௬0) "[illegible]" [ஸர்வம்கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநேபரிஸமாப்யதே] (க௬க) "[illegible]" [நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரமிஹவித்யதே - ஜ்ஞாநாக்நிஸ்ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதேததா] என்று சொல்லப்பட்ட 4 கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், (க௬உ) "[illegible]" [பக்த்யாத்வநந்யயாஶக்ய:] (க௬௩) "[illegible]

1. ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றால் உபப்ருஹ்மணஞ் செய்யப்படுவதாகையால், வேதம் உபப்ரும்ஹ்ய மெனப்படும்; வேதத்தின் பொருளைத் தெளிவாக விரிப்பதனால் ஸ்மிருதிகள் உபப்ருஹ்மண மெனப்படும் : உபப்ருஹ்மணம் - வளர்ப்பது. 2. விஹிதங்கள் - விதிக்கப்பட்டன. 3. ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாக உக்தமான - அங்கமாக இராமல் தானேஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டுள்ள. கர்மம் ப்ரதாநஸாதநமாக இருக்கும்போது ஜ்ஞாநபக்திகள் உத்தராங்கமாகவரும். 4. கர்ம[illegible]த்யமான ஜ்ஞாநயோகம் - கர்மத்தைப் பூர்வாங்கமாகக்கொண்டு ஸாதிக்கப்பட[illegible]குந்த ஜ்ஞாநயோகம் : இதற்குப் பக்தி உத்தராங்கமாக வரும்.

[illegible]" [மந்மநாபவமத்பக்தஃ] இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட 1 கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதமான பக்தியோகமும் ஆகிற இவையும், (கசுச) "[illegible]" [ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம் ஏவம்யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்ம நைதிமாமேதிஸோர்ஜுந] என்று வி[illegible]நிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்ப[illegible] 2 அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், (கசுரு) "[illegible]" [ஏதத்புத்த்வா புத்திமாந்ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்சபாரத] என்று அபிமத பலலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுக்கு மென்கிற புருஷோத்தமவித்யை (கசுசு) "[illegible]" [தேஶோயம் ஸர்வகாமதுக்] என்று 3 ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் (கசுஎ) "[illegible]" [ஸர்வபாப விஶுத்தாத்மா யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்] என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்தியைப் பலமாகச்சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம் (கசுஅ) "[illegible]" [க்ருதேநவா தைலேந தீபம்யோஜ்வாலயேந்நர:—விஷ்ணவே விதிவத்பக்த்யா தஸ்ய புண்யபலம்ஶ்ருணு - விஹாயஸகலம்பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப:—ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே] என்று பாபநிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை அப்படி விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகபகவத்ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்யா செய்யப்படுமவையும் என்கை.

---

1. கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதமான - கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹாயமாக [அங்கமாக]க் கொண்ட. 2. புருஷோத்தம வித்யையாவது - பகவான் க்ஷரம் அக்ஷரம் என்று முறையே சொல்லப்படுகிற பத்த முக்தர்களை விபூதியாகவுடையனாய்த் தான் ஹேயகுணங்களுக்கு மாறான கல்யாணகுணங்களைப் பெற்றிருத்தலால் தன்னுடைய விபூதியான அந்தப் பத்தமுக்தர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு மிகவும் ஶ்ரேஷ்டனாகிப் புருஷோத்தம னென்னப்படுவானென்று பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. 3. ஸர்வகாம பலப்ரதம் - ஸமஸ்தமான இஷ்டபல[illegible]ளைத் தருவது.

இனி, ஸர்வஶப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(ககசு) ஸர்வஶப்தத்தாலே அவ்வவஸாதந விஶேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'ஸர்வஶப்தத்தாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-தர்ம விஶேஷணமான ஸர்வஶப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வவ ஸாதநவிஶேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் (கசுக) "सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु" [ஸந்த்யாஹீநோஶுசிர்நித்யம் அநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு] என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல், தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை யுண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந 1 பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறதென்கை.

உக்தத்தை நிகமிக்கிறார்

மூ.—(ககஎ) ஆக, ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

(வ்யா.) 'ஆக' என்று தொடங்கி. அதாவது-ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் (களo) "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः" [சோதநாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம:] என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி யென்கை.

ஸ்வரூபவிருத்தத்வாத் அதர்மமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றைத் தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்

1. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களாவன - தேவயஜ்ஞம், ருஷியஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம் என்பவை: தேவயஜ்ஞம்-தேவதைகளைக்குறித்து யாகம்பண்ணுகை; ருஷியஜ்ஞம் - வேதமோதுகை; பித்ருயஜ்ஞம் - பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்கை; மநுஷ்யயஜ்ஞம் - அதிதிகட்கு விருந்திடுகை; பூதயஜ்ஞம் - சிலபிராணிகட்குப் பலி யிடுகை. ஆதி சப்தத்தாலே - வைசுவதேவத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—(கக௲அ) இவற்றை, தர்மம் என்கிறது - ப்ர மித்த அர்ஜ்ஜுநன் கருத்தாலே.

(வ்யா.) 'இவற்றை' என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவத்அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற உத்தேஶ்யத்துக்கு விரோதியா யிருக்கையாலே 1 அதர்மஶப்தவாச்யங்களாகப் ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற 2 இவற்றைத் தர்ம மென்றுசொல்லுகிறது, ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும் இவற்றைத் தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜ்ஜுநனுடைய நினைவாலே யித்தனை யென்கை.

ஆக, ப்ரதமபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ—(கக௲௯) பரித்யஜ்ய.

(வ்யா.) 'பரித்யஜ்ய' என்று.

இதுவும் த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்கமு மாய்த் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாகவேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ00) த்யாகமாவது - 3 உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும் விபரீததிஶாகமநம் பண்ணுவாரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்திபண்ணினோமென்கிற புத்திவிஶேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

(வ்யா.) 'த்யாகமாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது - கேவலம் விடுகை அன்று: 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, ரஜதமல்லாத ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும் ஸ்வகார்யஸித்திக்கு உடலான ஒருதிக்கிலே போகக் கோலித் தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும், பகவத்ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிஶேஷத்தோடே விடுகை யென்றபடி.

இனி, உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

---

1. அதர்ம ஶப்தவாச்யங்கள் - அதர்மமென்ற சொல்லாற் சொல்லத்தக்கவை. 2. இவற்றை - கர்மயோகாதி உபாயங்களை. 3. உக்தஉபாயங்கள் - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்கள்.

மூ.—(௨0௧) 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே-பாதகாதிகளை விடுமாபோலே 1 ருசி 2 வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட 3 மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

(வ்யா.) 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி. அதாவது-'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில் அது ஸர்வஶப்தத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த 4 உபஸர்க்கத்தாலே (௧௭௧) "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍍𑌵𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌗𑌮𑌃" [ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம:] என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசிவாஸனைகளோடேகூட 'நாம் இதைச் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க்கொண்டு விடுமாபோலே, (௧௭௨) "𑌅𑌤 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌭𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂" [அத பாதகபீதஸ் த்வம்] என்று தர்மதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடேகூட 5. 'பகவதேகஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு 6. அத்யந்த விருத்தமானவற்றை நாம் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது என்கை.

---

1. ருசி - புத்திபூர்வகமாக ஒன்றில் இறங்குவதற்குக் காரணமானது. 2. வாசனை-ஒன்றைச்செய்வதில்ப்ரீதியில்லாமலிருப்பினும் பழக்கத்தால் அபுத்திபூர்வகமாக அத்தொழிலில் மூளக் காரணமானது. 3. மறுவலிடுதல் - மீண்டும் அச்செயலில் சம்பந்தமுண்டாதல். 4. உபஸர்க்கமாவது - வினைக்குமுன் வந்து அதனை விசேஷித்துநிற்பது : 'பரித்யஜ்ய' என்ற இடத்தில், 'த்யஜ்' என்கிற தாதுவுக்கு [வினைக்கு] முன்வந்து அதனை விசேஷித்தலால், 'பரி'-உபஸர்க்கமாம்; இந்தப்பரிக்கு - ஸாகல்யம் மிகுதி என்று இருபொருளுண்டு: ஸாகல்யமாவது-ஸகலமுமாகை : ஸாகல்யமென்ற பொருளைக் கொண்டால், ஸகலத்தையும் விட்டு என்று கருத்தாகி, 'ஸர்வதர்மாந்' என்ற இடத்து ஸர்வசப்தத்தாற்கூறியதையே கூறியதாமாதலால் அப்பொருளைவிட்டு, மிகுதி யென்ற பொருளைக் கொள்ளவேணுமென்றபடி. 5. பகவதேகஸாதனதைகவேஷம் - பகவத்ஏக - பகவானொருவனையே, ஸாதநதா - உபாயமாகக்கொள்ளுதலையே, ஏகவேஷம் - முக்கியஸ்வரூபமாகவுடைய. 6. அத்யந்தவிருத்தமானவற்றை - மிகவும் மாறுபட்டனவான உபாயாந்தரங்களை.

இனி, 'ல்யப்' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ0உ) ல்யப்பாலே, "ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவே ணும் என்கிறது.

(வ்யா.) 'ல்யப்பாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது - 'த்யஜ்ய' என்கிற 1 ல்யப்பாலே (எங) "[illegible]" [புக்த்வா சாந்த்ராயணம்சரேத்] என்னுமாபோலன்றிக்கே, (கஎச) "[illegible]" [ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத] என்கிற விதி 'புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்பண்ணியே புஜிக்கவேணும்' என்கிற 2. நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணு மென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ0ங) "சசால சாபஞ்ச மூமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களானமாத்ர மன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.

(வ்யா.) 'சசால' என்று தொடங்கி. அதாவது-(கஎடு) "[illegible]" [யோவஜ்ரபாதாஶநிஸந்நிபாதாந் நசுக்ஷுபேநாபிசசாலராஜா—ஸராமபாணாபிஹதோ ப்ருஶார்த்தஶ் சசாலசாபஞ்சமுமோசவீர:] என்கிற ஶ்லோகத்தில் ராவணன் ராம ஶரங்களால் மிகவும் 3 ஈடுபட்டு நிலை

---

1. 'த்யஜ்ய' என்கிற இடத்தில் வந்துள்ள யகாரம் - ல்யப் என்ற விகுதி யென்று வடமொழிவ்யாகரணத்தா லேற்படும். 2. புஜித்தலென்பது பசியுள்ளவனுக்குத் தானே உண்டாகு மாதலால் விதிக்கவேண்டுவதில்லை; ஆகவே, புஜித்தலேற்பட்டுவிட்டதனுல் அதற்கு அங்கமாக ஸ்நாநஞ்செய்யவேணுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே 'ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத' என்பது வந்துள்ளது. 'புக்த்வா சாந்த்ராயணம்சரேத்' என்ற இடத்திலோ சாந்த்ராயணஞ் செய்யவேண்டு மென்பது இந்த விதியினுலேயே யேற்படுதலால், புக்த்வா என்பது சாந்த்ராயணகரணத்துக்குக் காரணமாம். 3. ஈடுபட்டு - அடிபட்டு; நிலைகலங்கி இருந்தவிடம்விட்டு.

கலங்கிப்போகப்பார்த்த வளவிலும் கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்டவில்லு கையில் இருந்தபோது 1. ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ர மன்றிக்கே (௧௭௬) "கச்சாநுஜாநாமி" [கச்சாநுஜாநாமி] என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணுமையாலே போகவு மொண்ணுதபடி 2. கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே 3. ஈஷத்அந்வயங் கிடக்கிலும் இவை 4. பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாதமாத்ர மன்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨0௪) சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக் குறுப்பு.

(வ்யா.) 'சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குஉறுப்பு' என்று. அதாவது-முன்பே வரப்ரதாநத்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணுதென்று 5. ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்று (௧௭௭) "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" [ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:] என்கிற பெருமாளோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை யிழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது-(௧௭௮) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" [க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்] என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத்விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய்விடு மென்கை.

இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக தத்பக்ஷத்தை 6 உத்க்ஷேபிக்கிறார்

மூ.—(௨0௫) ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே சிலர் 'அதர்மங்கள் புகுரும்' என்றார்கள்.

---

1. ப்ரதிபக்ஷஜயம் - எதிராளியைஜயித்தல். 2. கால்கட்டு - ப்ரதிபந்தம் : தடையாயுள்ளது. 3. ஈஷத்அந்வயம் - சிறிது சம்பந்தம். 4. பேற்றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. 5. ஆபாஸமான - (தர்மம்போல) மேல்நோக்கில் தோன்றுவதான. 6. உத்க்ஷேபிக்கிறார் - கிளப்புகிறார், எடுத்துக்கொள்ளுகின்றாரென்றபடி.

(வ்யா.) 'ஸர்வதர்மங்களையும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - த்யாஜ்யமான தர்மந்தான் 1 'இதம் குரு, இதம் மாகார்ஷீ:' என்று 2 விதிநிஷேதாத்மகமா யிருக்கையாலே 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே 3 விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்தபரிஹாரமும் ஒக்கத் தன்னுண்ணு மளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் 4 நிஹீந பதார்த்தங்கள் புகுருமாபோலே அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்களென்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்

மூ.—(உ0௯) அது கூடாது; 'அதர்மங்களைச் செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

(வ்யா.) 'அதுகூடாது அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே' என்று. அதாவது - ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்ன இத்தால் அதர்மங்கள் புகுருமென்கிற இது, ஸம்பவியாது; தர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ர மொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே யென்கை.

'அதர்மநிவ்ருத்தியும் தர்மஶப்தவாச்ய மாகையாலே, அத்தை விடச் சொன்னால், அதர்மத்தைச் செய் யென்னுமிடம் 6 அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?' என்கிற 7 ப்ரதிவாத்யுக்தியை அநுவதிக்கிறார்

மூ.—(உ0எ) 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ?' என்னில்,—

(வ்யா.) 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ வென்னில்' என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ0அ) ஆகாது; தர்மஶப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

---

1. இதம் குரு - இதைச்செய்: இதம் மாகார்ஷீ: - இதைச்செய்யாதே 2. விதி ஆத்மகம் - உடன்பாட்டேவல் வடிவானது - நிஷேத ஆத்மகம் - எதிர்மறையேவல்வடிவானது. 3. விஹித அநுஷ்டாநத்து ஓபாதி - சாஸ்திரத்தில் விதித்தவற்றை அநுஷ்டித்தல்போலவே. நிஷித்த பரிஹாரமும் - சாஸ்திரத்திற்செய்யவேண்டா என்று நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ளவற்றை விட்டிதலும். ஒக்க-ஒருசேர. 4. நிஹீநபதார்த்தம் - இழிந்தபொருள் : சுவானம்போன்றவை. 5. நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள்-நிஷேதிக்கப்பட்ட அதர்ம வ்யாபாரங்கள். 6. அர்த்தாத் உக்தம்-கருத்துப்பொருளாற் சொல்லப்பட்டது. 7. ப்ரதிவாதி உக்தி - ப்ரதிவாயின்பேச்சு.

(வ்யா.) 'ஆகாது, தர்மஶப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே' என்று. அதாவது - 1 தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால், 'அதர்மங்களைச் செய்' என்னும் இடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது; தர்மஶப்தம் - 2 அதர்மநிவ்ருத்யாதி அங்கஸஹிதமாய்ப் ப்ரதாநமாயிருக்குமுள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்மநிவ்ருத்திமாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே யென்கை.

'அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஶப்த வாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையே யாகிலும், ஸர்வஶப்த 3 ஸாஹித்யத்தாலே தர்ம ஶப்தம் 4 விஶேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ0கூ) காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.

(வ்யா.) 'காட்டினாலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது = அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் 5 விவக்ஷிதம் அல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த 6 விஹிதாநுஷ்டாநரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை யென்கை.

'இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

---

1. தர்மம் - விதித்தனசெய்தலும் விலக்கியவற்றைத்தவிர்தலுமென இருவகையாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தாலும், தர்மத்தை விடச்சொன்ன இடத்தில் ப்ரவ்ருத்திரூபமான தர்மத்தைத் தவிரவேணுமென்று கருத்துக்கொள்ளவேணுமே தவிர, நிவ்ருத்திரூபமானதர்மத்தை விடவேணுமென்று கருத்துக்கொள்ளக்கூடாதென்றபடி. தர்மத்தை விடச்சொன்ன இடத்தில் நிவ்ருத்திரூபமான தர்மத்தையும் விடவேணுமென்று கருத்துக்கொண்டால்தான் அதர்மத்தையும் செய்யுமாறு ஏற்படும். 2. அதர்மநிவ்ருத்யாதி என்ற இடத்தில் ஆதிஶப்தத்தால், ப்ரவ்ருத்திரூபமான அங்கங்களைக் கொள்ளவேணும். 3. ஸாஹித்யம் - சேர்க்கை. 4. விஶேஷணபூதமான இது தன்னையும் - அதர்மநிவ்ருத்திரூபமானதர்மம் என்று விஶேஷணமிட்டுச் சொல்லப்படுகிற இந்த அதர்மநிவ்ருத்தியையும். 5. விவக்ஷிதம் அல்லாமையாலே - வக்தாவின் கருத்துக்கு இசைந்ததல்லாமையாலே. ஸித்தோபாயம் நிரபேக்ஷமாகக் கார்யம் செய்யவல்லதென்கிறதுக்குக் கொத்தை வாராமைக்காக ப்ரவ்ருத்திரூபமான தர்மம் எதுவும் வேண்டா என்ற கருத்துடன் ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய என்று சொல்லப்பட்டதே தவிர, வேறு கருத்தினால் சொல்லப்படாமையாலே யென்றபடி. 6. விஹிதாநுஷ்டாநம் - விதித்ததையநுஷ்டித்தல்.

மூ.—(உ௪0) தன்னையும் ஈஶ்வரனையும் பலத்தை-யும் பார்த்தால் அவை புகுரவழி இல்லை.

(வ்யா.) 'தன்னையும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - அதர்மா நுஷ்டாநம் ஶேஷிக்கு அநிஷ்டம் ஆகையாலே அவனுக்கு அதிஶய காரணமது ஒழிய அநிஷ்டகரணைகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தை யுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், 1 ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹதை யாலே இத்தலையில் ப்ரயத்நநிவ்ருத்தி ஒழிய ப்ரவ்ருத்தி அம்ஶத்தில் ஒன்றையும் பொறுத உபாயபூதனை ஈஶ்வரனைப்பார்த்தாலும், இவ னுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதி யாகையாலே தாத் ருஶமான பலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும்,விருத்தங்களான அவை புகுரவழி இல்லையென்கை. ஆகையால், தர்மஶப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் 2 காட்டிற்றாகிலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல் லிற்றாகக் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

ஆக, த்விதீயபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

அநந்தரம் த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உ௪௧) மாம்—ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கை யாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

(வ்யா.) 'மாம்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வரக்ஷகனாய்' என்றுதொடங்கி. அதாவது-'நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன்பண்ணுமோ? பண்ணானோ?' என்று ஸம்ஶயிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், 'தன்பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு 3 கலப்பு அற்று இருக்குமோ?' என்ன வேண்டாதபடி (௧௭௬) "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய" [ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம்ஸ்தாபய] என்று ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய், உன்னை ரக்ஷிக்கையில்

1. ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க அஸஹதை - வேறு ஒரு உதவியின் ஸம்பந் தத்தைட பொறாமை. 2. காட்டிற்றாகிலும் - மற்றையிடத்திற் காட்டினாலும் :- இந்த இடத்திலேயென்று வருவித்துக்கொள்க. 3. கலப்பு அற்று இருத்தல் - சேராது ஒதுங்கி யிருத்தல்.

உண்டான நசையாலே (கஅ|௦) ''ரக்ஷ்யாபெக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதெ'' [ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே] என்கிறபடியே 1 ரக்ஷ்யபூதனுன உன் 2 இசைவுபார்த்து, 'நங் குற்றங் கண்டு இகழுமோ?' என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி 3. அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்யதர்மாதர்மதியாகுலனுன உன்தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, 4 அஶரண்யஶரண்யனு கையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத தஶையில் ஒதுங்கலாம்படியான 5 புகலாய், ஶைத்யமேஸ்வபாவமான ஜலம் 6 ஔஷ்ண்யத்தைப் பஜிக்குமாபோலே 7 அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே * '' தாமரையாளாகிலும் 8 சிதகுரைக்குமேல் '' என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்போதும், விடக்ஷமனன்றிக்கே * ''என்னடியார் அதுசெய்யார்'' என்று 9 மறுதலித்து ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை என்கை.

'மாம்' என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே, வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨க௨) இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது-'என்னை' என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய் அணுகிநிற்கிற தன்னை 10 வரணீயனுகச் சொன்ன இத்தாலே 11 தேஶவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவுங்கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும் 12 அஸாதா

1. ரக்ஷ்யபூதன் - ரக்ஷிக்கப்படத்தக்கவனுனவன். 2. இசைவு-சம்மதம். 3. அஸ்தாந - ஸ்நேஹ காருண்யங்களுக்கு இடமல்லாவிடத்தில் (ஶத்ருபக்ஷத்தில்), ஸ்நேஹ காருண்ய - ஸ்நேஹமென்ன கருணையென்ன இவற்றாலே, தர்ம - க்ஷத்ரிய தர்ம(மாகிய ஶத்ருவதத்தில்,) அதர்ம தியா - அதர்மமென்கிற புத்தியினுலே, ஆகுலன் - வியாகுலப்பட்டவன். 4. அஶரண்யஶரண்யன் - தஞ்சமாக எவரையும் இல்லாதவர்கட்குத் தஞ்சமாகுபவன். 5. புகல் - தஞ்சம் : 6. இதுஎம்பெருமானுடையக்ருபாகுணத்தைப்பற்றச்சொல்லுகின்றது. ஔஷ்ண்யத்தைப் பஜித்தல் - சுடுந்தன்மையையடைதல். 7. அபராதக்ஷாமணம்பண்ணி கடிப்பிக்கும் - குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படிசெய்து (பகவானோடு) சேர்ப்பிக்கிற. 8. சிதகு-குற்றம். 9. மறுதலித்து-எதிரிட்டு, ஒருதலைநின்று - ஒருபக்ஷமாகஇருந்து. 10. வரணீயன் - ஶரணமாக வரிக்கத்தகுந்தவன். 11. தேஶவிப்ரக்ருஷ்டதை - தூரமான தேஶத்திலிருப்பவனுகை யென்றபடி. 12. அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தம் - தனக்கு என்று விஶேஷமாகவுள்ள திருமேனியோடே கூடியது.

ரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேஸ்ய மாயிருக்கிற அக்நி இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் 1 வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கை.

தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே 2. பலிதமானதொரு அர்த்த விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகங) தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே யென்கிறது.

(வ்யா.) 'தர்மஸம்ஸ்தாபநம்' என்று தொடங்கி. அதாவது- (கஅக) "𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇" [தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே] என்கிறபடியே 3 ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்த்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாதநதயா ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களான ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று'என்று சொல்லுகையாலே, அவை 4 ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று, 5 ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் (கஅஉ) "𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂" [க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்] என்று ஸநாதநதர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

'இத்தால் என் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகச) இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால் விட்ட 6 ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது' என்று. அதாவது-இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது என்கை.

'அதுதான் ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

---

1. வ்யாவர்த்திக்கிறது - தவிர்க்கிறது. 2. பலிதம் - கருத்தாக ஏற்பட்டது. 3. ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை - தன்னையடைவதற்கு ஸாதனமான தர்மத்தை. 4. ஸாக்ஷாத் தர்மம் - தான் நேரே பயனைக்கொடுக்குந் தர்மம். 5 ஸ்தாபநீயம் - நிலைநாட்டுதற்கு உரியது. 6. ஸாதநம் - உபாயம்.

மூ.—(உகரு) அதாவது - ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஶக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(வ்யா.) 'அதாவது' என்று தொடங்கி. இததால், கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது - 1. சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன்ஸ்வரூபஸித்தியாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே 2 ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாய், (கஅரு) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" [யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்] இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற 3 ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய்,(கஅச) "பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவஶ்ரூயதே" [பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவஶ்ரூயதே] என்கிறபடியே 4 ஸர்வஶக்தியாய்,5. சேதநஸாத்யமாய்,நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஶமுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே ஸித்தவஸ்துவா யிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு 6 அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாயிருக்கை யென்றபடி.

இந்த 7. ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கிறார்

மூ.—(உகசு) மற்றைஉபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய் அஶக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈஶ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்தஉபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, இதரநிரபேக்ஷமா யிருக்கும்.

(வ்யா.) 'மற்றை உபாயங்கள்' என்றுதொடங்கி மேல்மூன்று வாக்யத்தாலே. அதாவது-இத்தையொழிந்தஉபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவை யாகையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸித்தி

---

1. சேதநப்ரவ்ருத்தி - சேதநனுடைய முயற்சி. 2. ஸநாதநதர்மம் - பழமையாயுள்ள தர்மம். 3. ஸர்வஜ்ஞவிஷயம் - ஸர்வஜ்ஞமான விஷயம். 4. ஸர்வஶக்தி - எல்லாவகையான சக்தியையுமுடையது. 5. சேதநனாலே ஸாதிக்கப்படுவதாயின் இடையில் விக்கினங்களுண்டாகும்; சேதநனால் ஸாதிக்கப்படுவதன்றாகையாலே இது விக்கினமற்றது என்றபடி; அபாயம் - விக்கினம். 6. ப்ராப்தம் - தகாதது. 7. ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வம் - வேறொரு துணையை வேண்டாமலிருக்கை.

யில் 1 ப்ரவ்ருத்திகரனான சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவை அறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக் கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஶக்தங்களுமா யிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடையஸித்தியில் (கஅடு) "ஃபலமத உபபத்தே:" [பலமத உபபத்தே:] என்கிறபடியே 2. பலப்ரதத்வோபயோகியான3. ஸர்வஶக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனான ஈஶ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த அபாயம் ஸித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கு மென்கை.

இனி இப்பதத்திலே ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யஆபாதகங்களான குணவிஶேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஶிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகஎ) இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குண விஶேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஶிக்கிறது.

(வ்யா.) 'இதிலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தினின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜ்ஜுநனுக்குக் குற்றம் பாராதே 4. அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஶிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜ்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஶிக்கிறது; (கஅசு) "ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ" [ஹேக்ருஷ்ணஹேயாதவ] என்று அர்ஜ்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌஶீல்யம் ப்ரகாஶிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலப்யம் ப்ரகாஶிக்கிறது என்கை. "குணவிஶேஷங்கள்" என்றது, ஆஶ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. 'நேராகப்ரகாஶிக்கிறது என்றது, ஸ்புடமாக ப்ரகாசிக்கிற தென்றபடி.

---

1. ப்ரவ்ருத்திகரன் - முயற்சியைச் செய்பவன். 2. பலப்ரதத்வ உபயோகியான - பயனைக் கொடுப்பவனுதற்கு உதவியான. ஸர்வஶக்தித்வ என்கிற இடத்திலுள்ள ஆதிஶப்தத்தாலே ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளைக் கொள்ளலாம். 3. உபபத்தி -தகுதி, யோக்யதை. 4. அபேக்ஷிதார்த்தம் - தேஹாத்ம விவேகம் முதல் ப்ரபத்தி வரையிலும்.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே 1. ஸாரத்யேவஸ்த்திதனாய்நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிஶயத்தைத் தர்ஶிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகஅ) கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

(வ்யா.) 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது-குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த 2. உழவுகோலும், அவற்றை 3. இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும் நிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்தசிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் 4. ஒன்று ஆச்சாதியாமல் நிற்கையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதிபுடைத்த திருக்குழலும், *"தேர் கடவிய பெருமான்கனைகழல்" என்கிறபடியே, சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக்கீழே 5. நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான் என்கை.

ஆக, த்ருதீயபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உகக) ஏகம்

(வ்யா.) ஏகம் என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉ0) இந்த ஏகஶப்தம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(வ்யா.) 'இந்த ஏகஶப்தம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்வுபாயவிஶேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் 6 அவதாரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஶப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்கை.

1. ஸாரத்யே அவஸ்திதன் - தேரையோட்டுதலில் நிலைநின்றவன். 2. உழவுகோல் - குதிரையைத் தூண்டுங்கோல் 3. இடவாய் வலவாய் - இடப்பக்க வலப்பக்கங்களில். 4. ஒன்று ஆச்சாதியாமல் - எதுவும் மறைக்காமல். 5. நாற்றின - தொங்கவிட்ட. 6. அவதாரணப்ரயோகம் - தேற்றப்பொருளைக் காட்டுகிற சொல்லின் ப்ரயோகம்.

* திருவாய் - ௩ - ௬ - ௧0.

1. இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேஶித்த அநந்தரம் அவதாரணப்ர யோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉக) "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே", "தமேவசாத்யம்", "த்வமேவோபாயபூதோமே பவ", *"ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ்
2. சொல்லுகிறபடியே.

(வ்யா.) 'மாமேவ' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கஅஎ) "ோமெவ யெ வ்ரவஷ்யஞெ" [மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே] என்று என்னையே யாவர்சிலர் ப்ரபத்திபண்ணுகிறார்கள் என்றும், (கஅஅ) "தமெவசாஷ்யஂவுஹாஷஂ வ்ரவஷெ்" [தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே] என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும், (கஅகூ) "குமெவொவாயஹுதொமெஹவ" [த்வமேவோபாய பூதோமேபவ] என்று நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்றும், "*ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந் தாய்" என்று எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளை யே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின்பாதமே" 3 என்று ஸ்வீகார்ய வஸ்து நிர்த்தேஶாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத் திலே யென்கை.

4 'ஏதத் வ்யாவர்த்யம் ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉஉ) இத்தால் 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது-உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் 5 பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும்,

---

1. இவ்விஷயத்தை-ஸாத்யோபாயத்தை; நிர்தேஶித்த அநந்தரம்-சொல்லினுற்காட்டினபிறகு. 2. சொல்லுகிறபடியே என்று மூலத்திலுள்ள இந்தச் சொல், அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்று கீழோடே அந்வயிக்கும் 3. ஸ்வீகார்யவஸ்து - உபாயமாகப் பற்றப்படுகிற பொருள். 4. ஏதத்வ்யாவர்த்யம்-அவதாரணார்த்தத்தை யுடைய இந்தஏகசப்தத்தால் தவிர்க்கப்படத்தகுந்தது. 5. பௌநருக்த்யம்ப்ரஸங்கித்தல் - கூறியது கூறலென்ற குற்றமுண்டாதல். 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்ற இடத்திலேயே உபாயாந்தரங்கள் தவிர்க்கத்தக்கவை யென்று ஏற்பட்டு விட்டபடியால் இங்கே ஏகஶப்தம் உபாயாந்தரங்களைத் தவிர்க்குமென்ன வொண்ணாதென்க.

* திருவாய்-௫-எ-க௦.

தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று 1 அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது இங்கே ஸித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல்சொல்லுகிற 2 ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது என்கை. இந்த 3 ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவஶ்யங் கழிக்கவேணுமிறே.

4 * 'ஸ்வீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஶ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௨௩) ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

(வ்யா.) 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று. அதாவது - ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே 6. தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது என்கை. இதால், ஸ்வீகாரத்துக்கு 7 உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

---

1. அஸாதாரணஆகாரம் - அவனுக்கு என்று விசேஷமாக ஏற்பட்ட வடிவு: விபவத்திலெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னை 'மாம்' என்று சுட்டிக்காட்டுவதால் 'மாமென்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே' என்கிறார். 2. ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தை - பகவானைச் சரணமாகப் பற்றுவதென்ற செய்கையே நாம் ஈடேறுதற்கு உபாயமாமென்பதை. 3. அந்வயமாவது - ஸ்வீகார முண்டானால், மோக்ஷம் ஸித்திப்பது: வ்யதிரேகமாவது - ஸ்வீகார மில்லாவிட்டால் மோக்ஷம் ஸித்தியாமற்போவது: ஒன்று இருப்பின் தானும் உண்டாய், அதுஇல்லாமற்போனால் தானும் இல்லாமற்போனால் அது அதற்குச் சாதனமென்பது, லோகசித்தம்: ஆகவே, இந்த ஸ்வீகாரம் ஸாதநமென்று தோன்றுமாதலால் அதனைக்கழிக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் ஏகசப்தம் அதைக் கழிக்கின்றதென்க. 4. ஸ்வீகாராநந்தரம் - ஸ்வீகாரத்திற்குப்பிறகு. 5. பேற்றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. இது-ஸ்வீகாரம். 6. தத்பூர்பாவியான - இஷ்டப்ராப்தியையும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் செய்வதற்கு முன்பு உண்டான. 7. உபாயகார்யத்வம் - உபாயமான பகவானாலே செய்யப்பட்டதாகுகை. சேதநன் பகவானை உபாயமாக ஸ்வீகரிப்பதற்குங் காரணம் ஸித்தோபாயமாக வுள்ள அந்தப்பகவானேயென்பதை மேல்வாக்கியம் விளக்கும்.

* ஸ்வீகாரமொழிய என்றும் பாடமுண்டு.

'அவனாலே வருகையாவது என்?'என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉச) ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

(வ்யா.) 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி. அதாவது- 1 கரணகளேபரவிதுரனாய்ப் போகமோக்ஷஶூந்யனாய் 2 அசிதவிஶேஷிதனாய்க் கிடக்கிற தஶையிலே கரணகளேபர 3 விஶிஷ்டனாய் ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனும்படி ஸ்ருஷ்டித்து, * 4 "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேகஅவதாரங்களைப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே 5 ஆஶ்ரயண ருசி விஶ்வாஸ ஜநகமான தன்குண சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாஶிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன்பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது, இதுவென்கை.

இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்

மூ.—(உஉரு) "அதுவும் அவனதுஇன்னருளே."

(வ்யா.) "அதுவுமவனதின்னருளே" என்று. அதாவது-† "உணர்விலும்பரொருவனை யவனதருளாலுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக்கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய 6. ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனானவனை அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாரூபஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யிருத்தினேன் என்று தம்முடையஸ்வீகாரத்தை யருளிச்செய்த அநந்தரம், † "அதுவுமவனதின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக

1. கரண களேபர விதுரன் - (கை கால் முதலிய) உறுப்புக்கள் உடம்பு என்றிவற்றைப்பெறாதவன். 2. அசித் அவிஶேஷிதனாய் - அசித்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டுத் தோன்றாதவனாய்: ஜ்ஞாநஹீநனாய் என்றபடி. 3. விஶிஷ்டன் - கூடினவன். 4. எதிர்சூழல்புக்கு - சேதநன் பிறக்குந்தோறும் அவனைத் திருத்திச்சேர்த்துக்கொள்வதற்காக எதிரான பல அவதாரங்களைக் கொண்டு. 5. ஆஶ்ரயணருசி - பகவானை ஆஶ்ரயிப்பதில் ப்ரீதி. ஆஶ்ரயண விச்வாஸம் - இவனை ஆச்ரயித்தால் இவன் நம்மைக் காப்பாற்றுவனென்ற நம்பிக்கை. ஜநகம் - உண்டாக்குவது. தன்குண சேஷ்டிதங்கள் - குணங்களும் செய்கைகளும். 6. ஸத்தாதிகள் - ஸத்தை முதலியவை ; ஸத்தை - ஸ்திதி: ஆதிசப்தத்தால் ப்ரவ்ருத்தி முதலானவை கொள்ளப்படும்.

* திருவா - உ - எ - ௬. † திருவா - அ - அ -

க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபல மென்றே கொள்ளவேணு மென்கை.

இப்படி யாகையால் இந்தஸ்வீகாரத்தில் 1. சரக்கற நினைக்கக் கடவ னென்கிறார்

மூ.—(உஉசு) இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

(வ்யா.) 'இத்தையொழியவும்' என்று தொடங்கி. அதாவது- இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவா னொருவன் ஆகை யாலே, இதுக்காக வன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகரணன தானே நம்முடைய இஷ்டஅநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவ னென்கை.

'இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉஎ) அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

(வ்யா.) 'அல்லாதபோது' என்றுதொடங்கி. அதாவது - 'இத்தை யொழியவுங் கார்யஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும்வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில், உபாயத்தினு டைய ஸஹாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யம் 3. ஜீவிக்கப்பெறா தென்கை.

'ஆனால், இந்த ஸ்வீகாரந்தான் எது ஆவது?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(உஉஅ) இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம்; புத்திஸமாதாநார்த்தம்; சைதந்யகார்யம்; ராகப்ராப்தம்; ஸ்வரூபநிஷ்டம்; அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

(வ்யா.) 'இது' என்று தொடங்கி. அதாவது-'இந்த ஸ்வீகாரம், இத்தலையில் ஒன்றுமின்றிக்கே யிருக்க ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப் பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ?' என்

---

1. சரக்கு அற - உபாயத்வபுத்தி நீங்க. 2. ப்ரதிபத்தி - எண்ணம். 3. ஜீவிக்கப்பெறாது - நிலைநிற்காது.

கிற ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்குமென்று இருக்கிறது நாம் என்கொண்டு?' என்று இவன் தளும்பாமல் புத்திஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன் தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே, 'அவனே உபாயம்' என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைதமாக அன்றிக்கே 1. இதில் ரஸஜ்ஞனான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமான இது, 2. ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதிகாலம் ஸ்வரக்ஷணாதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாஶகமென்கை.

இனி, 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும்* ஈஶ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஉக) கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான், இங்குத் தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

(வ்யா.) 'கீழ்' என்று தொடங்கி. அதாவது - "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் - ஸகலஉபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பலப்ரதனான 3. தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூதனான தானும்

---

1. இதில் ரஸஜ்ஞன் - எம்பெருமானையே ஶரணமாகப்பற்றுவதிலுள்ள ருசியையறிந்தவன். 2. ஸ்வரூப அதிரேகி - ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; பகவானுக்கு ஶேஷப்பட்டு அவனால் ரக்ஷ்ய [ரக்ஷிக்கப்படுமது]மான ஆத்மா-நான் உன்னையே ஶரணமாகப் புத்திபண்ணுகிறேன் என்பது தன் ஸ்வரூபத்தையே சொன்னதாதல் காண்க. 3. ஸ்ரீ கீதையில் சரமஶ்லோகத்துக்கு முன்பு அருளிச்செய்துள்ள கர்மம் முதலிய உபாயங்களையெல்லாம் விலக்கி அங்கு ரக்ஷகனைச் சொன்ன தன்னையே இங்கு உபாயமாகச் சொன்னதனால், கர்மாதிகள் உபாயமாம்போது தான் ரக்ஷகனாகவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் உள்ளதுபோலத் தானே உபாயமாம்போது வேறொரு உபாயம் வேண்டியதில்லையென்று பெறப்படுதல் காண்க. பகவானாகிய தான் அங்கியாகநிற்க, உபாயாந்தரங்கள் அங்கமாக இருக்க, இவ்வாறு இரண்டும் கூடவேண்டுமென்பது - உபாயாந்தரங்களைப் பரிக்ரஹித்தவர்க்கேயென்றபடி.

* 'மேலும்' என்று பிரத்தி பேதம்.

1 தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறு னென்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது - *"உன்னாலல்லால் யாவராலும்" என்றாற்போலே.

இனி, ஸாதநபுத்த்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௫0) அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

(வ்யா.) 'அவனை' என்று தொடங்கி. அதாவது-2 நிருபாதிகரக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷ்யபூதனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக 3 ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், 4 ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய், 5 பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே 6. அவத்யகரமுமா யிருக்கு மென்கை.

'ஆனால், ரக்ஷகமாவது தான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௫க) அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

(வ்யா.) 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று. அதாவது - இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் 7 கடவனான அவன் 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபிமாநித்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு, 8 ரக்ஷகமாயறுவது என்கை.

---

1. தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணிநிற்கிற இவன் ஆன நிலை - 'நாம் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றினதனாலன்றோ அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கப்போகிறான்' என்று தான் ஈஸ்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரித்ததில் உபாயத்வ புத்தியைக் கொள்ளுகிற இந்தச் சேதநன் நிலைமை. 2. நிருபாதிக ரக்ஷகன் - காரணமில்லாமலே (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பந்தத்தாலே) ரக்ஷிப்பவன். 3. ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் - அவனே உபாய மென்று மாநஸமாகக் கொள்ளுகிற நினைவு. 4. ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பம் - 'எம்பெருமான் நம்மைப் பாதுகாக்கும்வகையில் நம்மைத் தன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும்படி செய்ததும் ஒருவகை' என்று நினைவு கொள்ளாமல், 'நான் இந்த ப்ரபத்தியை என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளச் செய்தேன்' என்று எண்ணுகிற இறுமாப்பைத் தன்னிடத்திற் கொண்டது. 5. பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்தவாங்குதல் - பிதாவினிடத்திலே 'நான் உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று கையெழுத்திடும்படி புத்திரன் கையெழுத்துக் கேட்டு வாங்குதல். 6. அவத்யகரம் - அவத்யத்தைச் செய்வது: அவத்யம் - பழிப்பு. 7. கடவன் - உரியவன். 8. ரக்ஷகமாயறுவது - ரக்ஷகமாகத் தீர்வது.

*திருவாய். ௫, அ, ௬.

'சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாது' என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கைக்காக, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகஉ) மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

(வ்யா.) 'மற்றை' என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸித்தோபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்கு, 1. சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்தஉபாயத்துக்கு, 2. ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்கம் அஸஹ்ய மாகையாலே, இச்சேதநனுடையப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமா யிருக்கு மென்கை.

'சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?' என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்

மூ.—(உகங) * "சிற்றவேண்டா."

(வ்யா.) * 'சிற்றவேண்டா' என்று. அதாவது-ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற * "மற்றொன்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே, * 'சிற்றவேண்டா' என்று - 'சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா' என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னு மிடஞ் சொல்லிற்றிறே யென்கை.

இதுதான் இஶ்ஶ்லோகந்தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார்

மூ.—(உகச) நிவ்ருத்தி, கீழே சொல்லிற்று.

(வ்யா.) 'நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று' என்று. அதாவது-'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய' என்று - ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவது என்னுமிடம், கீழே சொல்லிற்று என்கை.

'ஆனால், உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது 3 உபாயத்தில் முதலிடாதோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார்

1. சேதநப்ரவ்ருத்தி - சேதநனுடைய முயற்சி. 2. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கம் - வேறு ஒரு துணையின் சம்பந்தம். 3. உபாயத்தில் முதலிடுதல் - தானே உபாய மென வழங்குமாறு சேர்தல்.

* திருவாய். கூ-அ-எ.

மூ—(உ௯௫) உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்பவியாது.

(வ்யா.) 'உபகாரஸ்ம்ருதியும்' என்றுதொடங்கி. அதாவது - * "என்னைத் 1 தீமனங்கெடுத்தாய்" † 2 "மருவித் தொழும்மனமே தந்தாய்" இத்யாதியாலே இவ்வுபாயவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும், இவனுடைய சைதந்யப்ரயுக்தமாய்வந்த தித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஶ்வரன் கார்யஞ்செய்தது 3 என்று உபாயத்தில் உட்புகாது என்கை.

ஆக, 4 சதுர்த்தபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—(உ௯௬) ஶரணம் = உபாயமாக.

(வ்யா.) 'ஶரணம்' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'உபாயமாக' என்று.

அர்த்தாந்தரங்களையுங் 5காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில்இது, உபாயத்தையே காட்டுகிறமையைஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௯௭) இந்த ஶரணஶப்தம்-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

(வ்யா.) 'இந்தஶரணஶப்தம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (௧௯௦) 'உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்தஶ்ஶரணமித்யயம் - வர்த்ததே' [உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஶப்தஸ்ஶரணமித்யயம்-வர்த்ததே] என்கிறபடியே ஶரணஶப்தமான இது-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், (௧௯௧) "ஸாம்ப்ரதமேஷ உபாயார்த்தைகவாசக:" [ஸாம்ப்ரதம்சைஷ உபாயார்த்தைகவாசகஃ] என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது.

---

1. தீமனம் - துஷ்டமனம். 2. மருவித்தொழுதல் - எப்பொழுதுமாகக் கிட்டி நின்று அடிமைசெய்தல். 3. 'என்று' என்பதன்பின்னே நினைக்குமாறு என்று வருவித்துக்கொள்க. 4. சதுர்த்தபதம் - நான்காவது பதம். 5. காட்டவற்று - காட்ட வல்லமையுள்ளது.

* திருவாய். ௨, ௭, ௮. † திருவாய். ௨, ௭, ௭.

ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையேபற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், 1 கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே யென்கை.

2 'ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தரபரித்யாகந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்குமதா யிருக்க, ஶரணஶப்தப்ரயோகந்தான் வேணுமோ?' என்னில், - வேணும். 3ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் 4 நதீநிஸ்தரணாநந்தரத்தில் 5 ப்லவபரித்யாகம்போலே ஸாதநாந்தர பரித்யாகம் ஸமானமாகையாலே, 6 தத்விசிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதகமாகமாட்டாமையாலே.

---

1. கர்மாதி உபாயங்களை யெல்லாங் கேட்டு அவை சுலபமாகச் செய்யக் கூடியனவல்லவென்றும் ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் நினைத்து 'நாம் கரையேறும் உபாயம் என்னே?' என்று கவலைகொண்டுள்ள அர்ஜுநனைக் குறித்து இந்தச் சரமஶ்லோகம் அருளிச்செய்யப்படுவதால், அதற்கு ஏற்ப, க்ருஹம் ரக்ஷகன் என்ற பொருளை விட்டு உபாய மென்ற பொருளைக் கொண்டால்தான் கர்மாதிகளை உபாயமாகக் கொள்ளுதலை விட்டிடவேணு மென்றிருக்கிற அந்த அர்ஜுநனுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறதென்று கீழோடு ஒட்டிவரு மென்றபடி.

2. ஶரணஶப்தத்துக்கு ப்ரகரணபலத்தாலே உபாயமென்ற பொருளைக் கொண்டுவரவேண்டுவ தானால், ஶரணஶப்த மில்லாமலே 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - மாமேகம் - வ்ரஜ' என்ற இம்மாத்திரமே சொன்னாலும், ப்ரகரணத்தாலே 'வ்ரஜ' என்பதற்கு - (உபாயமாகப்) புத்திபண்ணு என்று அர்த்தம் கொண்டு விடலாமே? இந்த ஶரணஶப்தம் எதுக்கு? என்று ஆக்ஷேபம்: அதற்கு ஸமாதாநம்:—எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக [உபேயமாகப்] பற்றும்போதும், நதியைக் கடந்தவனுக்கு ஓடத்தின் தேவையில்லாததுபோல் ஸாதநாந்தரங்கள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை யாகையால், 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் வ்ரஜ' என்பதற்கு - எல்லாச்சாதனங்களையும் விட்டு உபேயமாக எம்பெருமானொருவனையே பற்று என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டாகையால், 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்னாமல் 'வ்ரஜ' என்றுமாத்திரம் விதிக்கும் ஸ்வீகாரம் - அப்படி உபேயமாகப் பற்றுதலைத் தவிர்க்காது: ஆகவே, ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு உபேயமாக ஸ்வீகரித்தலைத் தவிர்ப்பதற்காக 'ஶரணம்' என்பது அவஶ்யம் வேண்டுமென்றபடி 3. ப்ராபகஸமயம் - எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுகிற ஸமயம். 4. நதீநிஸ்தரணம்-நதியைக்கடத்தல். 5. ப்லவபரித்யாகம் - ஓடத்தை விட்டிடுதல். 6. தத்விஶிஷ்டமேயாகிலும் - ஸாதநாந்தர பரித்யாகத்தோடு கூடியதேயானாலும். ஸ்வீகாரமாத்ரம் - ஶரணஶப்தமில்லாமல் வ்ரஜ என்பதனாற் சொல்லப்படும் ஸ்வீகாரம். வ்யவச்சேதகமாகமாட்டாது - உபேயமாகப் பற்றுதலை விலக்கமாட்டாது.

'அங்ஙனஞ்சொல்லலாமோ? 1 இந்த உபாயாந்தரத்யாகம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸ்வீகார்யத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றாகையால், ஶரணஶப்தப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இல்லையே?' என்னில்,-அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது; 2 ஆர்த்தமாகவருமதிற் காட்டில் ஶாப்தமாகச் சொல்லுமது யுக்தம் ஆகையாலே; (கக௨) "ஆக்ஷேபத꞉ ப்ராப்தாத் ஆபிதாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்" [ஆக்ஷேபத꞉ப்ராப்தாத் ஆபிதாநிகஸ்யைவக்ராஹ்யத்வாத்] என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்த ஶரணஶப்தத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயாஸ்வீகார்யத்வமும் ப்ராபகதயாஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே, அதில் ப்ராப்யதயா ஸ்வீகாரத்தை 3 வ்யவச்சேதித்ததாயிற்று.

இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார்

மூ.—(உ௬அ) வ்ரஜ = புத்திபண்ணு.

(வ்யா.) 'வ்ரஜ' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'புத்திபண்ணு' என்று.

அது தன்னை விஶதீகரிக்கிறார்

மூ.—(உ௬௯) கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸி யென்றபடி

(வ்யா.) 'கத்யர்த்தமாவது' என்று தொடங்கி. அதாவது-* 'வ்ரஜ கதௌ' என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய், 4. [கத்யர்த்தா꞉புத்த்யர்த்தா꞉] என்கிற ந்யாயத்தாலே, கத்யர்த்தமாவது - புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸி யென்றபடி யென்கை. "இந்தப் புத்தியாகிறது - 5 த்யா

1. யத்யத் ஸாங்கம் தத் தத் ஸாதநம் - [எது எது அங்கத்தோடு கூடியதோ, அது அது உபாயம்] என்ற நியாயத்துக்கு ஏற்ப 'வ்ரஜ' என்ற விதிக்கு அங்கமாக 'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய' என்று உபாயாந்தரத்யாகத்தைச் சொல்லியிருத்தலால், இந்த 'வ்ரஜ' என்பதனால் விதிக்கப்படுகிற ஸ்வீகாரம் உபாயமாகஸ்வீகரித்தலையே காட்டக்கூடியதாகையால், இந்த ஶரணஶப்தம் வேண்டியதில்லை யென்று மறுபடியும் ஆக்ஷேபம். 2. ஆர்த்தமாகவருமது - அர்த்தபலத்தாலே சொல்லப்படுவது. 3. வ்யவச்சேதித்தது - தவிர்த்தது. 4 கத்யர்த்தா꞉ - போதலென்ற பொருளுள்ள வினைச்சொற்கள், புத்த்யர்த்தா꞉ - அறிதலென்ற பொருளிலும் வரத்தக்கவை: இது, வையாகரணர்களின் நியாயம். 5. த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய் - விடத்தக்கவை யென்று எ[illegible] உபாயாந்தரங்களிற் சேராததாய்: உத்தீர்ணம் - கடந்தது.

*வ்ரஜ கதௌ

ஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், பகவந்முகவிகாஸஹேது வாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய் 1. வ்யபிசாரவிளம்பவிதுரமா யிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஶேஷம்'' என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

'ஸாமாந்யேந கதிவாசியான இது மாநஸவாசிககாயிகரூபமான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத் ரத்திலே ஒதுக்குகிறது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௪0) வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமானஅநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) 'வாசிக காயிகங்களும்' என்று தொடங்கி. அதாவது- * "சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்'' என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் 2 அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே 3. வரணோக்திரூபமான வாசிகமும் அஞ்சலிஆதி ரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கச் செய்தேயும், "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:'' ஆகையாலே அவையிரண்டையு மொழிய, மாநஸமான அநுஷ்டாநமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை.

ஆக, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்தத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கிறார்

மூ.—(உ௪க) ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 4 உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

1, வ்யபிசாரம் - பயனை விளைக்காமல் தவறிப்போகை. 2. அதிகார பூர்த்தி-யோக்யதைநிறைகை. 3. வரணோக்தி - ஶரணமாக வரித்ததைச் சொல்லுதல். 4. உபாயநைரபேக்ஷ்யம் - எம்பெருமானாகிற உபாயம் வேறோருபாயத்தை வேண்டாததாக இருக்கை.

* திருவாய். ௬-௫-௧௧.

(வ்யா.) ‘ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்று - த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, ‘பரித்யஜ்ய’ என்று - த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, ‘மாம்’ என்று-பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, ‘ஏகம்’ என்று - 1 உபாய நைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லி, ‘ஶரணம்’ என்று - உபாயத்வஞ்சொல்லி, ‘வ்ரஜ’ என்று - உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகக் கோலி. அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(உசஉ) அஹம்.

(வ்யா.) ‘அஹம்’ என்று.

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஶ்வரன் செய்தருளுகிற அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உசங) ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

(வ்யா.) 2 ‘ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்’ என்று. அதாவது - 3 அதிகாரிக்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது, இதிலேயிறே.

இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உசச) ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்.

(வ்யா.) ‘ஸர்வஜ்ஞனாய்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - (ககூங) ‘‘யஸர்வஜ்ஞஸர்வவித்’’ [யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்] என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய், (ககூச) ‘‘பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே’’ [பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே] என்கிறபடியே எல்லாஸாமர்த்யத்தையும் உடையனாய், ஶேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை.

---

1. உபாய நைரபேக்ஷ்யம் - எம்பெருமானாகிற உபாயம் வேறொருபாயத்தை வேண்டாததாக இருக்கை. 2. ஸ்வக்ருத்யம் - தன்தொழில். 3. அதிகாரிக்ருத்யம் - ப்ரபந்நனென்கிற அதிகாரி செய்யவேண்டிய தொழில்.

அல்லாத குணங்கள்எல்லாம் கிடக்க, 1 இந்தக் குண விஶேஷங்களை இவ்வஹம் ஶப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(௨௪௫) இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிஶேஷங்களையும், தன்பேறாகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குஈடான பந்த விஶேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

(வ்யா.) 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி. அதாவது- இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில்நின்ற நிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களாகிற குணவிஶேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேறாகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ஶேஷித்வரூப பந்தவிஶேஷத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குண விஶேஷங்கள் ப்ரகாஶித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் 2 கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிஶேஷங்கள் ப்ரகாஶிக்குமிறே; 3 வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஶ்ரயணங் கூடாதாபோலே, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது 4 கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஶக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ் சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

---

1. இந்தக் குணவிஶேஷங்கள் - ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ப்ராப்தத்வங்கள். 2. கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான - இவனுக்கு வேண்டிய காரியத்தைச் செய்பவனாகைக்கு முக்கியமான. 3. ஆஶ்ரயணவேளையில் வந்தமையாலே 'மாம்' என்பதில் வாத்ஸல்யாதிகள் ப்ரகாசிக்குமெனக் கொண்டதுபோல, இரண்டாம் அடியிலுள்ள 'அஹம்' என்பதும் 'அஸ்மத்' ஶப்தத்தைச் சேர்ந்ததாயிருந்தாலும் உபாயமாகப் பற்றப்பட்ட ஈஶ்வரன் தன்னுடைய க்ருத்யத்தை யருளிச்செய்யும் ப்ரகரணத்தில் வந்துள்ளதனால், இந்த அஹம் ஶப்தத்தில் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏற்ற ஜ்ஞாநம் முதலிய குணங்கள் ப்ரகாசிக்குமெனக் கொள்ளவேணு மென்பது கருத்து. 4. கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே - கார்யத்தைச் செய்பவனாகை யென்பது பொருந்தாதாகையாலே.

இப்பதத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய்நின்ற பார தந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௪௬) 1. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

(வ்யா.) 'தனக்காகக்கொண்ட' என்று தொடங்கி. அதாவது - 'மாம்' என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜ்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை 'ஸர்வாதிகனானவன் இப்படித் தாழநின்றது, தன்குணத்தாலேயிறே' என்று 2 அவனை யிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?' என்று 3 தன்னையிட்டுப்பார்த்து, 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று என்னாநின்றான்; இது என்னாகக்கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸ்வாதீந 4 த்ரிவிதசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகனாய்க்கொண்டு 5 நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய 6 யதாவஸ்த்திதவேஷத்தை 'அஹம்' என்று தர்ஶிப்பிக்கிறானென்கை.

ஏவம்பூதனானவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்

---

1. தனக்காகக் கொண்ட - அர்ஜ்ஜுநனை தன்னை ரக்ஷிப்பதற்காக மேற்கொண்ட. 2. அவனையிட்டுப்பாராதே - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரனான அப்பெருமானுடைய குணத்தை யநுஸந்தித்து ஆராயாமல். 3. தன்னை யிட்டுப்பார்த்து - அந்த ரதத்துக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிற தன்நிலையை நினைத்துப்பார்த்து. 4. த்ரி விதமான சேதநங்களென்ன அசேதநங்களென்ன இவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்திதியையும் ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனெனக: சேதநர் - பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று மூன்றுவகைப் பட்டிருப்பர்; அசேதநங்களும் - சுத்தஸத்வமான அசித்தும், குணத்ரய ஸ்வரூபமாயிருத்தலாலே மிஶ்ரஸத்வமென்னப்படுகின்ற ப்ரக்ருதியும், ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றிற்கு நிர்வாஹகமாய் ஸத்வஶூந்ய மென்னப்படுகின்ற காலமும் என மூவகைப்பட்டிருக்கும். 5. நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரன் - எங்குந் தடைப்படாத ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுடையவன். 6. யதா அவஸ்திதவேஷம் - இயற்கையாயுள்ள தான ஸ்வரூபம்.

மூ.—(௨௪௭) கீழில் பாரதந்த்ர்யமும், இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.

(வ்யா.) 'கீழில்' என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கு ஒரு 1 நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே யென்கை.

அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(௨௪௮) த்வா - அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

(வ்யா.) 'த்வா' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது-உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஶக்தியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு 2 ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே 3 நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை யென்கை.

அநந்தரம், த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(௨௪௯) ஸர்வபாபேப்ய:= மத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

(வ்யா.) 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்று. இதுவும்-பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஶப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம்மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'மத் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள்' என்று தொடங்கி. அதாவது-பாபமாகிறது-இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதி

1. நிவாரகர் - தடைசெய்பவர். 2. ப்ராப்தி - தகுதி. 3. நிரபேக்ஷ உபாயம் - வேறொரு உதவியை வேண்டாத உபாயம்.

ளாகிறன - 1 பகவல்லாப விரோதிக ளாகையாலும், அதில் 2 ஜ்ஞாந விரோதியும் ருசிவிரோதியும் 3 உபாயவிரோதியும் 4 பண்டே நிவ்ருத்த மாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதி யாகையாலே 5. நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களை உத்தேசித்துப் பயப்படுகிறாய், அந்த அந்தப் பாபங்க ளெல்லாவற்றில்நின்று மென்கை.

அதில் பஹுவசநவிவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உருO) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும்" என்று தொடங்கி. அதாவது - * "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று - 6 'உத்பத்தி விநாஶாதி யோகத்தாலே அஸத்ய

1. பகவல்லாபம் - பகவானையடைகை. 2. ஜ்ஞாநவிரோதி - அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாந விரோதி; இது - திருமந்த்ரம் அர்த்தபஞ்சகத்தைத் தெரிவித்தலாற் கழியுண்ணும்; முக்கியமாக, அங்குள்ள நமஸ்ஸாலும் கழியுண்ணும்: அங்கு 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது: விரோதிதான் மூன்று' முதலிய சூர்ணிகையால அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ருசிவிரோதி - உபாயத்தில் 'நான் இந்த உபாயத்தைச் செய்கிறேன்' என்ற புத்தி தோன்றுதலும், உபேயமான கைங்கர்யத்தில் 'என்னுடைய திருப்திக்காக நான் கைங்கர்யஞ் செய்கிறேன்' என்ற புத்தி தோன்றுதலும்; சரமஶ்லோகத்தில் 'இத்தால் வ்ரஜ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது' முதலிய சூர்ணிகைகளால் உபாயருசி விரோதியைத் தவிர்த்தலையும்; த்வயத்தில், 'நம:-கைங்கர்யத்திற் களையறுக்கிறது' முதலிய சூர்ணிகைகளால் உபேயருசிவிரோதியைத் தவிர்த்தலையும் காண்க. 3. உபாயவிரோதி - உபாயாந்தரங்கள்: உபாயாந்தரங்கள் 'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய' என்பதனால் தவிர்க்கப்பட்டமை காண்க. 4. பண்டே - முன்பே: திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் இந்த ஶ்லோகத்துப் பூர்வார்த்தத்திலு மென்றபடி:முமுக்ஷுவான தசையிலும் வரணதசையிலு மென்றுமாம். இப்போது சொல்லப்படுவது - ப்ராப்திதசையாகும். 5. நீ - அநந்யஸாதநனான நீ, என்னை - அநந்யஸாத்யனான என்னை, ப்ராபிக்கைக்கு-அடைகைக்கு. 6. உத்பத்தி விநாஶாதி என்று ஷட்பாவவிகாரத்திலே 'ஜாயதே' 'விநஶ்யதி' என்பவற்றாற் சொல்லப்படுகிற இரண்டு விகாரங்களைச் சொல்லி, ஆதிஶப்தத்தாலே அஸ்தி முதலிய நான்கு விகாரங்களைக் காட்டவைத்தார். யோகம - ஸம்பந்தம். அஸத்யஶப்தவாச்யம் - அஸத்யமென்ற சொல்லாலே சொல்லத்தக்கது: அஸத்யம் - நிலையில்லாதது.

* திருவிருத் - க.

ஶப்தவாச்யமான 1 அசேதநவிஷயத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநமும், அந்தத்தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ 2 அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் 3 கர்மமும் வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமு மாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை.—இவற்றில், அவித்யையாவது - 4 ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும் 5 அந்யதாஜ்ஞாநரூபமாயும் 6 விபரீதஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது - புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; (கசுரு) ‘‘புண்யபாபே விதூய’’ [புண்யபாபேவிதூய] என்னக்கடவதிறே. 7 வாஸநையாவது - அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தவாஸனையும். ருசியும் - விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும். ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாவது - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம்.

இனி, ஸர்வஶப்தவிவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உருக) த்ருணச்சேத கண்டய நாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும்

---

1. அசேதந விஷயத்தில் ஆத்மஜ்ஞாநம் - அசேதநமான உடம்பில் ஆத்மா என்கிற ஜ்ஞாநம். 2. அஸ்ருக் - ரக்தம். 3. கர்மமும் வாஸனையும் ருசியும் என்பன - பொல்லா ஒழுக்கு என்பதன் பொருள்; பொல்லா ஒழுக்கு - தீயநடத்தை. 4. ஜ்ஞாநாநுதயம்-ஜ்ஞாநமே யுண்டாகாமலிருக்கை; தேஹம் - வேறு ஆத்மா வேறு என்ற அறிவைப் பெறாதிருக்கை. 5. அந்யதாஜ்ஞாநம் - ஒருப்ரகாரமாயிருப்பதை வேறுப்ரகாரமாய் உள்ளதாக நினைக்கும் அறிவு : பகவானுக்கு ஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவைத் தேவதாந்தரஶேஷமென்று நினைக்கை. 6. விபரீதஜ்ஞாந மாவது - விஶேஷ்யம் ஒருவகையாக இருக்க, வேறுவிதமா யிருப்பதாக நினைக்கும் அறிவு: பகவத் பாதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று நினைக்கை. 7. வாஸனை யின்னதென்பது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது. அஜ்ஞாநம் மூன்றுவகைப் பட்டிருப்பதால், அஜ்ஞாந வாஸனையும் மூன்று படிப்படும்; அஜ்ஞாநவாஸனை - விஷ ஶஸ்த்ராதிகளைக் கண்டால் பயாதிகள் உண்டாகக் காரணமான த்ரிவித அஜ்ஞாநவாஸனை. கர்மவாஸனை - புண்ய பாபரூப கர்மங்களிலுண்டாகும் வாஸனை. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தவாஸனை - விஷயாந்தரங்களிலே சாபலத்துக்கு ஹேதுவான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் தோன்றும் வாஸனை.

கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றை யும நினைக்கிறது.

(வ்யா.) 'த்ருணச்சேத' இத்யாதியாலே; அதாவது - துரும்பு நறுக்குகை தினவுநின்றவிடம்சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்திபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் 1 உத்தராகங்களென்ன: நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதஞ்சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும் 2. 'நம்மைக்கண்டு லௌகிகர்இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாஶமாமே; ஐயோ !' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன: ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி 3. த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புநஃப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன: எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை.

'ஸாதநபுத்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஶங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௫உ) 'உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்குக்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

(வ்யா.) 'உந்மத்த' இத்யாதியாலே. அதாவது - (௧௬௬) "உந்மாதஶ்சித்தவிப்ரமஃ" [உத்மாதஶ்சித்தவிப்ரமஃ] என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன், 'இன்னவூருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவுஇன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஓரூரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே, 4. ஸாதநபுத்திரஹிதமாக 5 லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை - விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்றுநினைக்கவேண்டா; 6. அந்விதங்களாயேவிடு

1. உத்தர அகம் - ப்ரபத்தி செய்தபின்பு உண்டாகும் பாபங்கள். 2. பகவத் கைங்கர்யரூபமாக நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்கள் செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கொள்ளாமல் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தம் கரிஷ்யே என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு செய்பவை. 3. த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் - விட்ட உபாயங்களில் உபாயத்வ புத்தியைக் கொள்ளுதல்; 4 ஸாதந புத்திரஹிதமாக - ஸாதநமென்கிற எண்ணமில்லாமல். 5. லோகாபவாத பீதி - உலகத்தார் பழிக்கப்போகிறார்களே என்ற அச்சம். 6. அந்விதங்கள் - ஸம்பந்தத்தைப்பெறும்.

மென்றபடி. 1 "ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராய் அநுஷ்டிக்தாலும், 2 எறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்திலே நில்லாதாபோலே, அவையும் ஒரு பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபஸப்த வாச்யமாகக் கடவது" என்றிறே, தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

'அதுதானேயாகிறது:- புநஃப்ரபத்திக்கு தோஷம் ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௫௩) கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

(வ்யா.) 'கலங்கி' என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப் புநரநுஷ்டாநத்தைஸஹியாத ப்ரபத்திஸ்வபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்டப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் (௧௬௭) "ஸுயவாதகஹீதஸூலம்" [அநுபாதகபீநஸ்நவம்] என்று உபாயாந்தரம் போலே பாதகஸமமென்கை.

அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(௨௫௪) மோக்ஷயிஷ்யாமி = முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

(வ்யா.) 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்' என்று. அதாவது - இவற்றில்நின்றும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேனென்கை.

இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௫௫) ணிச்சாலே நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தந்நடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்.

---

1. ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராய் - (நாம் அநுஷ்டாநம் செய்யாவிட்டால் இவ்வளவு ஞானவானே கர்மாதிகளை விட்டபோது நாம் ஏன் அவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று லௌகிகர் நினைத்துக் கர்மாதிகளை விட்டிட்டாராயின் அதனால் அவர்கட்குப் பகவதாஜ்ஞையை மீறின பாபம் நேருமே! என்ற) கருணையை முக்கியமாகக் கொண்டவர்களாய். 2. எறிட்ட - உயர எறிந்த.

(வ்யா.) 'ணிச்சாலே' என்று தொடங்கி. அதாவது - "மோக்ஷ யிஷ்யாமி" என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம்கர்த்தாவாகைபன்றிக்கே தான் 1. ப்ரயோஜககர்த்தாவாய், விடுவிக்கக்கடவே னென்கையாலே, நானும் இதுக்கு ஒருயத்நம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா: நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த 2. ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்தாலே உன்னைக்கண்டு தாமே பயப்பட்டு, * "காணேவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்" என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன் நடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறு னென்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறுர்

மூ.—(உருசு) 'என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நான் இரங்கினுற் கிடக்குமோ?' என்கை.

(வ்யா.) 'என்னுடைய' என்று தொடங்கி. அதாவது - பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து, பாம்பு போலே மிடற்றைப் பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் க்ஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நஸித்துப்போம்; அஜ்ஞனுகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்து போக, ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனுய் ஒன்றுெழியாமல் உணர்ந்திருந்து 3. ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹரூப மாகையாலே, அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு 4. ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினுல் 5. அவ்விஷயத்திற் பின்னை கிடக்குமோ? என்கை, இதுக்குக் கருத்து என்றபடி.

தன்நடையே விட்டுப்போம் என்கிற இடத்தில் 6. அபிப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறுர்

---

1. ப்ரயோஜக கர்த்தா - ஏவுதற்கர்த்தா; அரசன் கோயிலைக் கட்டுவித்தானென்றுல் அரசனுடைய மகிமையாற் கோயில்கட்டுகை நிகழ்ந்தது என்று ஏற்படுதல் காண்க. 2. ராஜகுல மாஹாத்ம்யம் - அரசனுடைய அரண்மனையை யடைந்ததனுலான மேன்மை. ஒருவனுக்கு ராஜாவினுடைய க்ருஹத்தில் போக்குவரத்து மிருந்தால், அதைக்கண்டு, 'இவன் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கன்' என்று யாவரும் கௌரவிக்க, அவனுக்கு ப்ரதிகூலரும் அரசனுடைய முயற்சியாவது இவனுடையமுயற்சியாவது இல்லாதிருக்கையில் தானே ப்ராதிகூல்யம் நீங்கப்பெறுவதைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காண்க. 3. ப்ராப்தகாலம் - தக்க காலம். 4. ப்ரதிகோடி - எதிர்த்தட்டானது. 5. அவ்விஷயத்தில்-அநுக்ரஹஞ் செய்த இடத்தில். 6. அபிப்ரேதம் - ஈஸ்வரன் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது.

* பெரியதிருவ-ருசு.

மூ.—(உருஎ) அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

(வ்யா.) 'அநாதிகாலம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - அநாதியான காலமெல்லாம் து:கோவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால் அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாஶ்ரயணாராஜகுலமாஹாத்ம்ய முடைய உன்னைக் கண்டு, அவை தான் 1. குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவே னென்கை. "அவைதாமே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது - இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க்கழிந்தவை என்று தோற்றுதபடி போக்குகை; அதாகிறது - இவை ஸ்ம்ருதி விஷயமானாலும் 2. தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகவேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வப்நங்கண்டாற்போலே இவை நமக்கு 3. வந்தேறியாய்க்கழிந்தவையென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே து:கம் அநுவர்த்தியாதிருக்கையும்" என்று *தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற 4. உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்தவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உருஅ) இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

(வ்யா.) 'இனி' என்று தொடங்கி. அதாவது-இத்தனை காலமும் "நம்கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்" என்று நீ திரிகையாலே, தன்கார்யம் தானேசெய்துகொள்ளுகிறு 5. னென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, 'எனக்கு நீ ஶரீரதயா ஶேஷம்' என்று அறிந்து என்பக்கலிலே 6. ந்யஸ்தபரனான பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசநார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஶரீரபூதனான உன்னுடைய அவித்யாரூபமாலிந்யத்தை ஶரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? என்கை. 'என்னுடம்பிலழுக்கை

1. குடல் கரிந்து - குடல் வெந்து. 2. தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷம் - ப்ரபந்நனான தன்னுடைய பகவத் அநந்யார்ஹஶேஷத்வம். 3. வந்தேறி - அசித்ஸம்பந்தத்தாலே வந்து சேர்ந்தவை. 4. உத்தமன் - படர்க்கை. 5. என்று இருந்த இத்தனை போக்கி - என்று இருந்தேனே யல்லது என்றபடி. 6. ந்யஸ்தபரன் - ரக்ஷணபாரத்தை வைத்தவன்.

*'தனிஶ்லோகத்தில்' என்று பாடாந்தரம்.

னானே போக்கிக்கொள்ளேனே' என்றது,—யத்ர 1 பலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக; ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை யென்றபடி. "விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க, ஒன்றைச் சொல்லுவானேன்? என்னில்—ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே 2 சொல்லிற்றில்லை; (௧௬௮) "மாமேவைஷ்யஸி" [மாமேவைஷ்யஸி] என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை யென்னவுமாம்; 'ஆனால், விரோதிநிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானேன்?' என்னில்,—அது அதிகமாகையாலேசொல்லிற்று. 3விரோதிநிவ்ருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமா யிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்று ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரீயஃபதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி * தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஶங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதானம் பண்ணுகிறார்

மூ.—(௨௫௧) மாஶுச:= 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஶோகநிமித்தம் இல்லைகாண்' என்று அவனுடைய ஶோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

(வ்யா.) 4. 'மாஶுச:' என்று. அதுக்குஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'நீ உன்கார்யத்திலே' என்று தொடங்கி. அதாவது- 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், ' நம்கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்?' என்று கரைந்து ஶோகிக்கப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரியா திருந்தேனாகில், 'நம்கார்யத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிரா நின்றான; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?' என்று ஶோகிக்க

1. பலித்வம் - பலனையடைபவனாகை. 2. சொல்லிற்றில்லை யென்பதற்கு முன் இரண்டையும் என்றாவது மற்றொன்றை யென்றாவது அத்யாஹாரஞ் செய்துகொள்க. 3. விரோதி நிவ்ருத்தி - விரோதி கழிகை. 4. 'மா ஶுச:' என்ற இரண்டுபதமும் சேர்ந்து ஓரர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதுபற்றி மூல கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ பிள்ளைலோகாசார்யர் இவற்றை ஒன்றாக அருளிச்செய்திருத்தலால் ஆர்ஷமான இந்த 'மாஶுச:' என்பது உபபதஸமாஸம் பெற்று ஒரு பதமாக ஆய்விட்டதென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவ்வாறு அருளிச்செய்கிறார்.

* 'தனிஶ்லோகத்தில்' என்று பாடாந்தரம்.

ப்ராப்தம்; இங்ஙன் அன்றிக்கே, 'யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன்பக்கத்தில் தடைபறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டுபோருகையாலும், உனக்கு ஶோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லைகாண்' என்று முன்பு ஶோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஶோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானென்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட 1. ரக்ஷகரக்ஷ்யபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு 2. ஶோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், 3. நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும் 4. நிவர்த்யங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, ஶோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உசஎ0) நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்யங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு ஶோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

(வ்யா.) 'நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தை' என்று தொடங்கி. அதாவது— "அஹம்" என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அருளிச்சசெய்தால் நிவர்த்யங்களான பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம் சொல்லி, அநந்தரம் "மாஶுச:" என்கையாலே 'இப்படியானபின்பு உனக்கு ஶோகிக்க நிமித்தமில்லை' என்கிறானென்கை.

---

1. ரக்ஷகபூதர் ரக்ஷ்யபூதர் என்று இரண்டிடத்தும் சேர்த்துக்கொள்க. 2. ஶோகாபநோதநம் - சோகத்தைப்போக்குதல். 3. நிவர்த்தகன் - பாபத்தைப்போக்குபவன். 4. நிவர்த்யம் - போக்கத்தக்கது.

1 இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிற படியை அறிவித்து, இவனுடைய ஶோகத்தைப் போக்குகிறமையை 2 அபியுக்தோக்தியை நிதர்ஶநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகூக) * "எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே!" என்கிறான்.

(வ்யா.) 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி. அதாவது - திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து 'ஸர்வேஶ்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக 3. † என்று கொடுவந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே, ஈஶ்வரனும இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக ஶோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறானென்கை.

இனி, இவனுடையஶோகம் 4 மறுவலிடாமல் போக்குகைக்குறுப்பானதொரு பகவதபிப்ராயவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகூஉ) பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ?

(வ்யா.) 5 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி. அதாவது - நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி, அவ்வளவு மன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே ‡"செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்" § "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ? என்கை.

---

1. இத்தலையில் - ஶரணாகதனிடத்தில். 2. அபியுக்த உக்தி - பெரியோரின் பாசுரம். நிதர்சனம் - மேற்கோள். 3. என்று கொடு வந்து - என்றுக்கொண்டுவந்து. 4. மறுவலிடாமல் - திரும்பவும் நேராமல். 5. இந்த வாக்யமும் 'மாஶுச:' என்பதன் கருத்தே.

* திருச்சந்தவி. ககடு. † தன்னுள்ளே வந்து என்றும் பாடம்.
‡ திருச்சந்தவி - கககக. § பெரியாழ்வார் திரு ச - கூ - உ.

ஆக, இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும்— 1. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், 2. நிவர்த்யாஸ்ரயத்தையும், நிவர்த்யங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும், தத்கார்யமான ஶோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, இந்த ஶ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்தஶ்லோகந்தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விஶ்வாஸ உத்பத்தியின் அருமையையும், ஈஶ்வரன்தான் முதலிலே இத்தை உபதேஶியாமைக்கு ஹேதுவையும், வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை 3. ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் 4. முகாந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண 5. த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தையும், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஶத்தையும், ஈஶ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸ்வக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நஶித்த வித்தனை என்னுமத்தையும், 6. வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஶபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரதமத்தில் இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையைத் தர்ஶிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மூ.—(உகூரு) உய்யக்கொண்டார்விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

1. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தையும் - உபாயபூதனான ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தையும்: 'அஹம்' பதத்தால் இது சொல்லப்பட்டது. 2. நிவர்த்ய ஆஶ்ரயம்-பகவானால் நிவர்த்திக்கப்படத்தகுந்த பாபங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான ஶரணாகதன்: 'த்வா' சப்தத்தால் இவன் சொல்லப்பட்டுள்ளான். 3. ஸ்வரூபேணத்யஜித்தல்-உபாயமாகச் செய்யாமல் விட்டிடுதல். 4. முகாந்தரேண அந்விதங்கள் - வேறொராகாரத்தால் வருமவை. 5. த்யக்தங்கள் - விடப்பட்டவைகள். 6. வ்யவஸாயஹீநன் - த்ருடாத்யவஸாயமில்லாதவன்.

(வ்யா.) 'உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக' என்று தொடங்கி. அதாவது-1. தத்த்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்திநிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த ஶ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, 2. 'அர்த்தஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும், 3. அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத் தக்க ருசி எனக்கு இல்லை' என்ன, "வித்வானுகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை" என்று அவர்விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது என்கை.

இனி, இந்த ஶ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே 4. நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகூச) இதுக்கு ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு.

(வ்யா.) 'இதுக்கு ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு' என்று. அதாவது - ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஶ்லோகத்துக்கு - ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்புகட்டு, ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் 5. ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த்தகனான ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யமென்கை.

இனி, 6. இதில் விஶ்வாஸ உத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உகூரு) "இதுதான் அநுவாதகோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

---

1 தத்வநிர்ணயம்பண்ணின - சித் அசித் ஈஶ்வரன் என்ற தத்வத்ரயங்களையும் நிர்ணயம் பண்ணின. 2. அர்த்தஸ்திதி - பகவானுக்குப்பரதந்த்ரமான இவ்வாத்மா உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனையே பற்றுகை என்கிற விஷயத்தின் நிலை. 3. அத்தை - உபாயாந்தரத்தை. 4. நோக்கு - தாத்பர்யம். 5. ஸ்வாதீநஸகலப்ரவர்த்தகன் - தன்னதீனமான ஸமஸ்தமான வ்யாபாரத்தையுடையவன்: தன்னிச்சைப்படியே எதையும் செய்ய வல்லவனென்றபடி. 6. இதில் - த்யாகபூர்வகஸ்வீகாரத்தில், விஶ்வாஸ உத்பத்தி - விஶ்வாஸம் உண்டாதல்.

(வ்யா.) 'இதுதான்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 1. இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் 2. அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று 3. ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை யென்கை.

'அது எத்தாலே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௯௯) அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், 'இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று துணிந்தபின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

(வ்யா.) 'அர்ஜுநன்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பால்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய 4 அகடிதகடநாஸாமர்த்ய ப்ரகாஸகமான 5 அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களாலும், (௧௯௯) "𑌏𑌷 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑌃 । 𑌨𑌾𑌗𑌪𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌕𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑍋 𑌮𑌥𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍" [ஏஷ நாராயணஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:-நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்] (௨௦௦) "𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌵𑌤𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃" [புண்யாத்வாரவதியத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந:—ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌ ஸஹிதர்மஸ்ஸநாதந:] (௨௦௧) "𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚" [யத்ரநாராயணோதேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:| தத்ரக்ருத்ஸ்நம்ஜகத்பார்தத திர்த்தாங்யாயதநாநிச] (௨௦௨) "𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 । 𑌤𑍇 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾

---

1. இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் - உபாயாந்தரத்யாகமும், ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமும். 2 அநுவாதத்தினுடையகோடியிலே - அநுவாதித்துச் சொல்லுகையிலே சேருமென்றபடி. அநுவாதம் - வேறொருவகையால் ஏற்பட்டதைப் பின்னும் எடுத்துச்சொல்லுதல். 3. ஆப்ததமர் - மிகவும் நம்பத்தக்கவர்: ப்ரபந்நாக்ரேஸரென்றபடி. 4. அகடிதகடநாஸ்ாமர்த்ய ப்ரகாசகம்-சேராதவற்றைச் சேர்ப்பிக்கும் திறமையை வெளிப்படுத்துவது. 5 அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் - மநுஷ்யரது தன்மையை மீறிச்செய்யுஞ் செயல்.

த்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" [யேச வேதவிதோ விப்ரா: யேசாத்யாத்மவிதோஜநா:-தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்] (௨௦௩) "பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே । புண்யாநாமபி புண்யோ(அ)ஸௌ மங்களாநாஞ்ச மங்களம்" [பவித்ராணாம்ஹிகோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே - புண்யாநாமபிபுண்யோஸௌ மங்களாநாஞ்ச மங்களம்] (௨௦௪) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: । க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விஶ்வம் சராசரம்" [க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநா முத்பத்திரபிசாப்யய:। க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதேபூதம் இதம்விஶ்வம்சராசரம்] என்றும் இத்யாதிகளா யிருந்துள்ள 1 பராவரதத்த்வயாதாத்ம்ய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், 2 பால்யாத்ப்ரப்ருதி புரவாஸதஶையோடு வநவாஸதஶையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் 3 தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக்கொண்டுபோருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விஶ்வஸித்த பின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே யென்கை.

இதுதன்னை முதலிலே உபதேஶியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௯௭) புறம்பு * பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காக.

(வ்யா.) 'புறம்பு' என்று தொடங்கி. அதாவது - (௨௦௫) "யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தே(அ)ஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம்ப்ரூஹிதந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம்ஶாதிமாம்த்வாம்ப்ரபந்நம்] என்ற இவனுக்கு உபாயோப

---

1. பராவர தத்த்வ யாதாத்ம்ய வித்துக்கள் - சிறந்த ப்ரஹ்மாமுதலிய தேவர்கள் எதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் தாழ்ந்தவர்களாகத் தோன்றுவர்களோ, அப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மம்-பராவரமெனப்படும்; பராவரதத்த்வ-ஈஶ்வரதத்த்வத்தினுடைய, யாதாத்ம்ய - உண்மையை, வித்துக்கள் - அறிந்தவர்களான, ருஷிகள். 2. பால்யாத் ப்ரப்ருதி - பால்யம் முதற்கொண்டு, புரவாஸதஶை - நகரத்தில் வஸித்த நிலை. 3. தன் கார்யத்துக்குக் கடவன் - தன் கார்யத்தை உரியபடி நடத்துபவன். நோக்குதல் - ரக்ஷித்தல்.

* 'பரந்தது எல்லாம்' என்று சில ஸ்ரீகோசம்.

தேஶம்பண்ணத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உப தேஶியாதே உபாயாந்தரங்களைப் 1 பரக்க நின்று உபதேஶித்தது எல்லாம், 2 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தோஷதர்ஶநத்தாலே 3 இவ்வுபாய உபதேஶத்துக்கு அதிகாரியா மோ?' என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஶோதிக்கைக்காக என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி 4 ஹ்ருதயஶோதநார்த்தமாக உபா யாந்தரங்களை உபதேஶித்தவன்? வேதபுருஷன் 5 அவற்றை விதிப் பான் என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

ஸூ.—(உகூஅ) வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது-கொண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

(வ்யா.) 'வேதபுருஷன்' என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆப்த தமனான வேதபுருஷன் (உ0கூ) "விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" [விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத] (உ0எ) "ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத" [ஓமித்யாத்மாநம்த்யாயத] (உ0அ) "ஆத்மாநமேவலோகமுபாஸீத" [ஆத்மாநமேவலோகமுபாஸீத] (உ0கூ) "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" [ஆத்மாவா அரேத்ரஷ்டவ்யஶ் ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:] இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது - பட்டிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு 6 இடைஞ்சு வஶப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரவஶ்யனாய்க் களித் துத் திரிகிற இவனுக்கு, (உக0) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:" [ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந

1. பரக்கநின்று - விஸ்தாரமாய் ஏகரீதியாக. 2. அவ்வளவில் ப்ரயவஸித்தல் - இதுவே சிறந்தஉபாய மென்று நினைத்து அவ்வுபாயாந்தரங்களில்தானே நிற்றல். 3. இவ்வுபாய உபதேஶத்துக்கு - இந்த ஸித்தோபாய உபதேஶத் துக்கு. 4. ஹ்ருதய ஶோதநம் - மனஸ்ஸைப் பரீக்ஷித்தல். 5. அவற்றை விதிப்பான் என் - அவ்வுபாயாந்தரங்களைச் செய் என்று சொல்லுவது ஏன்? 6. இடைஞ்சு - பட்டிமேய்வதினின்றும் விலகி.

ஸமாதிபி:] என்கிறபடியே 1 காயக்லேஶரூபமான கர்மாநுஷ்டாநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான 2 அருந்தேவைகளாலே 3 செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்போய் பகவத்பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக என்கை.

'ஆனால், இப்படி 4 ஸ்வரூபஜ்ஞாந உதய ஹேதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உஙக) ஸந்யாஸி முன்பு உள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

(வ்யா.) 'ஸந்யாஸி' என்று தொடங்கி. அதாவது - 5 சரமாஶ்ரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாஶ்ரமதர்மங்களை விடுகிறாப்போலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே ஸித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான 6 ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி.

'இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு 7 ஸ்வரூபத்யாகம் இல்லை' என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௭0) இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

(வ்யா.) 'இவன்தான் இவைதன்னை நேராகவிட்டிலன்' என்று. அதாவது - ஸாதநாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாக ஸித்தஸாதநபரிக்ரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான், கர்மஜ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலனென்கை.

'அது எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(உ௭க) கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம் - ஸ்வரூபப்ரகாஶத்திலே புகும்; பக்தி - ப்ராப்யருசி

---

1. காயக்லேஶ ரூபமான - உடம்பை வருத்துகையை ஸ்வரூபமாகவுடைய. 2. அருந்தேவை - அருஞ்செயல். 3. செறுப்புண்டு - ஸங்கோசித்து. 4. ஸ்வரூப ஜ்ஞாந உதயஹேதுவான - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணமான. 5. சரமஆஶ்ரமத்திலே அந்விதன் - நான்காவது ஆஶ்ரமமான ஸந்யாஸ ஆஶ்ரமத்திலே இருப்பவன். 6. ஜ்ஞாநபாகம் - பக்குவமான ஜ்ஞாநம். 7. ஸ்வரூபத்யாகம் - கர்மாதிகளைச் செய்யாமல் விட்டிடுதல்.

யிலே புகும்; ப்ரபத்தி - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞானத்தி லே புகும்.

(வ்யா.) 'கர்மம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 1 ஸ்வவர்ண ஸ்வாஶ்ரம உசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் 2 விஹித கர்மம் - ஸாதந புத்பாவன்றிக்கே 3 ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக் கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதிஹேது வாகப் பண்ணுங் 4 கைங்கர்யத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கும். * "நுண் ணறிவு" என்கிறபடியே, ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூ பத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உறுப்பான ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநம் - ஸாதந புத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஶத்திலே அந்தர்ப் பவிக்கும். (உகக) "ஹேத்வா ஸ்வ நந்யாஹ்ருவ:" [பக்திபாத்வநப யாலப்ப:] என்கிறபடியே பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி - அந்த ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்கு 5 க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே அந்தர்ப்பவிக்கும். ஸித்தோபாய வரணரூபை யான ப்ரபத்தி - ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிந்தவாறே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யபா அநந்யஶரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வ ரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்ப்பவிக்குமென்கை.

'பக்திப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன்தனக்குப் பலஸாதநமாவது எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

---

1. ஸ்வவர்ணம் - தன்னுடைய ஜாதி; ப்ராஹ்மண்யம் முதலியன. 2. விஹிதகர்மம் - ஶாஸ்த்ரங்களிற் செய்யவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்கள். 3. ஆந்ருஶம்ஸ்யம் - கருணை. 4. கைங்கர்யம் - கிங்கரனது தன்மை: கிங்கரன் - ஸ்வாமி ஏவியதைச்செய்வோன். கைங்கர்யத் திலே அந்தர்ப்பவிக்கும் - கைங்கர்யத்திலே தானும் சேருமென்றபடி. 'ஸர்வ பாபேப்ய: என்கிற இடத்தில் ஸாதனபுத்தியைவிட்டுக் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையும் பாபங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, இங்கே கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகுமென்பது எப்படி பொருந்தும்? எனில், -அங்குச் சொன்னது - கேவலம் தன்னுற்றமையாலே செய்யுமதைச் சொல்லுவதென்றும், இங்குச் சொல்லுகின்றது - நாம் இப்படி இருப்பதுதான் பகவந்முகோல்லாஸமாகும் என்ற எண்ணத்தினால் செய்யுமது என்றும் வேறுபாடு கூறுவர். 5. க்ஷுத்து - பசி.

* திருவாய். ரு - எ - க.

மூ.—(௨௭௨) ஒருபலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளியவழியையும் உபதேஶிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக்கடவது.

(வ்யா.) 'ஒருபலத்துக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவத்ப்ராப்தியாகிற ஒருபலத்துக்கு (௨௧௨) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" [ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: - நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி:ப்ரஜாயதே] என்கிறபடியே அநேகஜந்மங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸக்ருதநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்கத்தையும் உபதேஶிக்கையாலே, 1 ஸாதந கௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே 2 தத்தத் வ்யாஜந பலப்ரதனாகாநின்றுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே, பக்திப்ரபத்திகளாகிற இவையிரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக்கடவது என்கை.

'ஆனாலும், 3 பேற்றுக்கு இவன்பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(௨௭௩) பேற்றுக்கு வேண்டுவது-விலக்காமையும், இரப்பும்.

(வ்யா.) 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது - பலஸித்திக்குச் சேதநன்பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது - ஸ்வயத்நத்தாலே 4 அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்தமாகைக்கு உறுப்பான இரப்புமென்கை.

'இங்ஙனன்றிக்கே, இவன்பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ?' என்ன, அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

---

1. ஸாதந கௌரவ லாகவங்களில் - உபாயமாகக் கொண்டுள்ளவற்றின் அருமையிலும் எளிமையிலும். 2. தத்தத் வ்யாஜந பலப்ரதன் - அந்தப் பக்தியையும் ப்ரபத்தியையும் வ்யாஜமாகக்கொண்டு பயனைத் தருபவன். 3. பேற்றுக்கு - புருஷார்த்தத்துக்கு. 4. அவன் - எம்பெருமான்.

மூ.—(உளச) சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

(வ்யா.) 'சக்ரவர்த்தித்திருமகன்' என்று தொடங்கி. அதாவது- (உகங.) "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்மஃ" [ராமோ விக்ரஹவாந் தர்மஃ] என்கிற சக்கரவர்த்தித்திருமகன் (உகச) "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" [யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்] என்று 1 'பாபிஷ்டனான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்துவாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, 2 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்' என்றான்; (உகரு) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" [க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்] என்கிறஇவன் 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கையாலே பேற்றுக்குஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டுவரவேணுமென்றான் என்கை. ஆகையால், 3. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதியில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநந்தாலே அறிவிக்கிறார்

மூ.—(உளரு) "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டர்க்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

---

1. ராவயதி [உலகத்தாரைத் தன் கொடுஞ்செயலாலே கதறச்செய்பவன்] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ராவணஶப்தம் உண்டானதாகையால், அதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிற இடத்தில், 'பாபிஷ்டனான ராவணன்' என்கிறார். ராவணன்தானாகிலும் - ராவணனாகவேயிருந்தாலும் என்றபடி: இங்கே உள்ள சொற்போக்கில், இப்போது நம்மைச் சரணமாக அடைந்தவன் விபீஷணனன்றிக்கே ராவணனாயிருந்தால் நலம் என்ற அர்த்தம் தோன்றும். 2. பாபம் எம்பெருமானுடைய நிரபேக்ஷ உபாயத்வத்தைத் தடுக்காமல் அதை ப்ரகாஶப்படுத்துமாகையால், 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்' என்றது; அங்ஙனன்றி, புண்யம் எம்பெருமானது நிரபேக்ஷ உபாயத்வத்தைத்தவிர்க்கக்கூடிய தாகையால், அவற்றை விட வேண்டியதாயிற்று. 3. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹன் - வேறொரு ஸஹாயத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பொறாதவன்.

(வ்யா.) 'ஆஸ்திகனாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது- 'இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனானவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும் 'இது தப்பாது' என்கிற விஶ்வாஸமு முடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?' என்று 1 நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நஶித்தலித்தனையொழிய, 2 நடுவிலொருநிலையில்லை' என்று ஸகலஶாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்ததமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை யென்கை.

3. 'வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாஶத்துக்கு உடலாம்' என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

ஸூ—.(உஎசு) வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

(வ்யா.) 'வ்யவஸாயம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இதிற் சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு 4 இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணதஶையிற் பண்ணின போஜநம் மரணஹேதுவாமாபோலே விநாஶஹேதுவாய்ப் பர்யவஸிக்கு மென்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஸூ.—(உஎஎ) * ''விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பா'' என்கிறபடியே, அதிகாரிகள் நியதர்.

(வ்யா.) *'விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்' என்று. அதாவது - * ''செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த, மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்'

1. நாஸ்திகன் - கீதா சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் பக்த்யுபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்க, இந்த ஶ்லோகம் மாத்திரம் ப்ரபத்தியை ப்ரதிபாதிப்பதால் இது ஶாஸ்த்ரநிஷ்க்ருஷ்டமான அர்த்தந்தானென்று இவ்வர்த்தத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவன். 2. நடுவில் ஒரு நிலையில்லை - ஐசுவர்ய கைவல்யங்களி லிருப்பில்லை: கர்மம் முதலிய உபாயங்களில் பலஸங்கத்தையும் கர்த்ருத்வத்தையும் விட்டிட்டதனாலும், இவ்வர்த்தத்தில் நம்பிக்கை யில்லாமையாலும் ஐசுவரிய கைவல்யங்களும் இல்லையாயின. 3. வ்யவஸாய ஹீநன் - மஹாவிஶ்வாஸமற்றவன். 4. இதில் - இந்தப்ரபத்தியில்.

*நாச்சியார்தி. - கo - கo.

என்று 1. 'கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய் 2. அதுதன்னை அர்த்த க்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலேசாய்ந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுந வ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய் 3 சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்டரா யிருப்பர்' என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இதுகேட்டால் 4. இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்களென்கை.

இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து இது தன்னை நிகமிக்கிறார்

மூ.—(உஎஅ) * "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும், † "அந்தணுகி" என்கிறபாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

சரமஶ்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று

(வ்யா.) 'வார்த்தையறிபவர்' என்று தொடங்கி. அதாவது - * "வார்த்தையறிபவர் - பேர்த்தபிறப்பொடு நோயொடுமூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன்செய்யுஞ் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்று - மாயவற்கு ஆளன்றி யாவரோ" என்று '"மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் - 5 பரணிக்கூடு ‡ வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப் பொதிந்துகிடக்கிற ஜந்மங்களோடும், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அபிமதமான விநாஶமு மாகிற

1. கரணத்ரயம் - மநோவாக்காயம். 2. அதுதன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய் - அந்தச் சரமஶ்லோகத்திற் சொன்ன அர்த்தத்தைத் தன் செயலாலே நடத்துபவராய். 3. சீரியது - சிறந்தது. 4. இதன்படியே நியதர் - இந்த ஶ்லோகத்திற் சொன்னபடியே நியமமுள்ளவர். 5. பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே - ஒருவகைப்பூச்சி தன்னைச் சுற்றிக்கொள்ளும்படி தன் வாயெச்சிலினுற் கூண்டை அமைத்துக்கொண்டாற்போல.

* திருவாய் - எ - ரு - கo. † திருச்சந்த விருத்தம் - ககரு.

‡ 'பரந்தாற்போலே' என்று சில ஸ்ரீகோசம்.

இவற்றை 1. விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவை போன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாது:கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, பாதரேகைபோலே தன்திருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி, புநராவ்ருத்தியறும்படி அவன்பண்ணும் ரக்ஷையை அநுஸந்தித்து, 2. வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய் விரோதிநிவர்த்தகனான ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ?' என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும், — * "முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் - அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல்கிடத்தி" என்று 3. 'ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே 4. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய் முக்திபூமிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்துத் தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப் போக்கி, நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும் ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும் அடிமைகொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும் இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய், நம்முடைய 5. தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய 6. ஸர்வபரத்தையும் தாமே யேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார்; அறிவிலியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ அவன் அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஶக்தராயோ அவன் அஶக்தனாயோ, கார்யஞ் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ராப்தனாயோ, தன்மேன்மைபாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனா

1. விரகர் - யுக்தியாகத்தொழில்செய்ய வல்லவர். 2. வ்யவஸிதராய்- மஹாவிஶ்வாஸமுடையராய். 3. ஹேயப்ரத்யநீகர் - நிஹீநமானவற்றுக்கு மாறாயிருப்பவர். 4. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தர் - ஸம்ஸாரத்தின் வாஸனை தானும் தீண்டப்பெறாதவர். 5. தண்மை - தாழ்வு. 6. ஸர்வபரம் - ஸமஸ்தமான பாரம்.

* திருச்சந்தவிரு. ௧௧௫.

யிருக்க எத்தாலே நீ து:கஸாகரத்தில் கிடக்கிறது?' என்று திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "அந்தணுகி" என்கிற பாட்டும் இந்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேய மென்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்மவிஶேஷங்களையும், அந்தத் தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும், அந்தத் தர்மத்யாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குணவிஶிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வலக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும், அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணயோகத்தையும், அக்குணவிசிஷ்டவஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரனான அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய 1. நைர்ப்பர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமஶ்லோகப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முமுக்ஷுப்படி ஸவ்யாக்யாநம்

ஸம்பூர்ணம்.

---

1. நைர்ப்பர்யம் - பாரமற்றிருக்கை.

திருமந்த்ரார்த்தத்தின்

ப்ரமாணத்திரட்டு.

தைத்தரீயோபநிஷத் - ஆனந்த. 6 - அநு.

௧. 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 । 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥

(இதன்பொருள்.) ப்ருஹ்ம - ப்ரஹ்மத்தை, வேத இதி - அறிகிறான் என்பது, அஸத் சேத் - (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், ஸ:-அவன், அஸத் ஏவ- (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே, பவதி - ஆகிறான் — ப்ருஹ்ம வேத - ப்ருஹ்மத்தை அறிகிறானென்பது, அஸ்தி சேத் - (ஒருவனுக்கு) உள்ளதானால், தத:-அதனால், ஏநம் - இவனை, ஸந்தம் - ஸத்தாக, விது:- அறிகிறார்கள்; (என்றவாறு.) ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் ஸத்து: இல்லாதவன் அஸத்து என்று கருத்து. இப்படி இந்த ஶ்ருதிக்கு அர்த்தம் கொள்ளாமல், 'ப்ருஹ்மத்தை இல்லையென்று அறிந்தவன் அஸத்து, உண்டு என்று அறிந்தவன் ஸத்து' என்றால், அப்போது ப்ருஹ்மமுண்டு என்றாவது இல்லை என்றாவது அறியாதவனை ஸத்து என்றாவது அஸத்து என்றாவது சொல்ல வழியில்லாமற் போவது காண்க.

ஆழ்வான் அருளிச்செய்த முக்தகம்.

௨. 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌂 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌂 ॥

(இ-ள்.) லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் - ஸ்ரிய:பதியைத் தொடக்கத்திலுடையதும், நாதயாமுந மத்யமாம் - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளையும் யமுனைத்துறைவரையும் நடுவிலுடையதும், அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் - எம்முடைய ஆசார்யர் வரையிலுமுள்ளதுமான, குரு பரம்பராம் - குருபரம்பரையை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கிறேன்; (எ-று.)

௩. 𑌸𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 ॥

(இ-ள்.) ஸ்வ ஜ்ஞாநம் - தன்னுடைய ஜ்ஞாநமும், [ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும்] ப்ராபகஜ்ஞாநம் - உபாய ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்ய ஞாநம், - புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், (ஆகிய), ஜ்ஞாந த்ரயம்-மூன்று வகைஞானமும், முமுக்ஷுபி:-முமுக்ஷுக்களால், உபாதேயம் - கொள்ளத்தக்கது; ஏதத் அந்யத் - இதைக்காட்டிலும் வேறொன்று, கிஞ்சந - கொஞ்சமும், ந-வேண்டியதில்லை; (எ-று.)

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்.

௪. 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 ॥

(இ-ள்.) மந்தாரம் - மநநம் செய்பவரை, த்ராயதே - காப்பாற்று கிறது, இதி - என்கிற காரணத்தினாலே, மந்த்ர:–மந்த்ர மென்று சொல்லப் படுகிறது; (எ-று.)

அஷ்டஶ்லோகீ - 4.

௫. 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌿𑌤𑌰𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌧𑍀𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀
𑌯𑌮𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑌦𑌂 𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾
𑌭𑌾𑌸𑌲𑍋𑌲𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌚𑌪𑌲𑌧𑍀𑌶𑍍𑌚𑍇
𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 ॥

(இ-ள்.) ப்ரபந்ந:–ப்ரபன்னனானவன், தேஹ - சரீரத்தில்தானே, ஆஸக்த - சேர்ந்த, ஆத்மா - ஆத்மா என்கிற, புத்தி:–நினைவை உடையவனாக, பவதி யதி - ஆவனே யானால், [சரீரமே ஆத்மா என்கிற மயக்கத்தை யுடையவனா னால்], த்ருதீயம் பதம் - (ஜ்ஞானத்தை யுடைய தென்று தெரிவிப்பதன் மூலமாய்த் தேஹத்தில் வேறுபட்டது ஆத்மாவென்றுகாட்டுகிற) மூன்றாவதான பதத்தை [மகாரத்தை], ஸாது - நன்றாக [அர்த்தத்தோடு], வித்யாத் - அறியக் கடவன்; ஸ்வாதந்த்ர்ய அந்த:–ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் அறிவுகெட்டவனாக [தான் ஸ்வதந்த்ர னென்று எண்ணுகிற அறியாமையை உடையவனாக],ஸ்யாத் யதி - ஆவனேயானால், ப்ரதமம் - (ஈஶ்வரசேஷமென்று தெரிவிக்கிற ப்ரணவத் தின்) முதல்பதத்தை [அகாரத்தை], (வித்யாத்–;) இதர - (ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் காட்டிலும்) மற்றவர்களுக்கு, ஶேஷத்வ - அடிமையென்கிற, தீ: சேத் - புத்தி உண்டாகுமாயின், த்விதீயம் - (அந்ய சேஷத்வத்தைத் தவிர்க்கிற) இரண்டா வதான பதத்தை [உகாரத்தை], (ஸாது வித்யாத்–;) ஆத்ம த்ராண - தன்னைத் தானே காப்பாற்றுதலில், உந்முக: சேத் - முயற்சியுடையவனாக இருப்பானா னால் [தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்பவனென்ற எண்ணத்தை யடைந் தால்], நம: இதி பதம் - (ஸ்வரக்ஷணத்தில் தனக்கு ஸம்பந்த மில்லாமையைத் தெரிவிக்கிற) நம: என்னும் பதத்தை, (ஸாது வித்யாத்–;) பாந்தவ ஆபாஸ லோல: (சேத்) - ஆபாஸ பந்துக்களிடத்தில் [கர்மஸம்பந்தத்தால் பிதாபுத்ராதி பந்துக்கள்போலத் தோன்றுகின்றவர்களிடத்தில்] ஆசையுடையவனாக இருப் பானாகில், நாராயணாக்யம் ஶப்தம்-(ஈஶ்வரனே எல்லாஉறவும்முறையுமென்று தெரிவிக்கின்ற) நாராயணனென்கிற பதத்தை, (ஸாது வித்யாத்—;) விஷய சபல தீ: சேத்–பஞ்சேந்த்ரிய விஷயங்களிற் செல்லுகிற புத்தியை யுடைய வனாகில், சதுர்த்தீம்– (பகவத்கைங்கர்யப்ரார்த்தநா ப்ரகாசகமான) வ்யக்தசதுர் த்தியை, (ஸாது வித்யாத்–;); (எ-று.)

வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி - 3 - 45.

௬. 𑌋𑌚𑌃 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) ருச:—ருக்வேதங்களும், யஜூம்ஷி-யஜுர்வேதங்களும், ஸாமாநி-ஸாமவேதங்களும், ததைவ - அப்படியே, அதர்வணாநி ச - அதர்வண வேதங்களும், அந்யத் - (இவைகளைக் காட்டிலும்) வேறாய், வாங்மயம் - ஶப்தஸ்வரூபமா யிருக்கிற, யச் ச - யாதொரு வேத உபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருத்யாதிகளுண்டோ, (அவையும்), ஸர்வம் - (ஆகிய) எல்லாமும், அஷ்டாக்ஷர - திருமந்த்ரத்தினுடைய, அந்த: - உள்ளே, ஸ்தம் - இருப்பனவாம்; (எ-று.)

நான்குவேதங்களும் அவைகட்கு உபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களாகிய எல்லாமும் திருமந்த்ரத்தினுற் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற அர்த்தபஞ்சகங்களையேப்ரதிபாதிப்பன என்றபடி. அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்என்பதற்கு - திருவஷ்டாக்ஷரத்தினுள்ளே அடங்கியிருக்கின்ற ப்ரணவத்திலேயே வேதம் முதலியன எல்லாம் அடங்கி யிருக்கின்றன என்று சொல்லுதலும் உண்டு.

நாரதீயகல்பத்தில்அஷ்டாக்ஷரப்ருஹ்மவித்யையில் 1 - 11.

௭. 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ॥

(இ-ள்.) ஸநாதந:—மிகவும் பழமையானதான, மூலமந்த்ர:—எல்லாமந்த்ரங்கட்கும் மூலமான மந்த்ரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரமானது,—மந்த்ராணும் - மந்த்ரங்கட்குள்ளே, பரம:—மிகவும் சிறந்த, மந்த்ர:—மந்த்ரமாகும்; குஹ்யாநாம் - ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே, உத்தமம் குஹ்யம் - உத்தமமான ரஹஸ்யமாகும்; பவித்ராணும் - பவித்திரங்களுக் கெல்லாம், பவித்ரம் ச - பவித்ரமுமாகும்.

௮. 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍋𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑍀 ॥

(இ-ள்.) தீமாந் - புத்திமானனவன், குரும் - ஆசார்யனை, ப்ரகாஶயேத்-ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவன்; மந்த்ரம் - (தன்னை) அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமான மந்த்ரத்தை, யத்நேந-முயற்சியினலே, கோபயேத் - (அநதிகாரிகள்செவிப்படாதபடி) ரக்ஷிக்கக்கடவன்; அப்ரகாஶ ப்ரகாஶாப்யாம் - (ஆசார்யனை) ப்ரகாசப்படுத்தாததனுலும் (மந்த்ரத்தை) ப்ரகாசப்படுத்துவதாலும், ஸம்பத் ஆயுஷீ - ஸம்பத்தும் ஆயுஸ்ஸும், க்ஷீயேதே - நசித்துப்போம்; (எ-று.)

விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை, 22 - படலம்

௯. [illegible] ।
[illegible] ॥

(இ-ள்.) ஸர்வம் ஜகத் - எல்லாஜகத்தும், தைவ அதீநம் - தைவத்திற்கு அதீனமாயிருக்கும்; தைவதம் - அந்தத் தெய்வமானது, மந்த்ர அதீநம் - மந்த்ரத்திற்கு அதீனமாயிருக்கும்; தத் மந்த்ரம் - அந்த மந்த்ரம், ப்ராஹ்மண அதீநம் - ஆசார்ய அதீநமாயிருக்கும்; தஸ்மாத்-ஆகையால், ப்ராஹ்மண:-ப்ரஹ்ம ஜ்ஞான ப்ரதனான ஆசார்யனே, தைவதம்-தெய்வமாகிறான்; (எ-று.)—ப்ரஹ்ம நயதி [பரப்ரஹ்மத்தை யடைவிக்கிறான்] என்ற வ்யுத்பத்தியால், ப்ராஹ்மணஶப்தம் ஆசார்யனென்ற அர்த்தத்தைத் தந்தது.

விஷ்ணுதத்வம்.

௧௦. மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ ।
த்ரிஷு பக்தி: ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதநம் ॥

(இ-ள்.) மந்த்ரே - மந்திரத்தினிடத்திலும், தத் தேவதாயாம் ச - அதனுடைய தைவத்தினிடத்திலும், ததா - அப்படியே, மந்த்ர ப்ரதே - மந்த்ரத்தை யுபதேசித்த, குரௌ - ஆசார்யனிடத்திலும், த்ரிஷு - இம்மூவரிடத்திலும், பக்தி:-பக்தியானது, ஸதா - எப்போதும், கார்யா - செய்யத்தக்கது; ஸா -அந்தப் பக்தி, ப்ரதம ஸாதநம் ஹி - முதலான ஸாதநமன்றோ? (எ-று.) ததா என்பதற்கு - தேவதையோடு ஒத்தவனாக என்றுமாம்.

பகவச்சாஸ்த்ரம்.

௧௧. தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: ।
நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச ॥

(இ-ள்.) பரமாத்மந:- ஈஶ்வரனுக்கு, ஸர்வே ஆத்மாந:-எல்லா ஆத்மாக்களும், ஸ்வத:-ஸ்வரூபத்தினாலே, தாஸ பூதா: ஹி - ஶேஷபூதர்களாய்ஸத்தை பெற்றவர்களன்றோ? தேஷாம் - அவர்களுக்கு, பந்தே - பத்தாவஸ்தையிலும், ததைவ ச - அப்படியே, மோக்ஷே - முக்தாவஸ்தையிலும், அந்யதா - வேறான ஸ்வாதந்த்ரயம், லக்ஷணம் ந - அஸாதாரணதர்ம மன்று; (எ-று.) - இத்தால், ஶேஷத்வம் சேதநஅசேதநங்கட்குப் பொதுவானதாயிருந்தாலும், ஆத்மாவுக்கு முக்கியமான ஸ்வரூபம்: ஜ்ஞாத்ருத்வ மில்லா விட்டாலும், ஸ்வரூப ஹாநி யில்லை யென்பது தோன்றும்.

தைத்திரீய நாராயணாநுவாகம் ‖ .

௧௨. பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்.

(இ-ள்.) விஶ்வஸ்ய - உலகங்களுக்கு, பதிம் - ஸ்வாமியாயும், ஆத்ம ஈஶ்வரம் - தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனையும்; (எ-று.)

விஷ்ணுதத்வம்.

௧௩. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் ।
உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோऽபிமதோ மம ॥

(இ-ள்.) ஸ்வத்வம் - சொத்து என்பது, ஆத்மநி - ஆத்மாவினிடத்திலே, ஸஞ்ஜாதம் - உண்டாயிருக்கிறது; ஸ்வாமித்வம்- அந்தச் சொத்துக்கு யஜமான த்வம், ப்ரஹ்மணி - ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே, ஸ்திதம் - நிலைத்திருக்கிறது; உபயோ:–இருவர்க்கும், ஏஷ: ஸம்பந்த:–இதுவே ஸம்பந்தம்; பர:–வேறொரு ஸம்பந்தமானது, மம - எனக்கு, அபிமத:–இஷ்டமாக, ந - இல்லை; (எ-று.)

ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் - 1 - 4.

கச. ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேசபாஜநம் ।
த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ॥

(இ-ள்.) மநீஷிண:–புத்திமான்கள்,–அநந்த க்லேச பாஜநம் - எல்லையில்லாத துக்கத்திற்கு இடமாயும், கோரம் - பயங்கரமாயுமுள்ள [ஸ்வயத்நத்தால் கடக்க அரிதான என்றபடி], ஸம்ஸாரஸாகரம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை, த்வாமேவ-தேவரீரையே, சரணம் - உபாயமாக, ப்ராப்ய-அடைந்து, நிஸ்தரந்தி - கடக்கிறார்கள்; (எ-று.)

ஹாரீதஸ்ம்ருதி - 8 - 141.

கரு. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: । ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ்ததா ப்ராப்திவிரோதி ச ॥ வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸபுராணகா: । முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந: ॥

(இ-ள்.) ப்ராப்யஸ்ய - அடையத்தக்க, ப்ரஹ்மண: – பரப்ரஹ்மத்தினுடைய, ரூபம் - ஸ்வரூபத்தையும்,– ப்ராப்து: ச - அடைபவனுன, ப்ரத்யக் ஆத்மந: ச - ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தி உபாயம் - அடைகிறதற்கு ஏற்ற உபாய ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தே: பலம் - அடைந்ததற்குப் பலனானதன் ஸ்வரூபத்தையும், ததா - அப்படியே, ப்ராப்தி விரோதி ச - அடைவதற்கு விரோதியாயிருப்பதன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸ இதிஹாஸ புராணகா:– இதிஹாஸ புராணங்களுடன் கூடின, ஸகலா: வேதா:–எல்லா வேதங்களும், வதந்தி - சொல்லுகின்றன; வேத வேதார்த்த வேதிந:–வேதங்களையும் வேதாந்தங்களானவற்றையும் அறிந்தவர்களான, மஹாத்மாந: – மஹாத்மாக்களான, முநய: ச - மஹர்ஷிகளும், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்; (எ-று.)

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 - 70.

கசா. ஸம்ஸேவிதவ்யா ஸாபாயா உத்ஸ்ருஜ்யஸோபிவி ।
ரக்ஷிஷ்யதி அநுகூலாந உதியரஸம்சப்யமாதிபி: ॥
ஸ விச்வாஸோ மஹாவேச:

(இ-ள்.) அநிதம்ப்ரதமாத் - இப்பொழுது உண்டாயிற்று என்றுசொல்ல முடியாததான [அநாதியான], சேஷசேஷித்வ ஸம்பந்நாத் - (அவன்) ரக்ஷகன் (நாம்) ரக்ஷ்யனென்கிற ஸம்பந்தத்தால், அநுகூலாந்-அநுகூலரான, ந:-நம்மை, ரக்ஷிஷ்யதி - காப்பாற்றுவான், இதி - என்கிற, ஸுத்ருடா-மிகவும்உறுதியான, மதி:-எண்ணமானது, யா - யாதொன்று (உண்டு), ஸ:-அந்த எண்ணமே, விஶ்வாஸ:-விஶ்வாஸ மென்று, பவேத் - சொல்லப்படுவதாகும்; (எ-று) - அபி - பாதபூரணம்.

அஹிர்ப்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 14 - 28.

கஎ. 𑌏𑌵𑌂𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ।
𑌜𑍀𑌵𑍇𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

(இ-ள்.) ஏவம்:-இவ்விதமாக, ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே - ஸம்ஸாரமாகிறசக்கரத்திலிருந்துகொண்டு, ஸ்வகர்மபி: ப்ராம்யமாணே - தன்னுடையகர்மங்களாலேசுழன்று, துக்க ஆகுலே - துக்கத்தினுற் கலங்கின, ஜீவே - ஜீவனிடத்தில், விஷ்ணோ:-விஷ்ணுவுக்கு, காபி - அநிர்வசநீயமான, க்ருபா - க்ருபையானது, உபஜாயதே - உண்டாகிறது; (எ-று.)

கஅ. — கச - அங்கத்தைப் பார்க்க.

விஷ்ணுதர்மம்- 1-59.

ககூ. 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑌗𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍋𑌤𑌂𑌵𑌿𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) ஸம்ஸார அர்ணவ மக்நாநாம் - ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே முழுகி, விஷய ஆக்ராந்த சேதஸாம் - ஶப்தாதி விஷயங்களாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸை யுடையவர்களுக்கு, விஷ்ணு போதம் விநா - ஸர்வவ்யாபகனுன ஸர்வேஶ்வரனுகிற தெப்பத்தைத் தவிர, அந்யத் கிஞ்சித் - மற்று எதுவும், பராயணம் - முக்யமானஆஶ்ரயமாக, ந அஸ்தி-இல்லை; (எ-று.) - விஷ்ணுபோதம் - அக்கரையோடு இக்கரை வ்யாபகமான தெப்பம் என்க.

பகவச்சாஸ்த்ரம்.

உ௦. 𑌆𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍀𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 ।
𑌗𑌂𑌭𑍀𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍋𑌧𑍀𑌰 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

(இ-ள்.) ஆஸ்திக:-ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸமுடையவனும், தர்மஶீலஶ்ச - (ஶாஸ்த்ரோக்தமான) தர்மங்களை யனுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற ஸ்வபாவமுடையவனும், ஶீலவான்-(அதுக்கு ஏற்ற) ஆசாரமுடையவனும், வைஷ்ணவ:-(ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான) விஷ்ணுபக்தியை யுடையவனும், ஶுசி:-(இவ்வளவால்) ஸ்வோத்கர்ஷம் நெஞ்சில் தட்டாதவனும், கம்பீர:- (ஆசார்ய விஷயத்தில்

தனக்குண்டான ஹாவபந்தம்) பிறராலறிய வொண்ணுதவனுய் இருப்பவனும், சதுர: – (ஆசார்யாநுவர்த்தநத்தில் அவன் முகமலர்த்திக்கே உறுப்பாம்படியான) சாதுர்யமுடையவனும், தீர: – (கஷ்டஸாத்யமான ஆசார்ய கைங்கரியத்தில்) தைர்யமுடையவனுமாயிருக்குமவன், ஶிஷ்ய: இதி - சிஷ்யனென்று, அபிதீயதே - சொல்லப்படுகிறுன்; (எ-று.)

உக. ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாநஸூந் ।
குர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸ ஶிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத: ॥

(இ-ள்.) ஶரீரம் - சரீரத்தையும், வஸு-பொருளையும், விஜ்ஞாநம் - அறிவையும், வாஸ:-வஸிக்கு மிடத்தையும், கர்ம - வ்யாபாரங்களையும், குணாந் - குணங்களையும், அஸூந் - பிராணன்களையும், குரு அர்த்தம் - குரு நிமித்தமாகவே, ய:-எவன், தாரயேத்-தரிக்கிறுனே, ஸ: ஶிஷ்ய:–அவனே சிஷ்யனென்னத்தக்கவன்; இதர:–வேறுவகையாக இருப்பவன், நஸ்ம்ருத:–சிஷ்யனென்று சொல்ல முடியாதவன்; (எ-று.)

ந்யாஸவிம்ஶதி - 7.

உஉ. ஸத்புத்தி: ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்தத்த்வபோதாபிலாஷீ
ஶுஶ்ரூஷுஸ்த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஶ்நகாலப்ரதீக்ஷ: ।
ஶாந்தோ தாந்தோऽநஸூயு: ஶரணமுபகத: ஶாஸ்த்ர
விஶ்வாஸஶாலீ ஶிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமத
ஸ்தத்த்வத: ஶிக்ஷணீய: ॥

(இ-ள்.) ஸத் புத்தி:-த்யாஜ்ய உபாதேயங்களை அறியும் புத்தியை யுடையவனும், ஸாது ஸேவீ-(அதற்கு அடியாகப்) பெரியோர்களை அநுவர்த்திப்பவனும், ஸமுசித சரித:-ஜ்ஞாநத்துக்கு ஏற்ற நடத்தையுடையவனும், தத்த்வ போத அபிலாஷீ - தத்த்வ த்ரயத்தினுடைய உண்மையை யறிவதில் அபேக்ஷையுடையவனும், ஶுஶ்ரூஷு: – (அதை கேட்கைக்காக ஆசார்யனை) அநுவர்த்திப்பதில் இச்சையுடையவனும், த்யக்த மாந:–(அதற்கு விரோதியான) அஹங்காரத்தை விட்டவனும், ப்ரணிபதந பர: – (அதற்குத் தகுதியான ஆசார்யனிடத்து) ப்ரணிபாத நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறவனும், ப்ரஶ்நகால ப்ரதீக்ஷ:- கேட்கும் சமயத்தை அறிந்துகேட்பவனும், ஶாந்த: – அந்தரிந்த்ரிய நிக்ரஹமுடையவனும், தாந்த: - பஹிரிந்த்ரிய நிக்ரஹமுடையவனும், அநஸூயு: – (ஆசார்யவிஷயத்தில்) அஸூயை இல்லாதவனும், ஶரணம் உபகத: - ஆசார்யன் திருமாளிகையில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறவனும் [குருகுலவாஸம் பண்ணுகிறவனும்], ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸ ஶாலீ - சாஸ்திரத்தில் விஶ்வாஸ முடையவனுமான, ஶிஷ்ய:–சிஷ்யன், பரீக்ஷாம் ப்ராப்த: - (ஆஸ்திக்யத்தையும் ஆதரத்தையும் அறிதற்காகப்) பரீக்ஷை செய்யப்பட்டு, க்ருதவித் அபிமத: (ஆசார்யன் பண்ணின) உபகாரத்தை மறவாத பெரியோர்களாலே (இவன்

உபதேஶபாத்ர மென்று) அபிமாநிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, தத்த்வத: — உண்மையாக, பரீக்ஷணீய: — ஶிக்ஷைக்கு [ஜ்ஞாநோபதேஶத்துக்குத்] தக்கவன்; (எ-று.)

௨௩. 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍍𑌚𑌲𑌨𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 ।
𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑌿𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌮𑍇𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ॥

(இ-ள்.) ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் - ஶாஸ்த்ரங்களாலுண்டாகும் ஜ்ஞாநமானது, பஹுக்லேஶம் - அதிக ஆயாஸத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கது; புத்தே: — புத்திக்கு, சலநகாரணம் - கலக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது; (ஆகையால்), உபதேஶாத் - உபதேஶத்தாலே, ஹரிம் - ஸர்வேஶ்வரனை, புத்த்வா - (உபாயமாக) அறிந்து, ஸர்வ கர்மஸு - எல்லாக் கர்மங்களிலேயும், விரமேத் - ஒழியக்கடவன் [ஶாஸ்த்ராப்யாஸங்களைத் தவிர்வதோடு உபாயாந்தரங்களினின்றும் தவிரக்கடவன்;] (எ-று.) 'உபதிஶ்யதே இதி உபதேஶ:' என்ற கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே, உபதேஶமென்பது - திருமந்த்ரம் என்று பொருள்படு மென்பர்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தரஶதகம் - 74.

௨௪. 𑌆𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌰𑌾𑌶𑌿𑌵𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌪𑌰𑍀𑌵𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂
𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍌𑌮𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍁𑌟𑍀𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 ।
𑌅𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌹𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌰𑍍𑌚𑌕𑌪𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑌾𑌖𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀
𑌣𑍀𑌷𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍀𑌲𑌾𑌜𑍍𑌜𑌡𑍀𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 ॥

(இ-ள்.) ரங்கேஶ்வர - ஸ்ரீரங்கநாதனே! குணராஶிவத் - (உமது ஞானம் ஶக்தி முதலிய) குணங்கட்கு (எல்லை யில்லாமை) போலவே, குண பரீவாஹ ஆத்மநாம் - (தயைவாத்ஸல்யம் முதலிய) குணங்களுடையப்ரவாஹரூபங்களான [தேவரீரது தயாதி குணங்களைப் ப்ரகாஶப்படுத்துவதான], ஜந்மநாம் - பிறவிகளுடைய, ஸங்க்யா - எண்ணிக்கையானது, ஆஸ்தாம் - (எல்லையில்லாததாக) இருக்கட்டும்; பௌமநிகேதநேஷு - பூமியிலுள்ள திருக்கோயில்களிலும், குடீகுஞ்ஜேஷு - (க்ருஹஸ்தர்களுடைய) க்ருஹங்களிலும் (ருஷிகளுடைய) பர்ணஶாலைகளிலும், அர்ச்ய: - (எல்லாராலும்) அர்ச்சிக்கத் தக்கவரும், ஸர்வ ஸஹிஷ்ணு: — எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுக்குந் தன்மை யுடையவருமான, த்வம் - நீர், அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: (ஸந்) - அர்ச்சகர்கட்குப் பராதீநமாக இருக்கிற ஸமஸ்தமான தன்னுடைய நிலையையுடையவராய்க்கொண்டு, ப்ரீணீஷே - ஸந்தோஷப்படுகிறீர்; [மாலை கந்தம் வஸ்த்ரம் அலங்காரம் முதலியவற்றில் எதை அர்ச்சிக்கிறவன் பகவானாகிய உமக்கு ஸமர்ப்பிக்கின்றானோ, அதை உமக்குப் போக்யமாக நீர் ஸ்வீகரிக்கிறீர் என்றபடி]; தவ - உம்முடைய, தத: - அந்த ஶீலகுணத்தினால், ஹ்ருதயாளுபி: - நல்ல மநஸ்விகளினால், ஜடீபூயதே - மூடர்களாக ஆகுகை; [உமது இப்படிப்பட்ட ஶீலகுணத்தையநுஸந்தித்து மநஸ்விகள் திக்ப்ரமை கொள்ளுகின்றார்க ளென்பது கருத்து.] (எ-று.)

ராமாயணம் - அயோத்யா காண்டம் - 2, 26.

உரு. பஹவோ நృப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே ।

(இ-ள்.) ந்ருப - ராஜாவே! தே - உன்னுடைய, புத்ரஸ்ய - பிள்ளைக்கு, பஹவ:-பலவான, கல்யாணகுண:-கல்யாணகுணங்கள், ஸந்தி - இருக்கின்றன; (எ-று.)

ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மம்.

உசா. தவாநந்த குணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா: ।

(இ-ள்.) அநந்த குணஸ்ய அபி - எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவனுக இருந்தாலும், தவ - உனக்கு, ஷட் குண: ஏவ - ஆறுகுணங்களே, ப்ரதமே - முதன்மையானவை; (எ-று.)

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 5.

உஎ. பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந ।

தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப ॥

(இ-ள்.) அர்ஜ்ஜுந - அர்ஜ்ஜுநனே! மே - எனக்கு, பஹூநி - அளவிறந்த, ஜந்மாநி- ஜந்மங்கள், வ்யதீதாநி - கடந்துபோயின; தவ ச - உனக்கும் (அப்படியே பலஜந்மங்கள் கடந்து போயின); (ஆனல்), பரந்தப-(யுத்தத்தில்) பிறரைத் தபிக்கவைக்கிற வீரனே! தாநி ஸர்வாணி - அந்த எல்லாப் பிறவிகளையும், அஹம் - நான், வேத - அறிவேன்; த்வம் - நீயோ, ந வேத்த - அறியாய்; (எ-று.)

தைத்தரீய ப்ராஹ்மணம்.

உஅ. அநந்தா வை பகவந்மந்த்ரா: ॥

(இ-ள்.) பகவந்மந்த்ரா:-பகவானுடைய மந்த்ரங்கள், அநந்தா: - எண்ணிறந்தன; (எ-று.) 'வை' என்பது - பாத பூரணத்துக்காக வந்தது.

விஷ்ணுகாயத்ரி.

உகூ. நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி ।

தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ॥

(இ-ள்.) நாராயணாய - நாராயணனை, வித்மஹே - உபாஸிக்கிறோம்; வாஸுதேவாய - வாஸுதேவனென்கிற நாராயணனை, தீமஹி-த்யாநம் செய்யக்கடவோம்; ந:-நமக்கு, விஷ்ணு:-விஷ்ணுவானவர், தத் - அந்த நாராயண த்யாநத்தை, ப்ரசோதயாத் - நன்றாக நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்; (எ-று.)

நாரதீயம் - அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை - 1 - 41.

௩௦. யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்பர: ।

ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர: ॥

(இ-ள்.) யதா - எப்படியானல், ஸர்வேஷு தேவேஷு- ஸமஸ்த தேவ

ளைதகளுள்ளும், நாராயணத் - நாராயணனைக் காட்டிலும், பர:-மேலான தெய்வம், ந அஸ்தி - இல்லையோ, ததா - அப்படியே, ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு - ஸமஸ்தமந்த்ரங்களுள்ளும், அஷ்டாக்ஷராத்-திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும், பர: - மேலான மந்த்ரம், ந - இல்லை; (எ-று.)

நாரஸிம்ஹ புராணம் - 18 - 32.

௩௧. ஊர்த்வபாஹுரஹம் வக்ஷ்யே ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: । ஹே புத்ரஶிஷ்யா: ஶ்ருணுத நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர: ॥

(இ-ள்.) ஹே புத்ரஶிஷ்யா:- ஏ புத்திரர்களே! சிஷ்யர்களே! அத்ர - இவ்விடத்தில், ஊர்த்வபாஹு: பூத்வா - உயரத்தூக்கின கையை யுடையவனாய், அத்ய - இப்பொழுது, ஸத்யபூர்வம் - ஶபதபூர்வகமாக, வ: - உங்களுக்கு, ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன், (யூயம்)ச்ருணுத-நீங்கள் கேளுங்கள்; அஷ்டாக்ஷராத்-திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக் காட்டிலும், பர: - மேலான, மந்த்ர: - மந்த்ரமானது, ந - இல்லை; (எ-று.)

இதுவும், அடுத்ததும் - தைத்தரீயோபநிஷத்து - நாராயணாநுவாகம்.

௩௨. விஶ்வம் நாராயணம்

(இ-ள்.) விச்வம் - சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், நாராயணம் - நாராயணன்; (எ-று.)

௩௩. நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர: ।
நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ॥
யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மின் த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா ।
அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: ॥

(இ-ள்.) நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம-பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே; தத்த்வம் பர: நாராயண: - பரதத்வமும் நாராயணனே; நாராயண பரோ ஜ்யோதி: - பரஞ்சோதியும் நாராயணனே; ஆத்மா நாராயண: பர: - பரமாத்மாவும் நாராயணனே; அஸ்மிந் ஜகதி - இந்த உலகத்திலே, யச்ச கிஞ்சித் - யாதானுமொன்று, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறதோ, ஶ்ரூயதேபிவா - கேட்கப்படுகிறதோ, தத் ஸர்வம் - அந்தவஸ்துக்கள் எல்லாவற்றினுடையவும், அந்த: - உள்ளும், பஹிஶ்ச - புறம்பும், வ்யாப்ய - நிறைந்து, நாராயண: - நாராயணன், ஸ்தித: - இருக்கிறான்; (எ-று.)

மஹோபநிஷத் - 1, 1, 1.

௩௪. ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ॥

(இ-ள்.) (மஹாப்ரளயத்தில்), ஏகோஹவை நாராயண: - நாராயணன் ஒருவன் மாத்திர மன்றோ, ஆஸீத் - இருந்தான்; ப்ரஹ்மா - ப்ரஹ்மாவும்,

ந- இல்லை; ஈஶாந: – சிவனும், ந - இல்லை; இமே - இந்த, த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாசமும் பூமியும், ந- இல்லை; (எ-று.)

ஸுபாலோபநிஷத் - 6

௧௫. 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃.

(இ-ள்.) சக்ஷுஶ் ச - பார்க்கிற கண்களும், த்ரஷ்டவ்யம்ச - பார்க்கப் படும் வஸ்துக்களும், நாராயண: - நாராயணனே; ஶ்ரோத்ரம்ச-கேட்கிற செவிகளும், ஶ்ரோதவ்யம் ச - கேட்கப்படுஞ் சப்தமும், நாராயண: - நாராயணனே.

௧௬. 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃.

(இ-ள்.) திஶஶ்ச - திக்குக்களும், ப்ரதிஶஶ்ச - ஈசாந்யம் முதலிய மூலைத் திக்குக்களும், நாராயண: – நாராயணனே; (எ-று.)

௧௭. 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂.

(இ-ள்.) யஸ்ய - எவனுக்கு, ஆத்மா - ஜீவாத்மாவானது, ஶரீரம் - ஶரீரமாகவிருக்கிறதோ; யஸ்ய - எவனுக்கு, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஶரீரம் - சரீரமாக விருக்கிறதோ; (எ-று.)

௧௮. 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂.

(இ-ள்.) யஸ்ய - எவனுக்கு, ம்ருத்யு:-ம்ருத்யுவானவன், ஶரீரம் - சரீரமாக இருக்கிறானோ; (எ-று.)

௧௯. 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ॥

(இ-ள்.) ஏஷ:–இவன், ஸர்வபூத அந்த்ராத்மா - எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயும், அபஹதபாப்மா - (அவற்றின்) தோஷம் தட்டாதவனையும், திவ்ய:–பரமபத நிலயனும், தேவ:–உபயவிபூதிக்கும் நாதனும், ஏக:–நிகரற்றவனுமுள்ள, நாராயண:–நாராயணன்; (எ-று.)

௨0. ௧0 - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

௨௧. ௧௧ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

நாரதீயம்- அஷ்டாக்ஷரப்ருஹ்மவித்யை- 1 - 41.

௨௨. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌤𑌾𑌰𑌕𑌃 ।
𑌗𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑍋 𑌨𑍄𑌣𑌾𑌮𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) ஸர்வ வேதாந்த ஸார அர்த்த:– ஸமஸ்த வேதங்களினுடைய ஸாரமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதும், ஸம்ஸார அர்ணவ தாரக:–ஸம்ஸார மாகிற கடலைக் கடத்துவதுமான, அஷ்டாக்ஷர:– திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ர

மானது, அபுநர்பவ காங்க்ஷிணம் - மீண்டும் பிறவாமலிருக்கும்படி விரும்புகின்ற முமுக்ஷுக்களான, ந்ருணும் - மனிதர்களுக்கு, கதி: - புகலாகும்; (எ-று.) —'ந்ருணும்' என்று பொதுவாகச் சொன்னதனல், அஷ்டாக்ஷரம் எல்லார்க்கும் உரியதென்று ஏற்படுமென்பர்.

சரு. ஆர்த்தா விஷண்ணாஶ்ஶிதிலாஶ்ச பீதா: கோரேஷு ச வ்யாதிஷு
வர்த்தமாநா: । ஸங்கீர்த்ய நாராயணஶப்தமாத்ரம் விமுக்த
து:கா: ஸுகிநோ பவந்தி ॥

(இ-ள்.) ஆர்த்தா: - நஷ்டைச்வர்யகாமரும், விஷண்ணு: - அபூர்வ ஐச்வர்யகாமரும், ஶிதிலா: - அல்பமானவியாதிகளையுடையவரும், பீதா: - (சத்ருக்களிடத்தினின்று) பயப்பட்டவர்களும், கோரேஷு வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: - கொடிய வியாதிகளினுற் (பீடிக்கப்பட்டு) இருப்பவர்களும்,—நாராயணசப்தமாத்ரம் - திருமந்த்ரத்தை, ஸங்கீர்த்ய - ஶ்ரத்தையோடு அநுஸந்தித்து, விமுக்த து:கா: - (ஐச்வர்யநாசம் முதலியவற்ருலாகும்) துக்கத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய், ஸுகிந: - (ஐசுவர்ய லாபாதிகளாலுண்டான) ஸுகத்தை அடைந்தவர்களாக, பவந்தி - ஆகிருர்கள்; (எ-று.)—ஆர்த்தா: - கைங்கர்யத்தின் விஶ்லேஷத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவர்களும், விஷண்ணு: - தம்மைக்காத்துக் கொள்வதில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைப் பொருதவர்களும், ஶிதிலா: - (தேவதாந்தரங்கட்கு அடிமைப்படுவதற்கு ப்ரஸக்திவந்தபோதிலும்) மனம் இடிந்து போகுமவர்களும், பீதா:-ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியத்தில் அஞ்சினவர்களும், கோரேஷு - தமது முயற்சியாற்போக்கவரியனவான, வ்யாதிஷு-தேஹாத்மாபிமாநமென்ன விஷயசாபலமென்ன இவற்றிலே, வர்த்தமாநா: - இருப்பவர்களும், நாராயண ஶப்தமாத்ரம் ஸங்கீர்த்ய—,விமுக்தது:கா: - கைங்கர்யவிச்சேதாதிகளால் வரக்கடவ துக்கம் அடியோடுநீங்கப்பெற்றவராய், ஸுகிந: - அநவரதகைங்கர்யத்தால் ஆநந்தபரிபூர்ணராய், பவந்தி - ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்களாவரென்று ஸ்வாபதேஶார்த்தம்.

விஹகேஶ்வர ஸம்ஹிதை - 24, 12. காருடபுராணம் - பூ. 220, 9.

சசா. நாராயணேதி ஶப்தோऽஸ்தி வாகஸ்தி வஶவர்த்திநீ ।
ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம் ॥

(இ-ள்.) நாராயண இதி - நாராயணனென்கிற, ஶப்த: அஸ்தி - சப்தம் இருக்கிறது; வஶவர்த்திநீ - (அத்தைச்சொல்லுகைக்கு) ஸ்வாதீநமான, வாக் - வாகிந்த்ரியம், அஸ்தி - இருக்கிறது; ததா அபி - அப்படியிருக்கச்செய்தேயும், கோரே நரகே - கோரமான நரகத்தில், பதந்தி - விழுகிருர்கள்; இதி கிம் - இது என்? (என்று சித்ரகுப்தன் யமனைக்கேட்க, யமனும் தனக்குக்காரணம் தெரியாமல்), அத்புதம் - இதுவும் ஓராச்சரியம் (என்கிருன்); (எ-று.)

நாரதீயம் - அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்ம வித்யை - 1 - 40.

ப்ரஹ்மபுராணம் - 57, 24.

௪௩. 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑍈𑌃 ।
𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌧𑌕𑌃 ॥

(இ-ள்.) நமோநாராயணாய இதி மந்த்ர: - 'நமோநாராயணாய' என்னும் மந்த்ரமானது, ஸர்வார்த்த ஸாதக: - ஸகல அர்த்தங்களையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கும்; தத்ர - அப்படி இஷ்டத்தைப் பெறுவதில், பஹுபி: மந்த்ரை:- பலவான மந்த்ரங்களாலே, கிம் - என்ன ப்ரயோஜநம்?—தத்ர - அவ்வாறு இஷ்டத்தைப் பெறுவதில், பஹுபி: வ்ரதை: - அநேக வ்ரதங்களாலே, கிம் - என்னப்ரயோஜநம்? (எ-று.)

பாரதம் - ஸபாபர்வம் - த்யூதபர்வம் - 90,42.

௪௫. 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌰𑌿𑌃 ।

(இ-ள்.) மஹதி ஆபதி - (தன்னால்நிவர்த்திக்கமுடியாத) பெரிய ஆபத்தானது, ஸம்ப்ராப்தே - தானே கறுவிக்கொண்டு வந்த காலத்தில், பகவான் - (ஆபந்நிவ்ருத்திக்குடலான) ஜ்ஞாந சக்தி பலாதிகுணங்களையுடைய, ஹரி: - ஆச்ரிதரது ஆபத்தைப் போக்கும் விஷ்ணுவானவன், ஸமர்த்தவ்ய: - (ஒருகால்) நினைக்கத்தகுந்தவன்; (எ-று.)

பாரதம் - ஸபாபர்வம் - த்யூதபர்வம் - 90, 43.

௪௬. 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌾𑌣𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 ।
𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌰𑌕𑍍𑌷 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) சங்கசக்ரகதாபாணே-(ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டாகச்) சங்கு சக்கரம் கதை என்ற ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனே! த்வாரகா நிலய - த்வாரகையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே! அச்யுத - ஆச்ரிதரைக்கைநழுவவிடாதவனே! கோவிந்த - கோவிந்தனே! புண்டரீகாக்ஷ - செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவனே! சரணாகதாம் - சரணமாக வடைந்த, மாம் - என்னை, ரக்ஷ - ரக்ஷிப்பாயாக; (எ-று.)—'ஸங்க சக்ர கதா பாணே' என்றதனால் - பரத்வமும் ரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களும், 'த்வாரகா நிலய' என்றதனால்- ஸௌலப்யமும், 'அச்யுத' என்றதனால் - ஆஶ்ரிதரைக் கைவிடாத தன்மையும், 'கோவிந்த' என்றதனால் - ஸௌஶீல்யமும், 'புண்டரீகாக்ஷ' என்றதனால் - வாத்ஸல்யமும் சொல்லப்பட்டன. சரணாகதாம் என்று ரக்ஷிக்கைக்கு அதிகாரம் சொல்லப்பட்டது.

பாரதம் - உத்யோகபர்வம் - 47 - 39.

௪௭. 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍂𑌰𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌮𑍍 ।
𑌋𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌵 𑌮𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑌿 ॥

(இ-ள்.) க்ருஷ்ணா-த்ரௌபதியானவள், தூரவாஸிநம் - பஹுதூரத்தில் வஸிக்கிற, மாம் - என்னைக்குறித்து, கோவிந்த இதி - கோவிந்த என்று, ஆக்ரந்தத் - அழுதாள், இதியத்-என்பதுயாதொன்றுஉண்டோ, தத்-அது, ப்ரவ்ருத்தம் - வட்டிக்கு வட்டியுள்ள, ருணம் இவ-கடனைப்போல், மே - என்னுடைய, ஹ்ருதயாத் - மநஸ்ஸினின்றும், ந அபஸர்ப்பதி - நீங்கவில்லை; (எ-று.)

பாகவதம் - 6, 2, 14.

சஅ. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம்வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவவா ।
வைகுண்டநாமக்ரஹணம் அசேஷாகஹரம் விது: ॥

(இ-ள்.) ஸாங்கேத்யம் - பிதாவினுடைய ஸங்கேதமும் [நாராயணாதி நாமங்களை (அஜாமேளனைப்போல்) பேரிட்டழைத்தலும்], பாரிஹாஸ்யம் - பரிஹாஸமும் [அநுகூல விஷயத்தில் கோபிகளைப் போல் திருநாமங்களை யிட்டுச் சொல்லுதலும்], ஸ்தோபம் - நிரர்த்தகமும் [ஸங்கீத வித்வான்களைப் போலத் திருநாமங்களைச் சொல்லுதலும்], ஹேளநமேவவா - ரோஷம் பிறக்கும்படி எளனம் பண்ணுதலும் [ஶத்ருவிஷயத்தில் (சிசுபாலாதிகளைப்போல்) சொல்லுதலும்] (ஆகிய இந்த ஸமயங்களிலும்), வைகுண்ட நாம க்ரஹணம் - (ஸ்வப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும்போக்கும்) விஷ்ணுவின் திருநாமத்தைச்சொல்வது, அசேஷ அகஹரம்-(தான் அது வரையிற்) செய்த எல்லாப் பாபத்தையும் போக்குமதாக, விது:-அறிவார்கள், (பெரியோர்); (எ-று.)

வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி - 3, 4, 7: ராமோத்தரதாபநீயம். 6-கண்டம்.

சகூ. ஐஹலௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம் ।
கைவல்யம் பகவந்தம்ச மந்த்ரோயம் ஸாதயிஷ்யதி ॥

(இ-ள்.) ஐஹலௌகிகம் - (புத்ரபச்வந்நாதி ஸார்வபௌமத்வம் ஈறாகவுள்ள) இஹலோகத்திலுண்டான, ஐஶ்வர்யம்-ஐசுவரியத்தையும், ஸ்வர்க்காத்யம் - ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான, பாரலௌகிகம்-பரலோக ஐசுவரியத்தையும், கைவல்யம் - ஆத்மாநுபவார்த்தமான கைவல்யத்தையும், பகவந்தம் ச - (நிரதிசயாநந்தரூபமான) பகவதநுபவத்தையும், அயம் மந்த்ர:—இந்த மந்த்ரம், ஸாதயிஷ்யதி - ஸாதித்துக்கொடுக்கும்; (எ-று.) 'ச' என்பது - சரம பர்வத்தைக் காட்டுமென்பதும் உண்டு.

ரு௦. கரு - ஆவது இலக்கத்தைக் காண்க.

நாராயணோபநிஷத்.

ருக. ஓமித்யேகாக்ஷரம் । நம இதி த்வே அக்ஷரே । நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி । ஏதத்வை நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் பதம் । — வஞ்சாக்ஷராணி। ஏதத்த்யேகாக்ஷரம் ஸாஷ்டா மாயதீத்வேதி।

(இ-ள்.) ஓமித்யேகாக்ஷரம் - ஓம் என்று ஓரக்ஷரமாய், நம இதி த்வே அக்ஷரே - நம: என்று இரண்டு அக்ஷரமாய், நாராயணாய இதி பஞ்சாக்ஷராணி -

நாராயணாயவென்று ஐந்து அக்ஷரமாய், இதி - இப்படி, அஷ்டாக்ஷரம் - எட்டு எழுத்துக்களாய், சந்தஸா - சந்தஸ்ஸால், காயத்ரீ ச - காயத்ரியாய மிருக்கும்.

௫௨. ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் । நம இதி பஶ்சாத் । நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத் ।

(இ-ள்.) ஓம் இதி அக்ரே வ்யாஹரேத் - ஓம் என்று முதலிற் சொல்லக் கடவன்; நம இதி பஶ்சாத் (வ்யாஹரேத்) - நம: என்று பிறகுசொல்லக்கடவன்; நாராயணாய இதி - நாராயணாயவென்று, உபரிஷ்டாத் - அதன்பிறகு, (வ்யாஹரேத்) - சொல்லக்கடவன்; (எ-று.)

௫௩. ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபதாந்திமம் ।
மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வஸித்திகரம் ந்ருணாம் ॥

(இ-ள்.) ப்ரணவ ஆத்யம் - ப்ரணவத்தை முதற்பதமாகவும், நம: மத்யம் - நம:என்னும்பதத்தை மத்யமபதமாகவும், நாராயண பத அந்திமம்-நாராயணபதத்தைக் கடைசிப்பதமாகவுமுடைய, அஷ்டாக்ஷரம் மந்த்ரம் - அஷ்டாக்ஷரமென்னும் மந்த்ரத்தை, ந்ருணாம் - சேதனர்களுக்கு, ஸர்வ ஸித்தி கரம் - எல்லா அபீஷ்டத்தையும் கொடுக்குமதாக, வித்யாத் - அறியக்கடவன்; (எ-று.)

அதர்வவேதம் - கோபத ப்ராஹ்மணம் - பூர்வபாகம்- ப்ரபா - 1. ப்ராஹ்மணம் - 6.

௫௪. பூரிதி ருக்வேதாதஜாயத । புவ இதி யஜுர்வேதாத் । ஸுவரிதி ஸாமவேதாத் । தானி ஶுக்ராண்யப்யதபத் । தேப்யோऽபிதப்தேப்யஸ்த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த । அகார உகார மகார இதி । தானேகதா ஸமபரத் ததேததோமிதி ॥

(இ-ள்.) பூ: இதி ருக்வேதாத் அஜாயத - 'பூ:' என்பது ருக்வேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; புவ: இதி யஜுர்வேதாத் - 'புவ:' என்பது யஜுர்வேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; ஸுவ: இதி ஸாமவேதாத் - 'ஸுவ:' என்பது ஸாமவேதம் லயித்து உண்டாயிற்று; தாநி - அந்த 'பூ:, புவ:, ஸுவ:' என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளாகிற, ஶுக்ராணி - பரிசுத்தமான ஸ்வர்ணங்களை, அப்யதபத் - ஒடவைத்தான், (ப்ரஜாபதி); தேப்ய: அபிதப்தேப்ய: - அபிதப்தங்களான அந்தப் பூராதி வ்யாஹ்ருதிகளினின்று [வ்யாஹ்ருதித்ரயங்களும் லயத்தை யடைந்து], அகார உகார மகார இதி - 'அ உ ம' என்று, த்ரயோ வர்ணா:—மூன்று எழுத்துக்கள், அஜாயந்த - உண்டாயின; தாந் - அந்த மூன்று வர்ணங்களையும், ஏகதா - ஒன்றாக, ஸமபரத் - சேர்த்தான்; தத் ஏதத் - அந்த இது தான், ஓம் இதி - ஓம் என்பது; (எ-று.)—லயித்தல் - ஸ்வகாரணாவஸ்தையையடைதல்.

மநுஸ்ம்ருதி-2, 76.

௫௫. அகாரம் சாப்யுகாரம் ச மகாரம் ச ப்ரஜாபதி: ।
வேதத்ரயாந்நிரதுஹத் பூர்ப்புவ: ஸ்வரிதீதி ச ॥

(இ-ள்.) அகாரம் ச அபி - அகாரத்தையும், உகாரம் ச - உகாரத்தையும், மகாரம் ச - மகாரத்தையும், பூ: புவ: ஸுவ: இதி ச - 'பூ: புவ: ஸுவ:' என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளையும், ப்ராஜாபதி: - பிரமன், வேத த்ரயாத் - மூன்று வேதங்களினின்றும், நிரதுஹத் - எடுத்தான்; (எ-று.)

விஷ்ணுபுராணம் - 1, 5, 63.

௫௬. நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் ।
வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ்சகார ஸ: ॥

(இ-ள்.) ஸ: – பிரஜாபதி, ஆதௌ - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், தேவாதீநாம் - தேவர் முதலாக ஸ்தாவரங்களீறாகவுள்ள, பூதாநாம் - பூதங்களுக்கு, நாம - பெயர்களையும், ரூபம் ச - வடிவங்களையும், க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநம் ச - வியாபாரங்களுடைய விரிவையும், வேதசப்தேப்ய: ஏவ - வேதத்தினுடைய சப்தங்களிலிருந்தே, சகார - ஸ்ருஷ்டித்தான்; (எ-று.)

லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி - 1, 12.

௫௭. ப்ரணவாத்யாஸ்ததா வேதா: ப்ரணவே பர்யவஸ்திதா: ।
வாங்மயம் ப்ரணவம் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத் ॥

(இ-ள்.) வேதா:–வேதங்கள், ப்ரணவ ஆத்யா:–ப்ரணவத்தை முதலாக உடைத்தாயிருக்கின்றன; ததா - அப்படியே, ப்ரணவே - ப்ரணவத்தில், பர்யவஸ்திதா:–லயமடைகின்றன; ஸர்வம் வாங்மயம் - எல்லா ஶப்தங்களும், ப்ரணவ: - ப்ரணவமாயிருக்கும்; தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ப்ரணவம் அப்யஸேத் - ப்ரணவத்தைக் கற்கக்கடவன்; (எ-று.)

த்யாநபிந்தூபநிஷத் - 15.

௫௮. ஓங்காரப்ரபவா வேதா: ஓங்காரப்ரபவா: ஸ்வரா: ।
ஓங்காரப்ரபவம் ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமம் ॥

(இ-ள்.) வேதா: - வேதங்கள், ஓங்கார ப்ரபவா: - ஓங்காரத்தைப் பிறப்பிடமாக வுடையன; ஸ்வரா: - ஸ்வரங்களும், ஓங்கார ப்ரபவா: - ஓங்காரத்தினின்று முண்டாகின்றன; ஸ்தாவர ஜங்கமம் - ஸ்தாவர ஜங்கமங்களான, ஸர்வம் ஜகத் - எல்லா ஜகத்தும், ஓங்கார ப்ரபவம் - ஓங்காரத்தினின்றும் உண்டானதே; (எ-று.)

விஷ்ணுதர்மம் - 67, 6 - இலும் இந்த ப்ரமாணம் வந்துள்ளது,

அது வருமாறு:—

விநிர்ஜக்முஸ்ததஸ்தேப்யோ ப்ரஹ்மணோ வ்யக்தஜந்மந: ।
ஓங்காரப்ரபவா வேதா: ஜக்முஸ்தே ச ரஸாதலம் ॥

(இ-ள்.) ஓங்கார ப்ரபவா: - ஓங்காரத்தைக் காரணமாக வுடையனவான, வேதா: - வேதங்கள், வ்யக்தஜந்மந: ப்ரஹ்மண: - நாராயணரூபியா யிருந்த அந்தப் பிரமத்தினிடத்தினின்று, விநிர்ஜக்மு: - வெளிவந்தன; (பின்பு), தே ச - அவை, ரஸாதலம் - பாதாளத்தை, ஜக்மு: - அடைந்தன; (எ-று.)

தைத்தரீய உபநிஷத், 2 - நாராயணாநுவாகம் - 10, 24.
பாத்மோத்தர புராணம் - 226, 70.

௫௯. யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: ।
தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ॥

(இ-ள்.) யத் - யாதொரு, ஸ்வர:–ப்ரணவமானது, வேத ஆதௌ - வேதங்களின் முதலில், ப்ரோக்த:–சொல்லப்பட்டதோ; வேதாந்தே ச - வேதத்தின் முடிவிலும், ப்ரதிஷ்டித: - இருக்கிறதோ; ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய - ஸ்வகாரணமான அகாரத்திலே அடங்கியிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரணவத்திற்கு [அதாவது - அ என்கிற எழுத்துக்கு], ய: - யாதொரு நாராயணன், பர: - பொருளோ, ஸ: - அப்படிப் பொருளாகிய நாராயணன்தான், மஹேஶ்வர: - பரமேஶ்வரன்.

௬௦. அகாரோ வை ஸர்வா வாக் ।

(இ-ள்.) ஸர்வாவாக் - ஸமஸ்தவாக்குகளும், அகாரோ வை - அகாரமாயேயிருக்கும்; (எ-று.)—'மண்ணே பானை' என்றாற்போல 'அகாரத்தின் விகாரமே எல்லா வாக்குக்களும்' என்ற பொருளில் 'அகாரமே எல்லாவாக்கும்' என்றதென்க.

௬௧. ஸமஸ்தஶப்தமூலத்வாத் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: ।
ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோऽபி ஸ்வபாவத: ॥
வாச்யவாசகஸம்பந்தஸ்தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே ॥

(இ-ள்.) அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: ஸமஸ்த ஶப்த மூலத்வாத் - இயல்பாகவே அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் காரணமா யிருப்பதனாலும், ஸ்வபாவத:- இயல்பாகவே, ப்ரஹ்மணோபி - பரப்பிரமமும், ஸமஸ்த வாச்ய மூலத்வாத் - எல்லாப்பொருள்கட்கும் காரணமாயிருப்பதனாலும், தயோ: - அகாரத்துக்கும் பரப்பிரமத்துக்கும், வாச்ய வாசக ஸம்பந்த: – சொல்லும் பொருளுமாகின்ற ஸம்பந்தம், அர்த்தாத் ப்ரதீயதே - பொருள்தன்மையால் தோன்றுகின்றது.

தைத்தரீயகம் - ப்ருகு வல்லி - 1 - 1.

சுஉ. 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ।
𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵 । 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥

(இ-ள்.) யதோவா - எவனிடத்திலிருந்து, இமாநி பூதாநி - இந்தப் பூதங்களெல்லாம், [தேவமநுஷ்யாதி ப்ராணிகள்], ஜாயந்தே - உண்டாகின்றனவோ; யேந - (ஆத்மாவாயிருக்கிற) எதனால், ஜாதாநி - உண்டான பூதங்களெல்லாம், ஜீவந்தி - உயிருடன் இருக்கின்றனவோ; யத் - எந்த வஸ்துவை யுத்தேஶித்து, (உண்டான பொருள்கள் மோக்ஷகாலத்தில்), ப்ரயந்தி - போகின்றனவோ, அபிஸம்விஶந்தி - (உண்டான அப்பொருள்கள்யாவும் லயகாலத்தில் எதனோடு) ஏகீபாவத்தை யடைகின்றனவோ; தத்|ப்ருஹ்ம இதி - அதுவே பரப்பிரமமென்று, தத் - அப்படிப் பட்ட பொருளை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - உணர்வாயாக; (எ-று.)—என்று வருணனென்னும் ஆசார்யன் ப்ருகு என்னும் சிஷ்யனைக்குறித்துச் சொன்னான்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் - 1, 2, 70.

சுங. 𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸 𑌏𑌵 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌲𑍍𑌯
𑌤𑍇 𑌚 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑌿𑌰𑌶𑍇𑌷𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵
𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌵𑌰𑌦𑍋 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌃 ॥

(இ-ள்.) வரிஷ்ட:-ஶ்ரேஷ்டனும், வரேண்ய: — வரிக்கத்தகுந்தவனும், வரத:—(ப்ரஹ்மா முதலியோர்க்குப் படைத்தல் முதலிய செயலுக்கு ஏற்ப) வரமளிப்பவனும், விஷ்ணு: - (எங்கும்) வியாபித்துள்ளவனும், ப்ருஹ்மஆதிஅவஸ்தாபி: அஶேஷ மூர்த்தி: — பிரமன் முதலிய நிலைமைகளோடு கூடி ஸமஸ்தமான பொருளின் வடிவமாகவுள்ளவனுமான, ஸ ஏவ - அவனே, ஸ்ருஜ்ய: - ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றான்; ஸர்க்ககர்த்தா ச ஸ:-ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகின்றவனும் அவனே; ஸ ஏவ பாதி - ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே; பால்யதே ச - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனும் அவனே; அத்தி - ஸம்ஹரிக்கிறவனும் அவனே; (சகாரத்தால், ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் அவனே); (எ-று.)

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28, 14.

சுச. 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾 ।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

(இ-ள்.) காருண்யரூபயா - காருண்யத்தை (அதற்கு ஏற்ற விஷயத்திலே சேர்த்து அந்தக் காருண்யத்தை) வடிவுடையதாக்குமவளான, லக்ஷ்ம்யா தேவ்யா ஸஹ - லக்ஷ்மீதேவியோடுகூட, ஹ்ருஷீகேஶ: — விஷ்ணுவானவர், ரக்ஷக:—காப்பாற்றுபவராக, ஸர்வஸித்தாந்தே - (ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்திலுள்ளன

வான மந்த்ரஸித்தாந்தமென்ன ஆகமஸித்தாந்தமென்ன தந்த்ரஸித்தாந்த மென்ன தந்த்ராந்தரஸித்தாந்தமென்ன ஆகிய) எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும், வேதாந்தே அபி ச - புருஷஸூக்தம் முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலும், கீயதே - சொல்லப்படுகிறான்; (எ-று.)

௫௫. ஶ்ரயத இதி ஶ்ரீ:

(இ-ள்.) ஶ்ரயதே - (எம்பெருமானை நித்யஸேவை) பண்ணுகிறாள், இதி - என்கிற காரணத்தாலே, ஶ்ரீ: — ஶ்ரீ: என்று பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமம்; (எ-று.)

௫௬. ஶ்ரீயத இதி ஶ்ரீ:

(இ-ள்.) ஶ்ரீயதே-(எல்லாச் சேதநராலும் புருஷகாரஞ்செய்யும் பொருட்டு) ஆஶ்ரயிக்கப்படுகிறாள், இதி - என்ற காரணத்தினாலே, ஶ்ரீ: — ஶ்ரீ என்று திருநாமம்; (எ-று.)

ஶ்ரீ ராமாயணம் - ஸுந்தர காண்டம் - 21, 16.

௫௭. அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ।

(இ-ள்.) அஹம் - நான், — பாஸ்கரேண - சூரியனோடு, யதா - எப்படி, ப்ரபா - காந்தி பிரியாதிருக்குமோ (அப்படி), ராகவேண - ராகவனோடு, அநந்யா-வேறுபடாதிருப்பவள்; (எ-று.)

ஶ்ரீ ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 121, 15.

௫௮. அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா ।

(இ-ள்.) பாஸ்கரேண - சூரியனோடு, ப்ரபா யதா - ப்ரபையைப் போல், ஸீதா - ஸீதையானவள், மயா - என்னோடு, அநந்யா ஹி - வேறுபடாதிருப்பவளன்றோ! (எ-று.)

ஶ்ரீகுணரத்நகோஶம் - 29.

௫௯. தவ ஸ்பர்ஶாதீஶம் ஸ்ப்ருஶதி கமலே மங்களபதம் தவேதம் நோ வா யோகாத் வதிவதிதம் ஶ்ரீரவஸி யத: । ப்ரஶஸ்தம் வஷ்ட்ஸ்ரீ ஶோபி லிவேயில் ஹஜி மஹிஷ நமேவம் ஸ்வாதேவம் ஸூத இதி கவீந்த்ரயதே ॥

(இ-ள்.) கமலே - லக்ஷ்மியே! தவ - உன்னுடைய, ஸ்பர்ஶாத் - ஸம்பந்தத்தாலே, ஈஶம்-ஸர்வேஶ்வரனை, மங்கல பதம் - மங்கள மென்ற சொல்லானது, ஸ்ப்ருஶதி - ஸம்பந்தித்திருக்கிறது [மங்களமென்று பகவானுக்குப் பேராயிருக்கிறது]; யத:—எந்தக் காரணத்தினாலே, ஶ்ரீ: அவஸி - ஸம்பத்துக்கு அதிதேவதையாக இருக்கிறாயோ, (அந்தக் காரணத்தினாலே,)

தவ - உனக்கோ, இதம் - இந்த மங்களபதமானது, உபாதே: — ஒரு வியாஜத்திலுலே, ந உபநிபதிதம் - வந்ததன்று; ப்ரஸூநம்-புஷ்பத்தை, புஷ்யந்தீம் அபி - புஷ்டியை [மேன்மையை] அடையச் செய்வதா யிருந்தாலும், பரிமளர்த்திம் - பரிமளத்தின் ஸம்ருத்தியை, ஜிஹதிஷு: - சொல்லவேணுமென்று விரும்புகின்ற, கஶ்சித் - ஒருவன், 'ஏவந்த்வாத்-இன்ன தன்மையிலுலே, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வததே - (இந்தப் பரிமளம்) யாவர்க்கும் இனிக்கின்றது', இதி - என்று, ந கவயதே - கவனஞ் செய்வதில்லை; (எ-று.)— பரிமள மென்பது புஷ்பத்துக்கு மேன்மையை யுண்டாக்குவதா யிருந்தாலும், அந்தப் பரிமளத்துக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மை இன்ன வழியாகவந்த தென்று எந்தக் கவியினுலுஞ் சொல்ல முடியாததாவதுபோல, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிய நீ பகவானை மங்களமென்று சொல்லும்படி செய்யவல்ல தன்மையை யடைந்திருக்கின்ருயென்ருலும் உனக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மை ஸ்வத: இருப்பதேயன்றி, வந்த காரணம் எவராலுஞ் சொல்ல முடியா தென்றபடி.

எO. தாதர்த்2யே சதுர்த்தீ2

(இ-ள்.) நான்காம் வேற்றுமை அதற்காக என்னும் பொருளது; (எ-று.)

மநுஸ்ம்ருதி - 4, 160.

எக. ஸர்வம் பரவஶம் து:க2ம் ஸர்வமாத்மவஶம் ஸுக2ம் ।
ஏதத்3வித்3யாத் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுக2து:க2யோ: ॥

(இ-ள்.) பரவஶம் - பிறர்க்கு வசப்பட்டிருத்த லென்பது, ஸர்வம் - எல்லா வகையிலும், துக்கம் - துக்காவஹம்; ஆத்மவஶம் - ஸ்வாதீநமா யிருத்தலென்பது, ஸர்வம் ஸுகம் - எல்லா வகையிலும் ஸுகத்தைத் தருவது:' இதி- இவ்வாறு, ஸமாஸேந - சுருக்கமாக, ஸுகது:கயோ: — ஸுகதுக்கங்களைத் தருமவற்றின், லக்ஷணம் - லக்ஷணத்தை, வித்யாத் - அறியக்கடவன்; (எ-று.)

மநுஸ்ம்ருதி - 4, 6.

எஉ. ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்2யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத் ॥

(இ-ள்.) ஸேவா—பிறரை அடுத்திருத்தல், ஶ்வவ்ருத்தி: – நாயின்தொழிலாக, ஆக்யாதா - சொல்லப்பட்டுள்ளது; தஸ்மாத்-ஆகையால், தாம்-அந்த ஸேவையை, பரிவர்ஜயேத் - அடியோடு விடக்கடவன்; (எ-று.)

எங. கரு - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

எச. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா2 யதி3 தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி3 ।
ஆத்மதா3ஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபா4வம் ச ஸதா3 ஸ்மர ॥

(இ-ள்.) தே - உனக்கு, ஸ்வ உஜ்ஜீவந இச்சா யதி - தன் [உன்] உஜ்ஜீவநத்தில் விருப்பம் இருக்குமேயானல், ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி - தன்

[உன்] ஸத்தையில் இஷ்டமிருந்தால், — ஆத்மதாஸ்யம் - ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தன்மையும், ஹரே: ஸ்வாம்யம் ச - ஹரிக்குத் தலைமையுமே, ஸ்வபாவம் - ஸ்வபாவமாக [இயல்பாகவுள்ளதாக], ஸதா-எப்போதும், ஸ்மர-நினை ; (எ-று.)

௭௫. கக - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பாரதம் - ஆதிபர்வம் - 74, 28.

௭௬. 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌨 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚𑍋𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 ॥

(இ-ள்.) ய:-எவன், அந்யதாஸந்தம் - வேறுவகையா யிருக்கிற, [பகவச்சேஷமாயிருக்கிற], ஆத்மாநம் - ஆத்மவஸ்துவை, அந்யதா - ஸ்வதந்த்ரமாக, ப்ரதிபத்யதே - நினைக்கிறானோ; ஆத்மாபஹாரிணா - ஆத்மாவை அபஹரித்தவனான, தேந சோரேண - அந்தத் திருடனால், கிம் பாபம் - எந்தப் பாபந்தான், ந க்ருதம் - செய்யப்படவில்லை? [அதாவது ஆத்மாபஹாரஞ் செய்தவன் எல்லாப்பாபங்களும் செய்தவனாகிறான்]; (எ-று.)

௭௭. க - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

தைத்தரீயோபநிஷத் = . நாராயணாநுவாகம் - 2.

௭௮. 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 ॥

(இ-ள்.) தத்ஏவ - அந்தப் பரப்பிரமமே, பூதம் - இறந்தபொருள்; தது - அந்தப்பரப்பிரமமே, பவ்யம் - வரப்போகிறபொருள்; இதம் தத் - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, அக்ஷரே - நாசமில்லாத, பரமே - உயர்ந்ததான, வ்யோமந் - ஆகாயத்தில் [பரமபதத்தில்] (இருக்கிறது); (எ-று.)—'ஆஇதம்' என்ற இடத்திலுள்ள 'ஆ' என்பது, நினைத்தற் பொருளைக் காட்டும் இடைச்சொல்.

ஷை ஷை - 7

௭௯. 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 ।

(இ-ள்.) அக்நி - அக்கினியும், தத்ஏவ - அந்தப் பரப்ரஹ்மமே; வாயு: — வாயுவும், தத்-அந்தப்பரப்ரஹ்மமே; ஸூர்ய:—சூர்யனும், தத்-அவனே; சந்த்ரமா:—சந்த்ரனும், தத் - அவனே; (எ-று.)

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

௮௦. 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌕 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌉𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥
𑌮𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।

(இ-ள்.) அகார:—அகாரமானது, சித்ஸ்வரூபஸ்ய - ஜ்ஞானஸ்வரூபனை, விஷ்ணோ:—விஷ்ணுவுக்கு, வாசக:-வாசகமாக, இஷ்யதே-இச்சிக்கப்படா நின்

றது; ததா - அப்படியே, உகார:-உகாரமானது, சித்ஸ்வரூபாயா:-சித்ஸ்வரூபை யான, ஶ்ரிய: வாசீ - ஶ்ரீக்குவாசகமாக, விது:-அறியா நின்றார்கள்; மகாரஸ்து- மகாரமோவென்றால், தயோ:-அவர்களுக்கு, தாஸ:-தாஸபூதனான ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறது, இதி ப்ரணவலக்ஷணம் - இது ப்ரணவத்துக்கு லக்ஷணம்.

ஶ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

௮௧. 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 ।
𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌰𑍁𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 ॥
𑌮𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑌾𑌸𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥

(இ-ள்.) விப்ர - ப்ராமணனே! ஸர்வலோக ஈஶ்வர: - ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈச்வரனும், விஷ்ணு: - வ்யாபகனுமான, ஹரி: - ஹரியானவன், - அகாரேண உச்யதே - அகாரத்தாலே சொல்லப்படாநின்றான்; விஷ்ணுநா - அந்த விஷ்ணுவாலே, உத்த்ருதா - எப்போதும் திருமார்பிலே தரிக்கப்படுகிற, லக்ஷ்மீ: - லக்ஷ்மியானவள், ஸதா - எப்பொழுதும், உகாரேண உச்யதே - உகாரத்தாலே சொல்லப்படாநின்றாள்; மகாரஸ்து - மகாரமோவென்றால், தயோ: ஶ்ரீநாராயணயோ: - அந்த ஶ்ரீ நாராயணன் இவர்களிருவர்க்கும், ஸதா - எப்போதும், ஶேஷபூதஸ்ய ஆத்மந: - சேஷபூதனான ஆத்மாவுக்கு, வாசக: - வாசகமாக, ஶ்ருதிசோதித: - ஶ்ருதிகளாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; (எ-று.)

பாத்மோத்தர புராணம் - 226, 25.

௮௨. 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌚𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 ।
𑌟𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌤𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥
𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌫𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌬𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌮𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥

(இ-ள்.) கவர்க்கேண - கவர்க்கத்தாலே, பூதாநி ச - ப்ருதிவ்யாதி பஞ்ச பூதங்களும், சவர்க்கேண - சவர்க்கத்தாலே, இந்த்ரியாணி ச - வாகாதி கர்மேந்திரியங்களைந்தும், ததா - அப்படியே, டவர்க்கேண - டவர்க்கத்தாலும், தவர்க்கேண - தவர்க்கத்தாலும், ஜ்ஞாநகந்தாதய: - ஶ்ரோத்ராதிகளான பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்களும் கந்தம் ரஸம் முதலிய பஞ்ச விஷயங்களும், பகாரேண - பகாரத்தாலே, மந: - மநஸ்ஸும், பகாரேண - பகாரத்தாலே, அஹங்க்ருதி: - அஹங்காரமும், உக்தம் - சொல்லப்படுகிறது; பகாரேண பகாரேண - பகாரத்தாலும் பகாரத்தாலும், மஹான் - மஹத்தத்துவமும், ப்ரக்ருதி: - ப்ரக்ருதியும், உச்யதே - சொல்லப்படுகின்றன; மகாரேண - மகா

ரத்தாலே, ஸ:ஆத்மா து - அந்த ஆத்மாவோ, பஞ்சவிம்ஶ: - இருபத்தைந்தாமவனாக, ப்ரகீர்த்தித: - சொல்லப்பட்டுள்ளான்; (எ-று.)

௮௩. 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 ।

(இ-ள்.) அயம் புருஷ: - ஆத்மாவாகிற இந்தப்புருஷன், பஞ்சவிம்ஶ: - இருப்த்தைந்தாம் தத்வமானவன்; (எ-று.)

யஜுர்வேதம் - அஷ்டகம் - 1, 2, 47.

௮௪. 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

(இ-ள்.) ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், பஞ்சவிம்ஶ: பவதி - இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிறான்; (எ-று.)

ப்ரஶ்நோபநிஷத்து - 4, 9.

௮௫. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 ॥

(இ-ள்.) புருஷ: - ஜீவன், விஜ்ஞாநாத்மா - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன்; (எ-று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 6, 5, 15.

௮௬. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

(இ-ள்.) அரே - ஏ சிஷ்யனே! விஜ்ஞாதாரம் - அறியுந்தன்மையனான ஆத்மாவை, கேந - எதனால், விஜாநீயாத் - அறியலாம்? (எ-று.) - இந்த வாக்கியம் எம்பெருமானது க்ருபையினால்தான் அவனையறியலா மென்ற கருத்தைக் காட்டு மென்பர். இதனால், ஆத்மா ஜ்ஞானகுணகனென்பது, பெறப்படும்.

௮௭. 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑌦𑍀𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌬𑍋𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌮𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) உக்தார்த்த விஶதீகார - சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைத் தெளிவிப்பதென்ன, யுக்த அர்த்தாந்தர போதநம் - (அவ்விடத்திற்குத்) தக்க அர்த்தாந்தரபோதநமென்ன (இவை), விவரணம் - விவரணமென்று, தத்ர - அவ்விடத்தில், மஹிதாநாம் - மேன்மையையுடையவரான, மநீஷிணும் - பெரியோர்களுக்கு, மதம் - கொள்கை; (எ-று.)

௮௮. 𑌨𑌾𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) அகிஞ்சித்குர்வத: - கைங்கர்யஞ் செய்யாதவனுக்கு, ஶேஷத்வம் - ஶேஷத்வமானது, ந - இல்லை; (எ-று.)

௮௯. 𑌅𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

(இ-ள்.) அகிஞ்சித்கரஸ்ய - கைங்கர்யஞ் செய்யாதவனுக்கு, ஶேஷத்வ அநுபபத்தி: - சேஷத்வயோக்யதை இல்லை; (எ-று.)

ஸ்ரீ பட்டர் முக்தகம்.

௬௦. 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌮𑍇 𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍁𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌮𑍂𑌲
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍
†𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶 𑌏𑌵। 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍀
𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌮𑌮 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍
𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑍀 𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍃𑌕𑌲𑌹𑍇 𑌮𑍃𑌗𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 ॥

(இ-ள்.) த்வம் மே - நீ எனக்கு (ஶேஷபூதன் என்று ஜீவனைக்குறித்து ஈச்வரன் அருளிச்செய்ய), அஹம் மே - நான் எனக்கு (ஶேஷபூதன் என்று ஜீவன்சொல்ல), தத் குத: - (பகவான்) அது எப்படி ருஜுவாகிறது? (என்ன), ததபி குத: - தேவரீர் அருளிச்செய்ததுதான் எப்படி ருஜுவாகிறது? (என்று ஜீவன்கேட்க), இதம் - (என்னுடைய) இந்தக் கக்ஷியானது, வேத மூல ப்ரமாணாத் - (அபௌருஷேயமான) வேதங்கட்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கிற ப்ரணவமாகிற லிகிதப்ரமாணத்தாலே (என்று பகவான் சொல்ல), ஏதத் ச - (என்னுடைய) கக்ஷியும், அநாதிஸித்தாத் அநுபவ விபவாத் - அநாதியாயுண்டான அநுபவத்தின் மகிமையால் (என்று ஜீவன் சொல்ல), ஸோபி ஸாக்ரோஶஏவ - (ஆனால்) அதுவும் ஆக்ஷேபமுடையதுகாண் (என்று பகவான் சொல்ல),—க்வ கஸ்ய ஆக்ரோஶ: - எங்கே யாருடைய ஆக்ஷேபனை (என்று ஜீவன் கேட்க), - (அதற்குப் பகவான்), கீதாஆதிஷு மம விதித: - கீதாதிகளில் என்னுடைய ஆக்ஷேபனை ப்ரஸித்தம் (என்ன), க: அத்ர ஸாக்ஷீ - அதுக்கு ஸாக்ஷி யார்? (என்று ஜீவன் கேட்க), ஸுதீ: ஸ்யாத் - ஞானி ஸாக்ஷியாவன் (என்று பகவான் சொல்ல), ஹந்த த்வத் பக்ஷபாதீ ஸ: - ஐயோ! தேவரீரிடத்தில் பக்ஷபாதமுள்ளவன் அவன் (என்று ஜீவன் சொல்ல), இதி ந்ரு கலஹே - இப்படி (தேவரீரோடே) சேதநனானவன் விவாதம் பண்ணுகிறவளவில், ம்ருக்யமத்யஸ்தவத்-(மத்யஸ்தரில்லாமையால்) சபதம்பண்ணவிருக்கிறவர்போலே, த்வம்-தேவரீர் (இரா நின்றீர்); (எ-று.)—"𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌮𑍃𑌗𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" என்றவாறு ப்ரமாணஞ்செய்ய ஆயத்தமாய் நிற்பவன் 'ம்ருக்ய மத்யஸ்தன்' என்னப்படுவன்.

அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 52, 20.

௬௧. 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 ।
𑌮𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌮𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்.) சேதநஸ்ய - சேதநனுக்கு, யதா-எப்பொழுது, ஸ்வஸ்மிந் - தன்னிடத்திலும், ஸ்வீயே ச வஸ்துநி - தன்வஸ்துவின்பக்கலிலும், மம்யம் - மமத்வம் (நடையாடுகிறதோ); ததா - அப்பொழுது, மம இதி - மமஎன்கிற, அக்ஷர த்வந்த்வம் - இரண்டு எழுத்துக்களும், மம்யஸ்ய வாசகம் - அஹங்காரமமகாரத்

† '𑌤𑌹𑍍𑌯𑍁' என்றும் பாடம்.

துக்கு வாசகமாக இருக்கும்; (எ-று.)—அஹம் மம [நான் எனக்கு உரியேன்], இதம் மம [இது எனக்கு உரியது] என்ற இரண்டிடங்களிலும் வருகிற அஹம் என்பதும் இதம் என்பதும் முறையே அஹங்கார மமகாரவாசகங்களென்று கொள்ளக்கூடாது; முறையே அவ்விரண்டிடங்களிலும் வருகிற மம என்பதே அஹங்கார மமகாரவாசகங்களென்றபடி.

பாரதம்-ஶாந்திபர்வம் - 13, 4: அஶ்வமேதபர்வம் - 51, 29.

௯௨. த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யு: த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் ।
மமேதி த்வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு: நமமேதி ச ஶாஶ்வதம் ॥

(இ-ள்.) த்வ்யக்ஷரஸ்து - இரண்டு அக்ஷரங்களோ, ம்ருத்யு: பவேத் - ஆத்மாவையழிப்பது; த்ர்யக்ஷரம் - மூன்றுஅக்ஷரங்களோ, ப்ரஹ்மண: - பிரம்மத்துக்கு, பதம் - ப்ராப்யம்; ('அப்படிப்பட்ட இரண்டக்ஷரங்களும் மூன்றக்ஷரங்களும் தாம் எவை?' என்னில்,—) மமஇதி-மம என்கிற, த்வ்யக்ஷர: - இரண்டு அக்ஷரங்களும், ம்ருத்யு: - மாரகம்; நமம இதி ச - ந மம என்கிற மூன்றக்ஷரங்களும், ஶாஶ்வதம் - நிலைநின்றஸ்வரூபம்; (எ-று.)—பரப்ரஹ்மமான எம்பெருமான் சேதநனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணுவதால், அந்த க்ருஷி பலம் பலித்துச் சேதநன் 'நமம' என்ற ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுவது - எம்பெருமானுக்கு ப்ராப்யமாயிருக்குமென்பர். இனி, 'ப்ருஹ்மண: பதம்' என்பதற்கு - பரப்பிரமஸ்தாநத்தையளிப்பது என்று பொருள்கூறுதலும் ஒன்று.

ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் - 28.

௯௩. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத இதம் சந்த்ரவதநே
த்வதாஶ்லேஷோத்கர்ஷாத் பவதி கில நிஷ்கர்ஷஸமயே । அதோ மாத:
ஶ்ரீஸ் த்வம் கமிதுரிதமித்தந்த்வவிபவ ஆஸீஸ் ததந்தர்பாவாத் த்வாம் ந ப்ருதக்
அபிதத்தே ஶ்ருதிரபி ॥

(இ-ள்.) சந்த்ர வதநே - சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளே! மாத: - தாயே! ஸ்ரீ: - லக்ஷ்மியே! பகவத: - பகவானுடைய, இதம் - இந்த, ஸ்வரூபம் - ஸ்வரூபமும், ஸ்வாதந்த்ர்யம் - நிரங்குஶமான ஸ்வாதந்த்ர்யமும், நிஷ்கர்ஷ ஸமயே - தீர்மானமாகச் சொல்லும்போது, த்வத் - உன்னுடைய, ஆஶ்லேஷ - நித்யயோகத்தினாலுண்டான, உத்கர்ஷாத் - சிறப்பினால், பவதிகிலு - உண்டாயிருக்கிறதன்றோ! த்வம் - நீ, கமிது: - ப்ரியனான பகவானுக்கு, இதம் இத்தந்த்வவிபவ: - இவன் ஈஶ்வரனாவன் இப்படிப்பட்டவன் ஈஶ்வரன் என்கிற மேன்மைக்குக் காரணமாக, ஆஸீ: - ஆகிறாய்; [ஸத்புருஷர்கள் உன்னால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனே ஈசுவரனென்றும் ஸ்ரிய:பதித்வந்தான் ஈஶ்வர லக்ஷணமென்றும் அறிகிறார்களென்றபடி]; தத் அந்தர்பாவாத் - அந்தப் பகவானுடைய ஸ்வரூபநிரூபககோடியிற் சேர்ந்திருத்தலால், த்வாம்-உன்னை, ஶ்ருதி:அபி - வேதமும், ப்ருதக் - வேறாக, ந அபிதத்தே - சொல்லவில்லை; (எ-று.)—இதம் இத்தந்த்வவிபவ: - விஶேஷ்யம் இப்படிப்பட்டது, அதற்கு விஶேஷணம் இப்படிப்பட்டது என்பது.

௯௪. ௭௬ - இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஶரணாகதிகத்யம்-சூர்ணை - 3.

௯௫. ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவைஶ்வர்ய ஶீலாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கண ஶ்ரீவல்லப! ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக! ॥

(இ-ள்.) ஸ்வ அபிமத - தனக்கு [பகவானுக்கு] இஷ்டமும் [யாரகமும்], நித்ய - எப்போதுமுள்ளதும், நிரவத்ய - குற்றமற்றதும், அநுரூப - ஏற்றது [அப்பெருமானேடொப்பச் சொல்லத்தக்கது] மான, ஸ்வரூப-ஸ்வரூபமென்ன, ரூப - திருமேனியென்ன, குண - (அந்தத்திருமேனியிலுள்ள) ஸௌந்தர்யம் முதலிய குணங்களென்ன, விபவ - விபவங்களென்ன, ஐஶ்வர்ய - (எல்லாப் பதார்த்தங்களையும்) நியமிக்கும் ஸாமர்த்யமும், ஶீல - (ராக்ஷஸிகள்பக்கல் காட்டிய) ஒருநீராகக் கலந்திருக்குந்தன்மையும், ஆதி - முதலிய, அநவதிக அதிஶய-மிக்க மேன்மையையுடைய, அஸங்க்யேய-எண்ணுவதற்கு முடியாத [மிக அதிகமாகிய], கல்யாணகுணகண - மங்களகாமான குணக்கூட்டங்களென்ன, (இவைகளையுடைய), ஸ்ரீ - மஹாலக்ஷ்மியை, வல்லப - இஷ்டையாகவுடையவனே! ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக - இவளுக்குச்சமானமான பூமிப் பிராட்டியார்க்கும் நீளாபிராட்டியார்க்கும் நாயகனே! (எ-று.)—விபவம் - இயம் வாணீ என்கிறபடியே ஶப்தாம்ஶமென்றும், ஸ்திரீலிங்க பதார்த்தமென்றும், லீலோபகரண போகோபரணங்களென்றும், அஸாதாரண பூஷணாதிகளென்றும், உபய விபூதிகளுமென்றும் பலபடியாக அருளிச்செய்வர். ஸ்ரீவல்லபன் - ஸ்ரீக்கு வல்லபன்.

ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் - 26.

௯௬. போக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்கராகை: ஸமம் நிர்வ்ருத்தப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ நீதா: பரீவாஹதாம் । தேவி! த்வாந் நிரயாமஹ ஹி தேவ்யௌ ஸாஹஸ்ரதயா யாதி ஸம்ஸ்பாவாந்த்யஷ்டிதிரிவஸ்வாபி: விஶ்ராம்யதி ॥

(இ-ள்.) தேவி - லக்ஷ்மியே! வாம் அபி - (போக்யபூதரான) நீ உன் பர்த்தா என்ற உங்கட்கும், புஷ்ப அங்கராகை: - புஷ்பமென்ன உடலிற் பூசப் படுகின்ற சந்தனாதிகளென்ன இவைகளோடு, ஸமம் - ஸமானமாக இருக்கும்படி, நாந்தரீயகதயா - சேர்ந்திருக்கையினாலே, போக்யா: - போக்யர்களாயிருப்பவர்களும் [புஷ்பம் முதலியவைகள்போல எப்போதும் தமது இனிமையை உதவுவதால் போக்யமாகஇருப்பவர்களுமென்றபடி], நிர்வ்ருத்த - கரைபுரண்டுள்ள, ப்ரணய - ப்ரீதியினுடைய, அதிவாஹநவிதௌ - பெரும்

பெருக்கிலே, பரீவாஹதாம் - மடை வெட்டிவிடப்பட்ட பெருக்கின் தன்மை யை, நீதா: - அடைவிக்கப்பட்டவரும் [ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபதிக்கும் ப்ரேமரஸம் மிகவும்விஞ்சும்போது அது அழியாதிருக்கும்படி நீளா பூமி முதலிய தேவியர் களின் மூலமாக அந்தப்ரேமம் வெளிப்படுமென்றபடி], த்வாம் அநு - உன்னை அநுஸரித்து [உனக்கு அடங்கி], நீளயா - நீளாதேவியோடு, மஹீ - பூதேவி யும், ததா - அப்படியே, ஸஹஸ்ரம் தேவ்ய: - வேறு ஆயிரந்தேவிமார்களும், (இருக்கின்றனர்); யாபி: - எவர்களாலே, த்வம் - நீ, ஸ்வாபி: - உன்னுடையன வான, ஸ்தந பாஹூ த்ருஷ்டிபி: இவ - ஸ்தநங்களென்ன கைகளென்ன கண்க ளென்ன இவைகளினாலேபோல, ப்ரியம் - உன்னுடைய பர்த்தாவை, ஶ்லா கஸே - ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாயோ; (எ-று.)—ஈற்றடிக்குக்கருத்து - லக்ஷ்மீ தேவி, நீளா பூமி முதலிய தேவிமார்களுடன் சக்களத்திச்சண்டை யில்லாம லிருப்பதோடு, பகவான் அத்தேவிமார்களுடன் ஸம்ஶ்லேஷிக்கையில் தன்னு டைய ஸ்தநாதிகளில் ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போல அப்பரமனுக்குத் தன்னிடத்து ப்ரீதியை மிகுவிக்கின்றா ளென்பது.

விஷ்ணுபுராணம் - 2, 7, 27.

௯௭. அண்டாநாஞ்ச ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச।
ஈத்ருஶாநாம் ததா தத்ர கோடிகோடிஶதாநி ச ॥

(இ-ள்.) ஸஹஸ்ராணாம் அண்டாநாம்து - ஆயிரம் அண்டங்களுடைய, ஸஹஸ்ராணி - ஆயிரங்களும், அயுதாநி ச - பதினாயிரங்களும், ததா - அப் படியே, ஈத்ருஶாநாம் - இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின், கோடிகோடிஶதா நி ச - கோடிகோடிசதங்களும், தத்ர - ப்ரதானத்திலே (இருக்கின்றன); (எ-று.)

பாத்மோத்தரபுராணம் - 226 - 52.

௯௮. நாராஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்யதே ।
கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ॥

(இ-ள்.) நாரா:து இதி - நாரஎன்கிற ஶப்தத்தாலே, ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூ ஹ: - ஸமஸ்தஜீவஸமூஹமும், பரிகத்யதே - சொல்லப்படுகிறது; (இவன்), தஸ்ய - அந்த ஜீவஸமூஹத்துக்கு, கதி: - அடையத்தகுந்த, ஆலம்பநம் - ஆஶ்ரயம்; தேந - அந்தக் காரணததால், நாராயண: - நாராயணனென்று, ஸ்ம்ருத: - சொல்லபபடுகிறான்; (எ-று.)

௯௯. நாரஶப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:।
தேஷாமயநபூதத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே॥

(இ-ள்.) புதை: - புத்திமான்களாலே, நாரஶப்தேந - நாரஶப்தத்தால், ஜீவாநாம் ஸமூஹ: - ஜீவர்களுடைய ஸமூஹமானது, ப்ரோச்யதே - சொல்லப் படுகிறது; தேஷாம் - அந்த ஜீவர்களுக்கு, அயநபூதத்வாத் - உபாயோபேயமா யிருக்கையாலே, இஹ - இவ்விடத்தில், (எம்பெருமான்), நாராயண: - நாரா யணனென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறான்; (எ-று.)

புருஷஸூக்தம்.

க௦௦. தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் । ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: ॥

(இ-ள்.) விஷ்ணோ: - விஷ்ணுவினுடைய, தத் - அந்த, பரமம்பதம் - பரமபதத்தை, ஸூரய: - நித்யஸூரிகள், ஸதா - எப்போதும், பஶ்யந்தி - காண்கிறார்கள்; (எ-று.)

விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை - படலம் - 22

க௦க. பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந் ।
ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச ॥
ஸர்வதர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் ।
லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ ॥

(இ-ள்.) பிதரம் - பிதாவையும், மாதரம் - தாயையும், தாராந் - பார்யையையும், புத்ராந் - பிள்ளைகளையும், பந்தூந்-பந்துக்களையும், ஸகீந்-ஸ்நேஹிதர்களையும், குரூந் - ஆசார்யர்களையும், ரத்நாநி - ரத்நங்களையும், தந தாந்யாநி - தனங்களையும் தானியங்களையும், க்ஷேத்ராணி ச - வயல்களையும், க்ருஹாணி ச - வீடுகளையும், ஸர்வதர்மாந் ச - (ஸாதநாந்தரரூபமான) ஸமஸ்த தர்மங்களையும், ஸாக்ஷராந்-கைவல்யத்தோடுகூடின, ஸர்வகாமாந் ச-இஷ்டமான [அந்த ஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணிப்பெறும்படி அபேக்ஷிக்கிற] புருஷார்த்தங்களையும், ஸந்த்யஜ்ய-ஸவாஸநமாகவிட்டு, விபோ - ஸ்வாமீ! தே - தேவரீருடைய, லோகவிக்ராந்த சரணௌ - உலகத்தை யளந்த திருவடிகளையே, ஶரணம் - உபாயமாக, அவ்ரஜம் - பற்றினேன்; (எ-று.)

ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்து - 6, 23.

க௦உ. யஸ்ய தேவே பரா பக்தி: யதா தேவே ததா குரௌ ।
தஸ்யைதே கதிதா ஹ்யர்தா: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந: ॥

(இ-ள்.) யஸ்ய - யாதொருவனுக்கு, தேவே - தெய்வத்தினிடத்தில், பரா பக்தி: - மேலான பக்தி (இருக்கிறதோ); ததா - அப்படியே, யதா தேவே - அந்தத் தெய்வத்திற்குச் சமானமான, குரௌ - ஆசாரியனிடத்திலும், (பரா பக்தி:) - மேலானபக்தியிருக்கிறதோ: தஸ்ய மஹாத்மந: - அந்த மஹாத்மாவுக்கு, கதிதா: - சொல்லப்பட்ட, ஏதே அர்த்தா:-இந்த அர்த்தங்கள், ப்ரகாஶந்தே - ப்ரகாசியாநிற்கும்; (எ-று.)

அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 36, 38.

க௦௩. அஹமஸ்ம்யபராதாநாம் ஆலயோऽகிஞ்சநோऽகதி: ।
த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்தநாமதி: ॥
ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ॥

(இ-ள்.) 'அஹம் - நான், அபராதாநாம் - குற்றங்கட்கெல்லாம், ஆலய: - இருப்பிடமானவன்; அகிஞ்சந: - (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்;

அகதி: - (உன்னைத்தவிர) வேறு உபேயமற்றவன்; த்வமேவ - நீயே, மே - எனக்கு, உபாயபூத:பவ-உபாயமாகவேணும், இதி-என்று, ப்ரார்த்தநா மதி:- ப்ரார்த்திக்கின்றபுத்தியானது, ஶரணாகதி:இதி - ஶரணாகதியென்று, உக்தா - சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஸா - அப்படிப்பட்ட சரணாகதியானது, அஸ்மிந் தேவே - இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்து, ப்ரயுஜ்யதாம் - செய்யப்படட்டும்.

ஸ்தோத்ரரத்நம் - 22.

௧௦௪. ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே।
அகிஞ்சநோऽநந்யகதிஶ்ஶரண்ய! த்வத்பாதமூலம் ஶரணம்
ப்ரபத்யே ॥

(இ-ள்.) ஶரண்ய - ரக்ஷகரே! (நான்), ந தர்மநிஷ்ட: அஸ்மி - கர்ம யோகமுடையவனல்லேன்; ந ச ஆத்மவேதீ - ஜ்ஞாநயோகமுடையவனல்லேன்; த்வத் சரண அரவிந்தே - தேவரீரது திருவடித்தாமரையில், ந பக்திமாந் - பக்தியுடையவனல்லேன் [பக்தியோகமுமுடையனல்லேனென்றபடி]; அகிஞ்சந: - உபாயாந்தர ஶூந்யனும், அநந்யகதி: - உபேயாந்தர ஶூந்யனுமான நான், த்வத் பாதமூலம் - தேவரீருடைய திருவடிவாரத்தை, ஶரணம் - உபாயமாக, ப்ரபத்யே - பற்றுகின்றேன்; (எ-று.)

௧௦௫. ஶ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா: ।

(இ-ள்.) ஶ்ரீ: இதி - ஸ்ரீ என்று, லக்ஷ்ம்யா: - லக்ஷ்மிதேவிக்கு, ப்ரதமம் நாம - முதலாவதான திருநாமம்; (எ-று.)

மஹாபாஷ்யம்-ஆஹ்நிகம் - 1.

௧௦௬. அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் ।

(இ-ள்.) அ இதி - அ என்று, பகவத: - ஷட்குணபூர்ணனன, நாராயணஸ்ய - நாராயணனுக்கு, ப்ரதம அபிதாநம் - முதல்வாசகபதம்; (எ-று.)

ஸ்ரீகீதை - 5, 29.

௧௦௭. போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் ।
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி ॥

(இ-ள்.) யஜ்ஞ தபஸாம் - யஜ்ஞமென்ன தபஸ்ஸென்ன இவைகளை, போக்தாரம் - அநுபவிப்பவனும், ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் - ஸமஸ்தமான லோகேஶ்வரர்கட்கும் ஈஶ்வரனும், ஸர்வபூதாநாம் ஸுஹ்ருதம் - எல்லாப் பிராணிகட்கும் ஸ்நேஹிதனுமாக, மாம் - என்னை, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, (கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதில்), ஶாந்திம் - மநஸ்ஸமாதானத்தை [ஸுகத்தை], ருச்சதி - அடைகிறான்; (எ-று.)—நண்பனுக்கு மகிழ்ச்சியை யுண்டக்குவதில் எவரும் விரும்புவான்றோ என்க.

ஸ்ரீகீதை - 9, 29.

கoஅ. ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய: ।
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ॥

(இ-ள்.) ஸர்வபூதேஷு - (ஜாதி ஆகாரம் ஸ்வபாவம் ஜ்ஞாநம் என்ற இவற்றால் மிகஉயர்ந்தும் தாழ்ந்துமுள்ள தேவ திர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாயிருக்கின்ற) ஸமஸ்தபிராணிகளினிடத்திலும், அஹம் - நான், ஸம:- (தமது ஜாதிமுதலியவற்றாலான மேன்மைகீழ்மைகளை யெண்ணாமல் ஆச்ரயித்தற்கு உரியவனாவதில்) ஒத்தவனே [தமது ஜாதிமுதலியவற்றைக் கருதாமல் எல்லாரும் ஏகரீதியாக என்னை ஆச்ரயிக்கலா மென்றபடி;] (அப்படிப் பலவகைப்பட்டவர்களில் ஜாதி முதலியவற்றின் தாழ்மையினால்), த்வேஷ்ய:-பகைத்து விடுதற்கு உரியவன், ந - ஒருத்தனுமில்லை; (ஜாதிமுதலியவற்றின் மேன்மையினால்), ப்ரிய:-இஷ்டனானவனும், ந - ஒருத்தனுமில்லை; மாம் - என்னை, பக்த்யா - பக்தியினாலே, யே - எவர்கள், பஜந்தே - (அநந்ய ப்ரயோஜநராய்) அடைகின்றார்களோ, தே - (ஜாதிமுதலியவற்றால் மேலானவரானாலும் கீழானவரானாலும்) அவர்கள், (எனக்கு ஏற்ற குணமுடையவர் போல,) மயி - என்னிடத்து (இனிதாக இருப்பர்); தேஷு ச - அப்படிப்பட்டவர் விஷயத்தில், அஹம் அபி - நானும், (உயர்ந்தவரிவர் தாழ்ந்தவரிவரென்று பாராமல் ஏகரீதியாக இருப்பேன்); (எ-று.)

ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் - 52.

கoகூ. பித்தேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி! பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித
ஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: । கிமேதந் நி
ர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை: உபாயைர் வி
ஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ॥

(இ-ள்.) ஜநநி - தாயே ! த்வத் ப்ரேயாந் - உனது கணவனான ஸ்ரீ ரங்கராஜன், பரிபூர்ண ஆகஸி - நிரம்பின குற்றத்தைச்செய்த, ஜநே - சேதநவர்க்கத்தினிடத்தில் (புத்திரனிடத்தில்), பிதாஇவ - தமப்பன்போல, ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா - (பிற்காலத்தில்) நன்மையை விளைக்கின்ற நீர்ப்பெருக்கின் செயல்போன்றசெயலாலே, (அநுகூலனாக இருந்தாலும் பின்விளையும் நன்மையைக்கருதி), கதாசித் - ஒருகால், (பெருங்குற்றத்தைச் சேதநவர்க்கத்தினிடத்திற் காண்பதனால்), கலுஷ தீ:-கலங்கின புத்தியையுடையவனாக, பவதிச - ஆகவும் ஆகிறான்; (அந்தச் சமயத்தில்) 'ஏதத் - இந்தக்கோபம், கிம் - என்ன? [இங்ஙனம் மனங்கலங்குவது தகுதியன்று என்றபடி]; இஹ ஜகதி - இந்த உலகத்தில், நிர்த்தோஷ: - குற்றமற்றவன், க:-ஆர் ?' இதி - என்று சொல்லி, த்வம் - நீ, உசிதை:-ஏற்ற, உபாயை:-(குளிரநோக்குதல் இனிமை

யாகப்பேசுதல் முதலிய) உபாயங்களினால், விஸ்மார்ய - (சேதநவர்க்கங்களின் குற்றத்தை) மறக்கச்செய்து, ஸ்வஜநயஸி-பகவானுக்குச் சொந்தமான ஜநமாக் குகிறாய்; தத் -இப்படிக் குற்றத்தை மறக்கும்படி புருஷகாரஞ்செய்வதனால் தான், நః—எங்கட்கு, மாதா - தாயாக - அஸி - ஆகிறாய்; (எ-று.)— ப்ரியபரை யாகை தாயின் செயலாகுமென்று அறிக. ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா என்ப தற்கு - ஹிதமாகிற பெருக்கில் இருத்தலாலே [ஹிதைகபராயிருத்தலாலே] என்று கூறுதலு முண்டு.

ஸ்ரீகீதை - 16, 19.

௧௧௦. தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥

(இ-ள்.) அஹம் - நான், த்விஷத: - என்னைப் பகைக்கின்ற, நரா அத மாந் - மநுஷ்யர்களிற் கடைப்பட்டவராய், அஶுபாந் - நல்ல தன்மை யற்ற, க்ரூராந் - கொடியவரான, தாந் - அவர்களை, ஸம்ஸாரேஷு - ப்ரபஞ்சத் தில், ஆஸுரீஷு யோநிஷு ஏவ - அஸுர ஸம்பந்தமுள்ள பிறப்பிலேயே, அஜஸ்ரம் - எப்போதும், க்ஷிபாமி - தள்ளிவிடுகிறேன்; (எ-று.)

வராஹபுராணம்.

மத்பக்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா: ।
பத்மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே ॥

(இ-ள்.) ஶ்வபசம் வாபி - நாய்க்குச் சமைத்திடுஞ் சண்டாளனாக இருந் தாலும், மத் பக்தம் - என்னிடத்தில் ஒருவன் பக்தியையுடையவனானால் அவ னை, யே - எந்த, நரா: - மனிதர்கள், நிந்தாம் குர்வந்தி - பழிக்கின்றார்களோ, (அவர்களிடத்து), பத்மகோடி ஶதேந அபி - அநேக காலம் கழிந்தாலும், ந க்ஷமாமி - பொறுமைகொள்ளமாட்டேன்; (எ-று.)—எத்தனை நாள் கழிந்தா லும், தமது பக்தனிடத்து அபசாரப்பட்டவன்மீது எம்பெருமானது கோபம் நீங்காதென்றபடி.

௧௧௧. ௧௦௯ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் - 1 - 9 - 126.

௧௧௨. ஸர்வலோகாநாம் த்வம் மாதா தேவதேவோ ஹரி: பிதா ।
த்வயா விஷ்ணுநா சாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம் ॥

(இ-ள்.) ஸர்வலோகாநாம் - ஸர்வ லோகங்களுக்கும், த்வம் மாதா - நீ தாய், தேவ தேவ: - தேவாதிதேவனான, ஹரி: - ஹரியானவர், பிதா - தகப்பன்; த்வயா ச - உன்னாலும், விஷ்ணுநா ச - விஷ்ணுவினாலும், அம்ப - தாயே! சரா சரம் - சராசர ரூபமான, ஜகத் - லோகம், வ்யாப்தம் - வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது; (எ-று.)

ஶரணாகதிகத்யம்.

ககங. அகிலஜகந்மாதரம்.

(இ-ள்.) அகில ஜகத் - எல்லா ஜகத்துக்கும், மாதரம் - தாயும்; (எ-று.)

ஸ்ரீஸூக்தம்.

ககச. அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ ॥

(இ-ள்.) விஷ்ணு பத்நீ - லக்ஷ்மீதேவி விஷ்ணுவின் பார்யை; (ஆதலால்), அஸ்ய ஜகத: - இந்த லோகத்துக்கு, ஈஶாநா - தலைவியாவள்; (எ-று.)

ஶ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 116, 38.

ககரு. ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ஹநூமந்தம் யஶஸ்விநம் ।
ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம் குர்வதீநாம் பராஜ்ஞயா ।
விதேயாநாஞ்ச தாஸீநாம் க꞉ குப்யேத்வாநரோத்தம ॥

(இ-ள்.) வைதேஹீ - சீதையானவள், ஏவம் உக்தா - இப்படிச் சொல்லப்பட்டவளாய், யஶஸ்விநம் - புகழ்படைத்த, ஹநுமந்தம் - அநுமானை நோக்கி, (சொல்லுகிறாள்:—) வாநரோத்தம - வாநரர்களுட் சிறந்தவனே! ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம் - அரசனிடத்து ஆச்ரயித்திருத்தலால் அவனுக்கு வசப்பட்டிருப்பவரும், பரஆஜ்ஞயா - அயலாரின் ஏவலினால், குர்வந்தீநாம் - (கடுந்தொழில்) செய்பவரும், விதேயாநாம் - அரசனுக்கு ஸ்வாதீநரும், தாஸீநாம் - அடிமைகளுமாகவுள்ள ராக்ஷஸிகளின்மேல், க: குப்யேத் - எவன் கோபங்கொள்ளுவன்? (எ-று.)

ஷை ஷை 44.

ககசா. பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம ।
கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி ॥

(இ-ள்.) பாபாநாம் வா - (உன் அபிப்பிராயத்தாலே) பாபிஷ்டரானாலும், ஶுபாநாம் வா - (என் அபிப்பிராயத்தாலே) நல்லவர்களானாலும், வத அர்ஹாணாம் - (ஶத்ருபக்ஷத்தைச் சேர்ந்து ஹிம்ஸித்ததனால்) வதஞ் செய்யத்தக்கவரென்று கருதப்படுகின்ற (சரணாகதரான)வர் விஷயத்தில், ப்லவங்கம - வாநரனே! ஆர்யேண-ஸத்புருஷனாலே, கருணம் - தயையானது, கார்யம் - செய்யத்தக்கது; கஶ்சித்-எவனும், ந அபராத்யதி (இதி) ந-பிழை செய்யாதவனென்பவனில்லை; [எவனிடத்திலும் பிழை இருக்கவே இருக்குமென்றபடி]; (எ-று.)

ஸ்ரீ கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை.

ககஎ. ஶ்ரிய꞉பதி꞉ நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாந꞉ ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப꞉ ।

(இ-ள்.) நிகில - ஸமஸ்தமான, ஹேய - இழிந்தவற்றிற்கு, ப்ரத்யநீக - மாறுயுள்ள, கல்யாண - மங்கள குணங்கட்கு, ஏகதாந: - முக்கியமான ஆதாரமும், ஸ்வ - தன்னைக் காட்டிலும், இதர - வேறுபட்ட, ஸமஸ்தவஸ்து - ஸமஸ்தமான வஸ்துக்களைவிட, விலக்ஷண - வேறுபட்டுத்தோன்றுபவனாய், ஜ்ஞாந - ஞானமென்ன, ஆநந்த - ஆனந்தமென்ன, (இவைகளை), ஏகஸ்வரூப: - முக்கியமான ஸ்வரூபமாகவுடையவனுமான, ஶ்ரிய:பதி: - திருமால்; (எ-று.)

வைகுண்டஸ்தவம் - 61.

௧௧௮. யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநுபவேऽப்யநாஶ்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே । ஏவம் ஸதா ஸகல ஜந்மஸு ஸாபராதம் க்ஷாம்யஸ்யஹோ ததபிஸந்தி விராம மாத்ராத் ॥

(இ-ள்.) யத் - எந்தப்பாபமானது, ப்ரஹ்ம கல்ப நியுத அநுபவேபி - பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட ஆயுள்ஸுக்களின் லக்ஷம் மடங்கு காலம் அநுபவிக்கும்போதும், அநாஶ்யம் - நீங்காதோ, தத் - அப்படிப்பட்ட, கில்பிஷம் - பாவத்தை, இஹ - இந்தலோகத்தில், ஜந்து: - ப்ராணியானது, க்ஷண அர்த்தே - அரைக்ஷணத்தில், ஸ்ருஜதி - செய்கிறது; ஏவம் - இப்படி, ஸதா - எப்போதும், ஸகல ஜந்மஸு - (தேவ திர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவரங்களாகிற) ஸகலமான பிறப்புக்களிலும், ஸாபராதம் - குற்றத்தோடுகூடின ஜந்துவை, தத் அபிஸந்தி விராமமாத்ராத் - இனிப்பாவஞ்செய்யேனென்று அந்தப்பாவத்தில் மனமூன்றுதலைத் தவிர்ந்தமாத்திரத்தால், க்ஷாம்யஸி - பொறுக்கின்றாய்; அஹோ - (உன்னுடைய பொறுமையின் நீதி) ஆச்சர்யப்படத்தக்கதாக இருக்கின்றது! (எ-று.)

௧௧௯. '௬௪ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - 38, 35.

௧௨௦ ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஶ் ஶரணாகதம் । வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥

(இ-ள்.) ஶரண்ய: - ஶரணமாக அடையத்தக்க, ஸ: காகுத்ஸ்த: - அந்த ராமன், பூமௌ - பூமியிலே, நிபதிதம் - செயலற்றுவீழ்ந்து, ஶரணாகதம் - ஶரணாகதனான, தம் - அந்தக்காகாஸுரனை, வத அர்ஹம் அபி - கொலைக்கு உரியவனாயிருந்தும், க்ருபயா - தன்னுடைய க்ருபையினாலே, பர்யபாலயத் - நன்றாக ரக்ஷித்தான்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 18, 3.

௧௨௧. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்

(இ-ன்.) மித்ரபாவேந - மித்ரனென்று பாவனைசெய்து, ஸம்ப்ராப்தம் — ஶரணமாக அடைந்தவனையும், கதம்சந - ஒருபடியாலும், ந த்யஜேயம் - கைவிடுபவனல்லேன்; தஸ்ய - அந்த ஶரணாகதனுக்கு, தோஷ: - குற்றம், யதி அபி ஸ்யாத் - இருந்தாலுமிருக்கட்டும்; ஏதத் - இது, ஸதாம்-ஸத்புருஷர்களுக்கு, அகர்ஹிதம் - பழிக்கத்தக்கதாகாது; (எ-று.)

ஷை ஷை 34.

கஉஉ. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥

(இ-ள்.) ஸக்ருத்ஏவ - ஒருதரமே, ப்ரபந்நாய - ப்ரபத்தி பண்ணினவனும், தவ அஸ்மி இதி ச யாசதே - நான் உனக்கு உரியேனென்று வேண்டுபவனுமான சேதநனுக்கு, ஸர்வபூதேப்ய: - எல்லாப் பிராணிகளினிடத்தினின்றும், அபயம் - (பயமில்லாமலிருக்கும்படி) அபயத்தை, ததாமி - தருகின்றேன்; ஏதத் - இது, மம வ்ரதம் - என்னுடைய விரதமாகும்; (எ-று.)

கஉந. ஶரணஶ்லோகம்.

அஹிர்ப்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 36, 36.

கஉச. உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்த: ஶரணமித்யயம் ।
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைகவாசக: ॥

(இ-ள்.) ஶரணம்இதி - ஶரணமென்கிற, அயம் ஶப்த: - இந்த ஶப்தமானது, உபாயே - உபாயத்திலும், க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: - க்ருஹத்திலும் ரக்ஷகனிடத்திலும், வர்த்ததே - இருக்கிறது; (இப்படி அர்த்தமானாலும்), ஸாம்ப்ரதம் - இப்போது [இவ்விடத்தில்], ஏஷ: - இந்தஶரணஶப்தமானது, உபாயார்த்த ஏகவாசக: - உபாயத்திற்கே பேராகக்கடவது; (எ-று.)

இந்த ப்ரமாணம் ஶைவபுராணத்ததென்று சிலர்; பகவச் சாஸ்திரத்ததென்று சிலர்:—

கஉரு. வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ।
ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ ॥

(இ-ள்.) வைகுண்டே து பரே லோகே - வைகுண்டம் என்கிற உயர்ந்ததான லோகத்திலே, ஜகத்பதி: - ஜகத்துக்களுக்குப் பதியாயும், அசிந்த்ய ஆத்மா - சிந்திக்க அரிய ஸ்வரூபத்தையுடையவராயு மிருக்கின்ற, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், ஶ்ரியா ஸார்த்தம்-பெரியபிராட்டிஸஹிதமாக, பக்தை: - குணநிஷ்டரான நித்யரோடும், பாகவதைஸ்ஸஹ - கைங்கர்யநிஷ்டரான நித்யரோடும், ஆஸ்தே - எழுந்தருளியிருக்கிறார்; (எ-று.)

தைத்தரீய உபநிஷத் - ஆநந்தவல்லி - 2, 2.

கஉசு. யொவெடநிஹிதம் ஗ுஹாயாம் வரமெவ்யொமந் ।
ஸொஸ்நுதெ ஸவாந் காமாந் ஸஹ। ப்ரஹ்மணாவிபஶ்சிதெதி॥

(இ-ள்.) ய: - எவன், (பரமாத்மாவை), பரமே வ்யோமந் - பரமபதத்திலே (இருப்பவனாகவும்), குஹாயாம் - ஹ்ருதயகுஹையிலே, நிஹிதம் - இருப்பவனாகவும், வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அந்த உபாஸகன், விபஶ்சிதா - எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த, ப்ரஹ்மணா - பரப்ரஹ்மத்தோடு, ஸர்வாந் காமாந் - ஸமஸ்தமான கல்யாணகுணங்களையும், அஶ்நுதே - அநுபவிக்கிறான்; (எ-று.) —'ப்ருஹ்மணாவிபஶ்சிதா' என்ற இடத்து த்ருதீயாவிபக்தி - 'புத்ரனோடு தமப்பனுண்கிறான்' என்ற இடத்துப்போலக் கர்த்த்ருஸஹபாவத்தைக் காட்டாமல், 'கறியமுதோடு சோற்றையுண்கின்றான்' என்ற இடத்துப்போலப் போக்யவஸ்துவின் ஸஹபாவத்தைக் குறிக்கும்: இந்த த்ருதீயை அப்ராதாந்யத்தைக் காட்டுமாதலால், ப்ரஹ்மத்தை விட அவனுடையகுணங்கள் உபாஸகனுக்கு மிகுந்தபோக்யமாயிருக்குமென்பது, பெறப்படும், 'விவிதம் பஶ்யதி யஸ்ய சித்' என்பது - விபஶ்சித் சப்தத்துக்கு வ்யுத்பத்தி. 'காம்யந்தே இதி காமா:' என்ற வ்யுத்பத்தியால், காமஶப்தம்-பகவானுடைய கல்யாண குணத்தைக் காட்டும்.

கஉஎ. க௦௦ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - 3, 7, 33.

கஉஅ. கமலநயநவாஸுதெவ விஷ்ணொ யரணிதராச்யுத
ஶங்கசக்ரபாணெ। ஭வஶரணமிதீரயந்தி யெவெ
த்யஜ ஭ட தூரதரெண தாநபாபாந் ॥

(இ-ள்.) யே - எவர்கள், 'கமலநயந - தாமரைக்கண்ணனே! வாஸுதேவ - வஸுதேவபுத்ரனே! விஷ்ணோ - ஸர்வவ்யாபியே! தரணிதர - உலகுக்கு ஆதாரமானவனே! அச்யுத - (தன்னை அடைந்தவர்களைக்) கைவிடாதவனே! ஶங்க சக்ர பாணே - சங்குசக்கரத்தைக்கையிலுடையவனே! த்வம் - நீ, ஶரணம் - உபாயமாக, பவ - ஆவாய்,' இதி - என்று, ஈரயந்தி - (அர்த்தஜ்ஞாநமில்லாமலே) சொல்லுகிறார்களோ, அபாபாந் - (அப்படிச் சொன்ன மாத்திரத்தாலேயே) பாபமில்லாத, தாந் - அவர்களை, பட - படனே! தூரதரேண - வெகுதூரமாக, த்யஜ - விடக்கடவாய் (என்று யமன் தன் தூதனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்); (எ-று.)—வாயினாற்சொல்லியதை இங்கு எடுத்துச்சொன்னது ஶ்ரவணாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

காருடபுராணம் - பூர்வார்த்தம் - 11, 26.

கஉகூ. ஜஜ்ஞிவாம்ஸொத்ராக்ஷி ப்ரம்செவ ஸாக்ஷிநீ ॥

(இ-ள்.) பரமா முத்ரா - சிரேஷ்டமான சின்னமாயிருக்கிற, அஞ்சலி: - அஞ்சலியானது, க்ஷிப்ரம் - சீக்கிரமாக, தேவப்ரஸாதிநீ- ஈஶ்வரனுடைய க்ருபையை உண்டுபண்ணுகிறது; (எ-று.)

ஶாந்திபர்வம் - 323 : மோக்ஷபர்வம் - 3, 87.

௧௫௦. ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷோ ஜாயதே ராஜஸிம்ஹ நாஸ்த்யஜ்ஞாநாதேவமாஹுர்நரேந்த்ர । தஸ்மாஜ்ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோऽந்வேஷணீயம் யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ்ஜந்மம்ருத்யோ: ॥

(இ-ள்.) ராஜஸிம்ஹ - ராஜஶ்ரேஷ்டனே! மோக்ஷ: - மோக்ஷமானது, ஜ்ஞாநாத் - ஞானத்தினாலே, ஜாயதே - உண்டாகிறது; அஜ்ஞாநாத் - அஜ்ஞானத்தினாலே, ந அஸ்தி - உண்டாவதில்லை; நரேந்த்ர - அரசனே! ஏவம் - இப்படி, ஆஹு: - (தத்வஜ்ஞானிகள்) சொல்லுகிறார்கள்; தஸ்மாத் - ஆகையினாலே, யேந - எதனால், ஜந்ம ம்ருத்யோ: - பிறப்பு இறப்புக்களினின்று, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவை, மோக்ஷயேத் - (ஒருவனால்) விடுவிக்கமுடியுமோ, (அப்படிப்பட்ட), ஜ்ஞாநம் - ஞானமானது, தத்த்வத: - உண்மையாக, அந்வேஷணீயம் - தேடுதற்கு உரியது; (எ-று.)

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17, 90.

௧௫௧. ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் ॥ உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதேऽநயா ॥

(இ-ள்.) ஸக்ருத்-ஒருதடவை, க்ருத:-அநுஷ்டிக்கப்பட்ட, அயம்-இந்த, ஶாஸ்த்ரார்த்தஏவஹி - ப்ரபத்தியே, நரம் - அநுஷ்டித்த மநுஷ்யனை, தாரயேத் - (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தாண்டுவிப்பிக்கும்; உபாய - (க்ருத்யகரணமாகிய) உபாயாநுஷ்டானமென்ன, அபாய - (அக்ருத்யகரணமாகிய) விபரீத அநுஷ்டானமென்ன இவற்றினுடைய, ஸம்யோகே - சேர்க்கையுண்டாகும்போது, அநயா நிஷ்டயா - இந்த ப்ரபத்திநிஷ்டை, ஹீயதே - பழுதுபட்டுப்போம்; (எ-று.)

௧௫௨. ௧௨௨ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

௧௫௩. ௧௦௧ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17, 91.

௧௫௪. அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ।
ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் ॥
உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேऽப்யேததேவ ஹி ॥

(இ-ள்.) அபாய ஸம்ப்லவே - அக்ருத்யகரணத்தினாலே கலக்கம்நேர்ந்த வளவில், ஸத்ய: - உடனே, ப்ராயஶ்சித்தம் - பிராயச்சித்தத்தை, ஸமாசரேத்- அநுஷ்டிக்கக்கடவன்; புந: - மறுபடியும், ஶரணம் வ்ரஜேத் (இதி யத்) - (பக வானையே) உபாயமாகப் புத்திபண்ணுகிறானென்பது யாதொன்று உண்டு, ஸா இயம் - அந்த இதுவே, ப்ராயஶ்சித்தி: - (அக்ருத்யகரணத்துக்கு) ப்ராயஶ் சித்தமாகும்; உபாயாநாம் - உபாயாந்தரங்களை, உபாயத்வ ஸ்வீகாரே அபி - (கைங்கர்யபுத்தியினாலல்லாமல்) உபாயமென்கிற புத்தியோடு ஒருகால் அநுஷ் டித்தாலும், ஏதத் ஏவஹி - இந்த ஶரணவ்ரஜநமே (ப்ராயஶ்சித்தமாகும்); (எ-று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - 31, 25.

கஙரு. பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே।
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே ॥

(இ-ள்.) பவாம்ஸ்து - தேவரீர், வைதேஹ்யாஸஹ - பிராட்டியோடுகூட, கிரி ஸாநுஷு - பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளிலே, ரம்ஸ்யதே - க்ரீடிக்கப்போ கிறீர்; அஹம் - நான், ஜாக்ரத: - விழித்துக்கொண்டும், ஸ்வபதஶ்ச - நித்ரை பண்ணிக்கொண்டுமிருக்கிற, தே - தேவரீருக்கு, ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - ஸர்வ விதகைங்கரியங்களையும் செய்வேன்; (எ-று.) — ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்தைகளிலும் பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீவல்லபனுமான மிதுநத்துக்கு அடி மைசெய்கையே ஶேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமென்ற விஷயம் இங்கு வெளியாம்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - 34, 2.

கஙசு. ஸ ப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:।
ஸீதாமுவாசாதியஶா: ராகவம் ச மஹாவ்ரதம் ॥

(இ-ள்.) அதியஶா: - (ஆநுகூல்யஸங்கல்பமென்ன ப்ராதிகூல்ய வர்ஜந மென்ன இவற்றால்) மஹாயஶஸ்ஸையுடைய, ஸ: ரகுநந்தந: - (ராமாநுவர்த் தநங் கூடுவதற்கு ஏற்ற உபாயாந்தரமில்லாத) அந்த இளையபெருமாள், ப்ராது: - தமையனுடைய, சரணௌ - திருவடிகளை, காடம்நிபீட்ய - கெட்டி யாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு, ஸீதாம் (உவாச) - பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு, பேசினார்; (பின்பு), மஹாவ்ரதம் ராகவம்ச - (ஶரணாகதரைக் கை விடாமையைப்) பெரிய விரதமாகக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ ராமனைக்குறித்தும் உவாச - சொன்னார்; (எ-று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 15, 6.

கஙஎ. ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி:।
ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநமப்ரவீத் ॥

(இ-ள்.) ராமேண - பெருமாளால், ஏவம் - இந்தப்ரகாரமாக, உக்த: - சொல்லப்பட்ட, லக்ஷ்மணஸ்து - (பாரதந்த்ர்யத்தையே தமக்கு லக்ஷணமாக வுடைய) இளையபெருமாள், ஸம்யத அஞ்சலி: - அஞ்சலியோடு கூடினவராய்க் கொண்டு, ஸீதாஸமக்ஷம் - (புருஷகாரபூதையான) ஸீதாபிராட்டி முன்னிலை யில், காகுத்ஸ்தம் - பெருமாளை (நோக்கி), இதம் வசநம் - இந்தவார்த்தையை, அப்ரவீத் - சொல்லலானார்; (எ-று.)

கங அ. க00 = ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

கங கூ. கஉகூ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

தைத்தரீயோபநிஷத், ஆநந்தவல்லி, 7 - அநுவாகம்.

கசo. ரஸஂஹ்யேவாயஂ லப்த்வா ஆநந்தீ ஭வதி ।

(இ-ள்.) அயம் - இந்தப் புருஷன், ரஸம்ஹ்யேவ - ஸர்வரஸ: என்னும் படியான எம்பெருமானையே, லப்த்வா - அடைந்து, ஆநந்தீ பவதி - ஆனந்தத் தை அடைந்தவனாகிறான்; (எ-று.)

கசக. கசஉ. முறையே எக, எஉ - ஆம் இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பரமஸம்ஹிதை.

கசங. சாயாவா ஸத்வமநுகச்சேத் ।

(இ-ள்.) சாயாவா - நிழலோவென்றால், ஸத்வம் - பிராணியை, அநுகச் சேத் - கூடச்செல்லும்; (எ-று.)

விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதை - 24, 14; காருடபுராணம் - பூர்வார்த்தம் - 222, 25.

கசச. வாஸுதேவதருச்சாயா நாதிஶீதா நகர்மதா ।
நரகாங்காரஶமநீ ஸாகிமர்த்தம் நஸேவ்யதே ॥

(இ-ள்.) ந அதி ஶீதா - அத்யந்தம் சீதளமாய் வவ்வலிடாமலும், ந கர் மதா - மிக்க தாபத்தையுண்டாக்கி வேர்த்தல் செய்யாமலும், நரகஅங்கார ஶமநீ - ரௌரவாதிநரகங்களாகிற பெருநெருப்பை அவிக்கவற்றாயுமுள்ள, ஸா - இப்படி ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற, வாஸுதேவ தருச் சாயா - நாராயணனாகிற மரத்தின் நிழலானது, கிம் அர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - ஏன் அடையப்பட வில்லை? (எ-று.)

தைத்திரீயம் - ப்ருகுவல்லி - 10 - 5.

கசரு. ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே ||

(இ - ள்.) ஏதத் ஸாம - இந்தஸாமத்தை, காயந் - பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே- இருக்கிறான்; (எ - று.)

பாரதம் – ஶாந்திபர்வம் - 344 - 45—இதுவன்றி, பலவிடங்களிலும் "நமஇத்யேவவாதிந:"என்ற தொடர் வருகிறது.

கசசா. ஸஹிதாஶ்சாப்யதாவந்த ததஸ்தே மாநவா த்ருதம் |
க்ருதாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

(இ - ள்.) தத: - பின்பு, தே - அந்த ஶ்வேதத்வீபத்தில் வாழ்கின்ற, மாநவா:-மனிதர்கள், க்ருத அஞ்சலிபுடா: - கைத்தலங்களை அஞ்சலியாகச் செய்பவரும், ஹ்ருஷ்டா: - மகிழ்ச்சியடைந்தவரும், நம: இதி ஏவ வாதிந: - 'நம:' என்றே எப்போதும் சொல்லுபவருமாக, ஸஹிதா:-ஒன்றுகூடி, த்ருதம் - விரைவாக, அப்யதாவந்த - ஓடினார்கள்; (எ - று.)

பரமஸம்ஹிதை.

கசஎ. யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி |

(இ - ள்.) தாதா - ப்ரபு, யேந யேந - எந்தஎந்தவழியினால், கச்சதி - நடக்கிறானோ, தேநதேந - அந்தந்தவிடத்திற்கு, ஸஹகச்சதி-கூடவே நடக்கிறான்.

கசஅ—அகூ - ஆவது இலக்கம் பார்க்க.

ஸ்தோத்ரரத்நம் – 46.

கசகூ. பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம் ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரதாந்தர: | கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: ||

(இ - ள்.) அஹம் - நான்,—நிரந்தரம் - எப்போதும், பவந்தம் ஏவ-தேவரீரையே, அநுசரந் - அநுஸரித்துச் செல்பவனாய், ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரத அந்தர:-வேறு மனோரதங்கள் யாவும் மிச்சமில்லாமல் நீங்கப்பெற்று, ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: ஏகரூபமாய் எப்போதும் கைங்கர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவனாகவும், ஸநாத ஜீவித: - (இப்படிப்பட்டதன்மை வந்ததனால்)ஜீவிதத்தால் ப்ரயோஜநம் பெற்றவனாகவுமாகி, கதா-எப்போது, ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி-(தேவரீருக்கு) உகப்பையுண்டாக்கப் போகிறேன்? (எ - று.)—தன்னுடைய அநுவர்த்தநத்தால் எம்பெருமானை ஸந்தோஷிப்பிப்பதே சேதநனுக்குப் பரமப்ராப்யமென்பது, இதில் வெளியாம்.

ஶரணாகதி கத்யம்.

கரு0. நித்யகிங்கரோ பவாநி |

(இ - ள்.) நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறவனாக ஆகக்கடவேன்; (எ - று.)

கருக—௨௮௮-ஆவது இலக்கம் பார்க்க.

கருஉ. 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌂, 𑌮𑌮𑌭𑍋𑌗𑍋𑌽𑌯𑌮𑍍 ॥

(இ - ள்.) அஹம் - நான், போக்தா - அநுபவிப்பவன்; அயம் - இது, மம - என்னுடைய, போகः - அநுபவம்; (எ - று.)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - 6 - 7 - 11.

கருங. 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌮𑌤𑌿𑌃।
𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌰𑍁𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌬𑍀𑌜𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

(இ - ள்.) அநாத்மநி - ஆத்மாவல்லாத தேகத்தில், ஆத்மபுத்திः - ஆத்மா என்கிற புத்தியானது, யா - யாதொன்றுஉண்டோ; அஸ்வே - தன்னதல்லாதவற்றில், ஸ்வம்இதி - தன்னதென்கிற, யா மதிः - புத்தி யாதொன்றுண்டோ; அவித்யாதரு - அஜ்ஞாநமாகிறவிருக்ஷம், ஸம்பூதி - உண்டாகிறதற்கு, பீஜம் - காரணமானது, ஏதத் த்விதா ஸ்திதம் - இப்படி (அஹங்காரமமகாரமென்கிற) இரண்டாயிருக்கிறது; (எ - று.)

ஶரணாகதிகத்யம்.

கருச. 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑍈𑌃 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯
𑌕𑌰𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌭𑌗𑌵𑌦𑌪𑌚𑌾𑌰 𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑌾𑌪𑌚𑌾𑌰
𑌅𑌸𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑌚𑌾𑌰 𑌰𑍂𑌪 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌨𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾
𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌸𑍍𑌵 ॥

(இ - ள்.) மநோ வாக் காயைः- மநோவாக்காயங்களென்கிற த்ரிகரணங்களினலும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த - அநாதியான காலமாக வந்துள்ள, அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யஅகரண - பலவான அக்ருத்யத்தைச் செய்தலென்ன க்ருத்யத்தைச் செய்யாமையென்ன, பகவத் அபசார-பகவத்அபசாரமென்ன, பாகவதஅபசார-பாகவத அபசாரமென்ன, அஸஹ்யஅபசார- அஸஹ்யாபசாரமென்ன,ரூப - இவைகளின் வடிவாயுள்ள, நாநாவித - இப்படிப் பலவிதமாய், அநந்த அபசாராந் - இப்படியான ஒவ்வொன்றுமே எல்லையில்லாதனவுமாய்,- ஆரப்த கார்யாந் - பயனைத்தர ஆரம்பித்தனவும், அநாரப்தகார்யாந்-பயனைத்தர இன்னும் ஆரம்பியாதனவுமாயுள்ள, க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாந் ச-முக்காலத்தைச் சேர்ந்தனவுமான,ஸர்வாந் - எல்லாப் பாபங்களையும்,அஶேஷதः- ஸவாஸநமாக, க்ஷமஸ்வ - பொறுக்கக்கடவாய்; (எ - று.)—அக்ருத்யகரணம் -ஶாஸ்த்ர விருத்தமான செயலை அநுஷ்டித்தல். க்ருத்யஅகரணம் - ஶாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளவற்றை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியிருந்தும் அநுஷ்டியாதிருத்தல். பகவத் அபசாரம் - பகவத்ஸொத்தை அபஹரித்தலும், பகவத்ஸொத்தை அபஹரிப்பவரிடத்திலிருந்து அப்பொருளைப்பெற்று ஜீவித்தலும், அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான அவதாரங்களை ப்ராக்ருத மென்று நினைக்கையும்,

பகவானைத்தேவதாந்தரங்களோடொப்ப நினைக்கையும் முதலியன. பாகவதாபசாரமாவது - அர்த்தகாமாதிகள் நிமித்தமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடு விவாதம் பண்ணுகையும், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே குறைய நினைக்கையும் முதலியன. அஸஹ்யாபசாரமாவது - காரணமில்லாமலே பகவத் பாகவத ஸம்ருத்தியைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாமை. அக்ருத்யகரணம் - பொய் களவு முதலியன. க்ருத்ய அகரணம் - ஸந்த்யாவந்தநாதிகளை யதாக்ரமமாக அநுஷ்டியாமை. பகவதபசாரம் - சிசுபாலன் முதலியோர் பகவானிடத்துச் செய்தவை. பாகவதாபசாரம். ராவணாதிகள் பிராட்டிபோல் வார்விஷயத்திற் செய்தவை. அஸஹ்யாபசாரம் - ஹிரண்யாதிகள் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாதியர்விஷயத்திற் செய்தவை.

கருரு. அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த விபரீதஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ந
ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீதவ்ருத்தஞ்ச அஶேஷவிஷயம் அத்யாபி
வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ ||

(இ - ள்.) ஆத்மவிஷயம் - தன் ஆத்மாவின் விஷயமாகவும், க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயம் - ஸமஸ்தமான ஜகத்தின் விஷயமாகவும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த - அநாதிகாலமாகத் தோன்றி வருகிற, விபரீதஜ்ஞாநம் - ஒன்றை மற்றொன்றாகநினைக்கும் விபரீத ஜ்ஞானத்தையும், விபரீதவ்ருத்தம்ச - விபரீத அநுஷ்டாநத்தையும், அஶேஷ விஷயம் - (ஸ்வவிஷயமாகவும் புத்ராதிகள் விஷயமாகவும் பகவத்பாகவத தேவதாந்தரபஜநாதிகளால் ஐஶ்வர்யாதிகளையபேக்ஷிக்கை முதலாகப்)பலவகை விஷயமாகவும், அத்ய அபி வர்த்தமாநம் - (ஸத்தான ஆசார்யனை யடைந்தபின்பும் வாஸநையினால்) இப்போதும் அநுவர்த்திப்பனவும், வர்த்திஷ்யமாணம் - இனிச்செய்யப்போவனவும், ஸர்வம்ச - (ஆகிய)எல்லாவற்றையும், க்ஷமஸ்வ - பொறுத்தருளவேணும்; (எ - று.)

கீழ்ச் சூர்ணையாலே தமது கர்மத்தைப் பொறுத்தருளவேணு மென்று அருளிச்செய்த ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜன், இந்தச்சூர்ணையாலே அந்தக்கருமங்கட்குக் காரணமான தமது அவித்யையைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கின்றாரென்க. ஆத்ம விஷயமான விபரீதஜ்ஞாநம் - தேஹாத்மாபிமாநம். ஜகத்விஷயமான விபரீதஜ்ஞாநம் - தேவாதி சரீரங்களைத் தேவாதிகளாக நினைக்கை. ஆத்மவிஷயமான விபரீதவ்ருத்தம் - பரதந்த்ரனான தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்து அதற்குஏற்ப நடக்கை. ஜகத் விஷயமான விபரீதவ்ருத்தம் - ஒருவன் தனக்கு ஏதேனும் அபகாரஞ்செய்தால் அது தன்னுடைய கர்மபலனென்றாவது பகவத்க்ருபாபலனென்றாவது நினைத்திராமல் அவனை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்து அவனுக்கு மாறாக அபகாரஞ் செய்கை.

கருகூ. மதீயாநாதி கர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் பகவத்ஸ்வரூப
திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாஶ்ச
போக்யபுத்தேர்ஜநநீம் தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்ய

த்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண சாவஸ்திதாம் தைவீம் கு
ணமயீம் மாயாம் 'தாஸபூத: ஶரணாகதோऽஸ்மி தவா
ஸ்மி தாஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய||

(இ - ள்.) மதீய - என்னுடையனவான, அநாதி -(வந்தநாளை அறியமுடியாதபடி) அநாதியா யிருக்கிற, கர்ம ப்ரவாஹ - கர்ம பரம்பரையாலே, ப்ரவ்ருத்தாம் - உண்டானதும், பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் - எம்பெருமானது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை (அறியவொண்ணுதபடி) மறைக்கவல்லதும், விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம்-விபரீதஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதும், ஸ்வவிஷயாயா:- தன் கார்யமான ஶப்தாதிகளைப்பற்றி யுண்டாகும், போக்யபுத்தே:-போக்கியமென்ற அறிவை, ஜநநீம் - உண்டாக்குவதும், தேஹஇந்த்ரியத்வேந - (போகங்களைக் கொள்ளவல்லதான) தேஹரூபத்தாலும் (போகத்தை யநுபவித்தற்கு உபகரணமான) இந்திரிய ரூபத்தாலும், போக்யத்வேந - போக்யமாகத்தோன்றுகிற ஶப்தாதி ரூபங்களாலும், அவஸ்திதாம் - இருப்பதும், —தைவீம் - பகவானுக்கு லீலோபகரணமாக இருப்பதும்,—குணமயீம் - (ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று) குணப்ரசுரமாயிருப்பதுமான, மாயாம்-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை, 'தாஸபூத:- அடிமையினுலே ஸத்தை யடைந்த நான், ஶரண ஆகத: அஸ்மி - (உன்னையே) உபாயமாகப் பற்றியவனுகிறேன்; தவ தாஸ: அஸ்மி - உனக்கே அடியனுகிறேன்', இதி வக்தாரம் - என்று சொல்லுகிற, மாம் - என்னை, தாரய - கடத்து; (எ - று.)—'தாஸபூதம்' என்று பாடமானபோது 'தாஸபூதம்மாம்' என்று சேர்த்துக்கொள்க. இதனுல், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை வேண்டுகின்றனர். விசித்திரமான காரியங்களைச் செய்வதாலும், பஞ்சபூதத்ரவ்யங்களும் தனது ஒன்றன் பரிணுமமாக இருக்கவும் பரஸ்பரம் வேறுவேறென்று தோன்றும்படி வெவ்வேறு வடிவாக இருப்பதாலும், போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களாக அமைவதாலும், ப்ரக்ருதியை ஆஶ்சர்யமென்று பொருளுள்ள 'மாயை' என்ற சப்தத்தாலே அருளிச் செய்தது.

உஎஎ.—உசசு—ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

உஎஅ. ப்ரக்ஷால்ய பாதௌ ஆசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்ச-
யேத் | ஸ்தித்வார்க்யம் பாநவே தத்யாத் த்யாத்வா தேவம்
ஜபேந்மநும் ||

(இ - ள்.) பாதௌ-கால்களை, ப்ரக்ஷால்ய-கழுவிக்கொண்டே, ஆசாமேத்- ஆசமநம் பண்ணக்கடவன்; ஸ்நாத்வா - ஸ்நாநம்பண்ணியே, விதிவத் - விதிப்படி, அர்ச்சயேத் - அர்ச்சிக்கக்கடவன்; ஸ்தித்வா - நின்றுகொண்டே, அர்க்யம் - அர்க்யத்தை, பாநவே-சூர்யன் பொருட்டு, தத்யாத் - கொடுக்கக்கடவன்; தேவம் - தேவனை - த்யாத்வா - த்யானித்துக்கொண்டே, மநும் - மந்த்ரத்தை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 3 - 19.

கருகூ. தஸ்மாத³ஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர । அஸக்தோ ஹ்யாசரந்கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ:॥ கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்³தி⁴மாஸ்தி²தா ஜநகாத³ய: ।

(இ - ள்.) தஸ்மாத் - ஸாதநமில்லாமலே ஆத்மாவைக்காணவல்ல முக்தனுக்கே மஹாயஜ்ஞம் முதலிய வர்ணாச்ரமங்கட்கு ஏற்ற தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதில்லை யாதலால், அஸக்தஃ - (கர்மத்திலே) பற்றுதல் இல்லாமலே, கார்யம் - (கர்மம்) செய்யத்தக்கது; (இத்யேவ) - என்று நினைத்தே, ஸததம் - (ஆத்மாவை யடையும் மட்டும்.) எப்போதும், கர்ம - கர்மத்தையே, ஸமாசர - அநுஷ்டிப்பாய்; அஸக்தஃ-பற்று இல்லாமல், கர்ம ஆசரந் - கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிற, பூருஷஃ - புருஷன், பரம் - ஆத்மாவை, ஆப்நோதிஹி - அடைகின்றானன்றோ? ஜநக ஆதயஃ- ஜநகர்முதலியோர், கர்மணைவ - கர்மத்தினாலேயே, ஸம்ஸித்திம்-ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை, ஆஸ்திதாஃஹி - அடைந்தார்களன்றோ!

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 33.

ககூ௦. ஶ்ரேயாந்த்³ரவ்யமயாத்³யஜ்ஞாஜ்ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப । ஸர்வம் கர்மாகி²லம் பார்த² ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ॥

(இ - ள்.) பரந்தப - சத்ருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனே ! (த்ரவ்யம் ஜ்ஞாநம்என்ற இரண்டு அம்சங்களையுடைய கர்மத்தில்), த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் - த்ரவ்யாம்சமாகஇருக்கிற யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும், ஜ்ஞாநயஜ்ஞஃ- ஞாநாம்சமாயிருக்கிற யஜ்ஞம், ஶ்ரேயாந் - சிரேஷ்டமானது; பார்த்த - குந்தி புத்திரனே ! ஸர்வம் கர்ம - ஸகலகருமமும், அகிலம் - (அந்தக் கர்மத்திற்குப் புறம்பாகஉபாதேயமாக இருக்கின்ற) எல்லாமும் [அந்தக்கர்மத்திற்குஉபயோகமான ஸகலவஸ்துக்களும்], ஜ்ஞாநே - ஞானயோகத்திலே, பரிஸமாப்யதே - முடிக்கப்படுகிறது; (எ - று.)

ஸ்ரீகீதை - 4-37 -38.

ககூக. யதை²தா⁴ம்ஸி ஸமித்³தோ⁴(அ)க்³நிர்ப⁴ஸ்மஸாத்குருதே(அ)ர்ஜுந। ஜ்ஞாநாக்³நி: ஸர்வகர்மாணி ப⁴ஸ்மஸாத்குருதே ததா²॥ ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்³ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்³யதே । தத்ஸ்வயம் யோக³ஸம்ஸித்³த⁴: காலேநாத்மநி விந்த³தி ॥

(இ - ள்.) அர்ஜுந - அர்ஜுனனே! ஸமித்தஃ- கொழுந்துவிட்டெரிகிற, அக்நிஃ - அக்நியானது, யதா - எப்படியானால், ஏதாம்ஸி - விறகுகளை, பஸ்மஸாத் - பஸ்மாதீநமாக, குருதே - செய்கிறதோ, ததா - அப்படியே, ஜ்ஞாந அக்நிஃ- ஞாநமாகிற அக்நியானது, ஸர்வகர்மாணி - எல்லாக்கர்மங்களையும், பஸ்மஸாத்குருதே - நீறாக்கிவிடுகிறது; ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் - ஞானயோகத்தைப்போன்று, பவித்ரம் - சுத்திகரமானது, இஹ - இந்தலோகத்தில் ந வித்யதேஹி - வேறொன்று இல்லையன்றோ? தத்-அப்படிப்பட்டஜ்ஞாநத்தை,

யோகஸம்ஸித்த꞉ - ஜ்ஞாநாகார கர்மயோகத்தினாலே ஸித்திபெற்றவன், காலேந - நாள்செல்லச்செல்ல, ஸ்வயம்-தானே, ஆத்மநி - தன்னிடத்தில், விந்ததி - அடைகிறான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 11-54.

௧௬௨. 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ॥

(இ - ள்.) அர்ஜ்ஜுந—! பரந்தப—! அநந்யயா - வேறிடத்திலில்லாது சிறந்த, பக்த்யா - பக்தியினாலே,—அஹம் - நான், ஏவம்வித꞉ - இப்படிப்பட்டவனென்று, தத்வேந - உள்ளபடியாக, ஜ்ஞாதும்-உணர்வதற்கும், த்ரஷ்டும்-ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கும், ப்ரவேஷ்டும் - உள்ளேபுகுந்து ஆராய்வதற்கும், ஶக்ய꞉ - ஸாத்யமானவன்; (எ - று.)—இங்கு, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன வென்பர்.

ஸ்ரீ கீதை - 9 - 34.

௧௬௩. 𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌭𑌵 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍀 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ॥

(இ - ள்.) மத்-பக்த꞉- என்னிடத்திற் பக்தி யுடையனாகவும், மத்யாஜீ - (த்ரிகரணத்தாலும்) என்னைக்குறித்துச் செய்யப்படும் பரிபூர்ணமான ஸேவ்ஷவ்ருத்தி [அடிமை]யையுடையவனாகவு மிருந்துகொண்டு, மந்மநா꞉- என்னிடத்திலே (தைலதாரைபோலே இடைவிடாமற்பதிந்த)மனமுடையவனாக, பவ - (நீ) ஆவாய்; மாம் நமஸ்குரு - என்னை வணங்குவாய்; மத்பராயண꞉- என்னை விட்டுப்பிரிந்திருக்க மாட்டாமையால் என்னையே பற்றின நீ, ஏவம் ஆத்மாநம் யுக்த்வா - இப்படி மஹாப்ரீதியோடு என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, மாம் ஏவ - என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடையப்போகிறாய்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 4 – 9.

௧௬௪. 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌮𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿
𑌸𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥

(இ - ள்.) அர்ஜ்ஜுந - அர்ஜ்ஜுநனே! ஏவம் - இப்படி, திவ்யம் - புண்ய பாபங்களின் பயனாய் நிஹீநமாகிய த்ரிகுணங்களையுடைய ப்ருக்ருதிஸம்பந்தத்தினாலுண்டாகாததான, மே - என்னுடைய, ஜந்ம - அவதாரத்தையும், கர்ம ச - கார்யத்தையும், ய꞉- எவன், தத்த்வத꞉- உண்மையாக, வேத்தி - அறிகிறானோ, ஸ꞉- அவன், தேஹம் - இந்தத்தேஹத்தை, த்யக்த்வா - விட்டானால், புந꞉ - மறுபடியும், ஜந்ம - வேறுபிறப்பை, நஏதி - அடைவதில்லை; மாம் - என்னையே, ஏதி - அடைகிறான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 15 - 20

௧௬௫. 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌨𑌘 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥

(இ - ள்.) இதி - இப்படி,(நான்தான் புருஷோத்தமனென்பதைப் பிரதிபாதிப்பதான), குஹ்யதமம் - மிகவும் மறைந்த பொருளுடையவற்றிற் சிறந்ததான, இதம் ஶாஸ்த்ரம் - இந்தப் புருஷோத்தமவித்யையென்ற ஶாஸ்த்ரமானது; அநக - குற்றமற்றவனே! மயா - என்னாலே, உக்தம் - (குற்றமற்றவனென்ற காரணத்தினால் உனக்குச்) சொல்லப்பட்டது; பாரத - பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அர்ஜுநா—! ஏதத் - இந்தப்புருஷோத்தம வித்யையை, புத்வா - தெரிந்து (கொண்டவன்), புத்திமாந் - நல்லஜ்ஞானத்தை யுடையவனாகவும், க்ருதக்ருத்யஃச - செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்தவனாகவும், ஸ்யாத் - ஆவன்; (எ - று.)

காருடபுராணம் – ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யம் - 1I - 5.

கஉசு. தேஶோऽயம் ஸர்வகாமதுக் ||

(இ - ள்.) தேஶஃ அயம் - இந்தத் திருவரங்கமாகிய திவ்யதேசமானது, ஸர்வகாமதுக் - எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்; (எ - று.)

பாரதம்–ஆநுஶாஸநிக பர்வம் – 254 - 132.

கஉஎ. வாஸுதேவாஶ்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதேவப
ராயண:| ஸர்வபாபவிஶுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம
ஸநாதநம் ||

(இ - ள்.) வாஸுதேவ ஆஶ்ரயஃ - வாஸுதேவனை அடைந்து, வாஸுதேவபராயணஃ-அந்தவாஸுதேவனையேமுக்கியமான புகலிடமாகக்கொண்ட, மர்த்யஃ-மனிதன், ஸர்வபாப - ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும், விசுத்தஆத்மா - விடுபட்ட சுத்த ஸ்வரூபமுடையவனாகி, ஸநாதநம் ப்ரஹ்ம - அநாதியான பரப்பிரமத்தை, யாதி - அடைகிறான்; (எ - று.)

நாரஸிம்ஹபுராணம் – 33 – 27.

கஉஅ. க்ருதேந வாऽத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந்நர: |
விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்யபலம் ஶ்ருணு ||
விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப: |
ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

(இ - ள்) யஃ நரஃ- எந்த மனிதன், விஷ்ணவே - பகவான்பொருட்டு, பக்த்யா - பிரீதியோடே, விதிவத் - சாஸ்த்ரத்திற் சொன்னபடி, க்ருதேந - நெய்யினாலாவது, அத வா-அல்லது, தைலேந - எண்ணெயினாலாவது, தீபம்-தீபத்தை, ஜ்வாலயேத் - எரியும்படி செய்கிறானோ, தஸ்ய - அவனுடைய, புண்யபலம் - புண்ணியத்தின் பலத்தை, ஶ்ருணு - கேள்; (ஸஃ-அவன்), ஸகலம் பாபம் - எல்லாப்பாபங்களையும், விஹாய - விட்டு, ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிபஃ-ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி, ஜ்யோதிஷ்மதா - காந்தியோடு கூடின, விமாநேந - விமானத்தாலே, (போய்),விஷ்ணுலோகே - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், மஹீயதே - கௌரவிக்கப்படுகிறான்; (எ - று.)

தக்ஷஸ்ம்ருதி - 1 - 12.

௧௬௯. 𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍀𑌨𑍋𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑌰𑍍𑌹𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ॥

(இ - ள்.) ஸந்த்யாஹீந:- ஸந்த்யாவந்தநம் பண்ணாதவனுகி, (அதனல்), அஶுசி:- அசுத்தனனவன், நித்யம்-எப்போதும், ஸர்வகர்மஸு - எல்லாக் கர்மங்களிலும், அநர்ஹ:-அயோக்யனுகிருன்; (எ - று.)

பூர்வமீமாம்ஸை - 1-1-2.

௧௭௦. 𑌚𑍋𑌦𑌨𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 ॥

(இ - ள்.) ப்ரேரணையை [விதிவாக்யத்தை] லக்ஷணமாகவுடைய அர்த்தம் தர்மமென்று சொல்லப்படுகிறது; (எ - று.)

மநுஸ்ம்ருதி - 11 - 54.

௧௭௧. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍍𑌵𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌗𑌮𑌃।
𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍈𑌃
𑌸𑌹 ॥

(இ - ள்.) ப்ரஹ்மஹத்யா - பிராமணனைக் கொல்லுதல், ஸுராபாநம்- கள்குடித்தல், ஸ்தேயம் - பொன்னைத்திருடுதல், குர்வங்கநாகம: - ஆசார்ய பத்நியைக்கூடுதல், (என்ற இவைகள்), மஹாந்திபாதகாநி - மஹாபாதகங்களென்று, ஆஹு:-சொல்லுகிருர்கள்; தை:-இப்படிப்பட்ட பாதகத்தைச்செய்தவர்களோடு, ஸம்ஸர்க்க:-ஸ்நேஹமும், (மஹாபாதகத்தைத்தருவதே); எ-று.

விஷ்ணுதர்மம் – 66 - 71.

௧௭௨. 𑌅𑌤 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌭𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑍋 𑌭𑌵 ॥

(இ - ள்.) பாரத - பரதவம்சத்திற்பிறந்த தர்மபுத்திரனே! அத - இனி, த்வம்-நீ, பாதகபீத:- உபாயாநுஷ்டாநமாகிற பாவத்தைச்செய்ய அஞ்சினுயானுல், ஸர்வபாவேந-முழுமனத்தினுல், விமுக்த அந்யஸமாரம்ப: - வேறு முயற்சியைவிட்டு, நாராயணபர: - ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில்தானே கருத்தூன்றியவனுக, பவ - இருப்பாயாக; (எ - று.)

௧௭௩. 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ।

(இ - ள்.) புக்த்வா - (வஸ்திரத்திலும் கல்லிலும் தாமிரபாத்திரத்திலும் ஆலையிலையிலும் அரசிலையிலும்) புசித்திருந்தால், சாந்த்ராயணம் - சாந்த்ராயணவிரதத்தை, (அதற்குப்பிராயச்சித்தமாக), சரேத் - அநுஷ்டிக்கவேண்டும்; (எ - று.)

௧௭௪. 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 ।

(இ - ள்.) ஸ்நாத்வா- ஸ்நானம்செய்துவிட்டே, புஞ்ஜீத-புசிக்கக்கடவன்.

ஸ்ரீராமாயணம்-யுத்த -59-140.

௧௭௫. 𑌯𑍋 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑌾𑌶𑌨𑌿𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌚𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑍇 𑌨𑌾𑌪𑌿
𑌚𑌚𑌾𑌲 𑌰𑌾𑌜𑌾 । 𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌬𑌾𑌣𑌾𑌭𑌿𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍃𑌶𑌾𑌰𑍍𑌤𑌃
𑌚𑌚𑌾𑌲 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌚 𑌮𑍁𑌮𑍋𑌚 𑌵𑍀𑌰𑌃 ।

(இ - ள்.) யஃ ராஜா-எந்த ராவணன், வஜ்ரபாத - வஜ்ராயுதத்தால் அடி பட்டாலும், அஶநிஸந்நிபாதாத் - இடி மேல்விழுந்தாலும், ந சுக்ஷுபே-மனக் கலக்கமடையவில்லையோ; ந அபி சசால - சரீரநடுக்கத்தையு மடையவில்லை யோ; ஸஃ - அவனே, ராம பாண அபிஹதஃ ஸந் - ஸ்ரீராமபாணத்தினால் அடி பட்டவனாய்க்கொண்டு, ப்ருஶஆர்த்தஃ - மிகவும் கலங்கி, சசால - நடுநடுங்கி னான்; வீரஃ - சூரனாயிருந்தாலும், (தன்கையில் ஆயுதமிருந்தால் ஸ்ரீராமன் போகவொட்டானென்றுநினைத்து உயிரினிடத்துள்ள ஆசையினாலே), சா பம்-வில்லை, முமோசச - விடவும் விட்டான்; (எ - று.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்த - 59-144.

௧௭௬. 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌚𑌰
𑌰𑌾𑌜 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 । 𑌆𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿 𑌰𑌥𑍀 𑌚 𑌧𑌨𑍍𑌵𑍀
𑌤𑌦𑌾 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌰𑌥𑌸𑍍𑌥𑌃 ॥

(இ - ள்.) ராத்ரிஞ்சர ராஜ-நிஶாசரரான ராக்ஷஸர்கட்கெல்லாந் தலைவ னே! த்வம் - நீ, ரண அர்த்திதஃ-யுத்தத்திற் பீடிக்கப்பட்டாய்; (ஆகையால்), கச்ச - (இவ்விடத்தினின்று) போ; அநுஜாநாமி - அநுமதி தருகின்றேன்; லங்காம் ப்ரவிஶ்ய - இலங்கைக்குச்சென்று, ஆஶ்வாஸ்ய - தேற்றிக்கொண்டு, ரதீச - ரதிகனாகவும், தந்வீ (ச) - வில்லாளியாகவும், நிர்யாஹி - புறப்பட்டு வருக; ரதஸ்தஃ - தேரிலேறிவருகின்ற நீ, ததா - அப்போது, மே - என் னுடைய, பலம் - பலத்தை, த்ரக்ஷ்யஸி - காண்பாய்; (எ - று.)

ஸ்ரீ ராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 37 - 13.

௧௭௭. 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 ।
𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑌿𑌵 ॥

(இ - ள்.) ஸாதுஃ-நல்லொழுக்கமுடையவனும், ஸத்ய பராக்ரமஃ- ஸத்ய த்தில் பராக்கிரமமுடையவனுமான, ராமஃ - ஸ்ரீ ராமன், விக்ரஹவாந் - உடம் பெடுத்துவந்த, தர்மஃ- தர்மமாவன்; (அவன்), தேவாநாம் - தேவர்கட்கு, மக வாந் இவ - இந்திரன்போல, ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய - எல்லா ஜகத்துக்கும், ராஜா - அரசனாவன்; (எ - று.)

பாரதம் – ஆரண்யபர்வம், தீர்த்தயாத்ராபர்வம் - 86 - 26.

௧௭௮. 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 ।
𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂 ॥

(இ - ள்.) வேதவித³:- வேதத்தை யுணர்ந்தவர்களான, விப்ரா: - ப்ராமணர்கள், யே ச - யாவருளரோ; அத்⁴யாத்மவித³: ஜநா:- வேதாந்தவித்யையை யுணர்ந்த ஜநங்கள், யே ச - யாவருண்டோ, தே - அவர்களெல்லாம், மஹாத்மாநம் -பரமாத்மாவான, க்ருஷ்ணம் - க்ருஷ்ணனை, ஸநாதநம் தர்மம் - ஸநாதநமான தர்மஸ்வரூபியாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 1 - 22.

கஎகூ. ஹ்ருஷீகேஶம் ததா³ வாக்யமித³மாஹ மஹீபதே । ஸேநயோருப⁴யோர்மத்⁴யே ரத²ம் ஸ்தா²பய மேऽச்யுத ॥

(இ - ள்.) மஹீபதே - த்ருதராஷ்ட்ரனே! ததா - அப்போது, (அர்ஜுநன்), ஹ்ருஷீகேஶம்- க்ருஷ்ணனைப்பார்த்து, அச்யுத அச்யுதனே! உபயோ: ஸேநயோ: மத்யே - இரண்டுசேனைக்கும் நடுவில், மே - என்னுடைய, ரதம்- தேரை, ஸ்தாபய - நிறுத்து, (என்று),இதம் - இந்த, வாக்யம் - வார்த்தையை, ஆஹ - சொன்னான்; (எ - று.)

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 - 78.

கஅ௦. ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶஸ்ஸதா³ காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥

(இ - ள்.) விஶ்வேஶ:- எல்லாப் பொருளுக்குந் தலைவனான பகவான், ஸர்வஜ்ஞோபி - எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனா யிருந்தும், ஸதா - எப்போதும், காருணிகோபி - பரம க்ருபையை யுடையவனாயிருந்தும், ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் - இந்த ஸம்ஸாரமாகிற லீலாவிபூதியை நடத்திக்கொண்டு போமவனாக இருத்தலால், ரக்ஷ்ய அபேக்ஷாம் - (தன்னைக்) காக்குமவனாக (ச்சேதநன்) வேண்டுவதை, ப்ரதீக்ஷதே - எதிர்பார்க்கிறான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 4 - 8.

கஅக. பரித்ராணாய ஸாதூ⁴நாம் விநாஶாய ச து³ஷ்க்ருதாம் । த⁴ர்மஸம்ஸ்தா²பநார்தா²ய ஸம்ப⁴வாமி யுகே³ யுகே³ ॥

(இ - ள்.) ஸாதூநாம் - ஸாதுக்களை, (எனது ஸ்வரூபசேஷ்டிதங்களைக் காட்டுதலாலும் குளிர நோக்குவதாலும் இன்சொற் சொல்லுவதாலும்), பரித்ராணாய-காக்கும் பொருட்டும், துஷ்க்ருதாம் - (அந்த ஸாதுக்களின் தன்மைக்கு மாறுபட்ட தன்மையை யுடையாரான) கொடுஞ்செயலையுடைய துஷ்டர்களை, விநாஶாயச-அழிக்கும்பொருட்டும்,-தர்ம ஸம்ஸ்தாபநஅர்த்தாய-(க்ஷீணித்துப் போனவையாய் என்னுடைய ஆராதந ரூபமான) தர்மங்களை (ஆராத்யனான என் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி) நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும், யுகே யுகே - (இன்னயுகத்தில் தான் அவதரிக்கிறது என்ற நிர்ப்பந்த மில்லாமல்) எல்லா யுகங்களிலும், ஸம்பவாமி - தோன்றுகின்றேன்; (எ - று.)

கஅ௨ - கஎஅ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

முண்டகோபநிஷத் - 1 - 1 - 10.

௧௮௩. 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

(இ - ள்.) யஃ- அக்ஷரஸப்தவாச்யனை எவன். ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்-எல்லாவஸ்துக்களேயும் ஸாமாந்யாகாரமாகவும் விஸேஷாகாரமாகவும் அறிந்திருக்கிறானோ, யஸ்ய - எவனுடைய, தப:- ஜகத்ஸ்ருஷ்டி விஷயமான ஆலோசனை, ஜ்ஞாநமயம் - ஞானரூபமாக இருக்கிறதோ, தஸ்மாத் - அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து, ஏதத் ப்ரஹ்ம - இந்தப் பத்தசேதநனோடுகூடிய ப்ரதாநமானது, நாமரூபம் - நாமாவையும் ரூபத்தையும் உடையதாய், அந்நம் ச- போக்ய பூதமான ப்ரபஞ்சமாக, ஜாயதே - தோன்றுகிறது; (எ - று.)

ஸ்வேதாஸ்வதரம் - 6 - 8.

௧௮௪. 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯
𑌧𑌿𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂
𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌚 ॥

(இ - ள்.) தஸ்ய - அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, கார்யம் - கார்யமும், கரணம்ச - (அதைச்செய்யும்) கருவியும், ந வித்யதே இல்லை; தத் ஸம:-அவனையொத்தவனும், அப்யதிக: ச-மேம்பட்டவனும், ந த்ருஸ்யதே - காணப்படுவதில்லை; அஸ்ய-இவனுடைய, பராஸக்தி:- பரமான சக்தியானது, விவிதைவ- அநேகமென்று, ஸ்ரூயதே - சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது; அஸ்ய - இவனுடைய, ஜ்ஞாநபலக்ரியா - ஜ்ஞாநமும் பலமும் செயலும், ஸ்வாபாவிகீ-இயல்பாகவேயுள்ளன; (எ - று.)

ப்ருஹ்மஸூத்ரம் - 3 - 2 - 37.

௧௮௫. 𑌫𑌲𑌮𑌤 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 ।

(இ - ள்.) பலம் - இஷ்டப்ராப்தியும் அநிஷ்டநிவர்த்தியுமான பலமானது, அத: - ஈசுவரனாலே ஸித்திக்கிறது; உபபத்தே: - (ஸர்வபரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே) உபபந்நமாகிறது; (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை - 11 - 41.

௧௮௬. 𑌸𑌖𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌦𑌵
𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍇𑌤𑌿 । 𑌅𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾
𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌪𑌿 ॥ 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌹𑌾𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋
𑌽𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌭𑍋𑌜𑌨𑍇𑌷𑍁 । 𑌏𑌕𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾
𑌪𑍍𑌯𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌹𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 ॥

(இ - ள்.) தவ - உன்னுடைய, இமம் மஹிமாநம் - (அந்தராத்மாவாக இருக்கை ஸர்வகாரணமாக இருக்கை முதலிய) இந்த மகிமைகளை, அஜாநதா - அறியாத, மயா - என்னால்,—ப்ரமாதாத் - அஜாக்ரதையினாலும் [மோஹத்தினாலும்], ப்ரணயேநவா அபி - சிரகாலபரிசயத்தினாலும், ஸகா இதி மத்வா - ஸ்நேஹிதனென்று எண்ணி, 'ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ ஹேஸகே—, இதி - என்று, (உன்விஷயத்தில்), ப்ரஸபம் - வணக்கமில்லாமல், உக்தம் - சொல்லப்பட்டது, (இதி;யத்-என்பது யாதொன்று உண்டோ: அபஹாஸார்த்தம் - பரிஹாஸநிமித்தமாக, விஹார ஶய்யாஆஸந போஜநேஷு - த்யூதாதிகளான விளையாட்டென்ன படுக்கையென்ன உட்காருகையென்ன உண்பது என்ன இவற்றிலே, ஏகோபி - ஒருவனுயிருக்கும்போதும், அதவா - இல்லாவிட்டால், ஸமக்ஷம் - பலபேர் முன்னிலையிலும், அச்யுத - அச்யுதனே! (எல்லாத் தேவர்களாலும் பெருமரியாதை செய்யத்தக்க நீ,) அஸத்க்ருதஃ அஸி - அவமதிப்புச்செய்யப்பட்டாய், (இதி)-என்பது, யத் - யாதொன்று உண்டோ: தத்தத்-அது எல்லாவற்றையும், அஹம்-நான், அப்ரமேயம் - இன்னபடியாவனென்று அறியமுடியாத, த்வாம்-உன்னை, க்ஷாமயே - பொறுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; (எ - று.)

ஶ்ரீ கீதை-7 -- 14.

க அஎ. 𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 ।
𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

(இ - ள்.) மம - என்னுடைய, ஏஷா - இந்த, குணமயீ - த்ரிகுண ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, மாயா - ப்ரக்ருதியானது, தைவீஹி - விளையாட்டில் விருப்புள்ள என்னாலே நிர்மிக்கப்பட்டதன்றோ! (ஆகையால்), துரத்யயா - எவராலும் கடக்கமுடியாது; மாமேவ - ஸர்வஶரண்யனை என்னையே, யே - எவர்கள், ப்ரபத்யந்தே - ஶரணமாக அடைகிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஏதாம் மாயாம் - இந்தமாயையை, தரந்தி - கடக்கின்றார்கள்; (எ - று.)

ஶ்ரீகீதை-15-4

க அஅ. 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃
𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍀 ॥

(இ - ள்.) (அஜ்ஞாநாதிகளின் நிவ்ருத்திக்காக), ஆத்யம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) காரணனை, தம் புருஷம் ஏவ - அந்தப்பரமபுருஷனையே, ப்ரபத்யேத் - சரணமாக அடையக்கடவன்; யதஃ - எதனால், (எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கின பகவானுடைய), ப்ரவ்ருத்திஃ - இந்தப்ரவ்ருத்தியானது, புராணீப்ரஸ்ருதா - அநாதியாக உண்டாயிற்றே! (எ - று.)— "ப்ரபத்யேயதஃ"- என்ற பாடத்தில், தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்ய - அந்தப்பரமபுருஷனையே உபாயமாக அடைந்து, இயதஃ- (அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திமுதலிய) இந்த எல்லாவற்றுக்கும், (ஸாதநமாக), புராணீ - புராதநமான முமுக்ஷுக்களிடத்திலுள்ளதாய், ப்ரவ்ருத்திஃ - ப்ரவ்ருத்திரூபமான செய்கை, ப்ரஸ்ருதா - உண்டாயிருக்கிறது

என்க. கீதாபாஷ்யத்தில், இவ்விரண்டு வகைப்பாடங்கொண்டு, இப்படியே பொருள் செய்திருந்தாலும், 'ப்ரபத்யே' என்று உத்தமபுருஷனுகப்பிரிக்க இடங்கொடுத்தலால், அவ்வாறுவ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தது.

௧௮௯—௧௦௫-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

௧௯௦ - ௧௯௧—௧௨௪ - ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸ்ரீபாஷ்யம்- 1-1-1.

௧௯௨. ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் ஆபிதாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வம் ॥

(இ - ள்.) ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் - ஆக்ஷேபத்தால் [அர்த்தபலத்தாலே] வருவதைக்காட்டிலும், ஆபிதாநிகஸ்யஏவ-சாப்தமாக இருக்கிறதற்கே, க்ராஹ்யத்வம்-அங்கீகரிக்கத்தக்கதாகை; (எ-று.)-இது-வையாகரண பரிபாஷை.

௧௯௩—௧௮௩-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

௧௯௪—௧௮௪-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

முண்டகோபநிஷத், 3-1-3.

௧௯௫. யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் । ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி ॥

(இ - ள்.) பஶ்ய:-ஜ்ஞாநியானவன், யதா - எப்போது, ருக்மவர்ணம் - ஸ்வர்ணஸமமான நிறத்தையுடையவனும், கர்த்தாரம் - லோகத்துக்குக்கர்த்தாவும், ஈஶம் - ஸர்வலோக நியந்தாவும், ப்ருஹ்மயோநிம் - பிரமனுக்கும் காரணனுமான, புருஷம் - வாஸுதேவனை, பஶ்யதே - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறனோ; ததா - அப்போதே, வித்வான் - பரதத்த்வத்தையுணர்ந்த அவன், புண்ய பாபே - புண்யபாபரூபங்களிரண்டையும், விதூய - உதறிவிட்டு, நிரஞ்ஜந:- குற்றமற்றவனாய், பரமம் ஸாம்யம் - (பகவானோடு) மிகவும் ஒத்திருத்தலை, [ஸாரூப்யத்தை], உபைதி - அடைகிறான்; (எ - று.)

அமரகோஶம். 1-200.

௧௯௬. உந்மாதஶ்சித்தவிப்ரம: ।

(இ-ள்.) உந்மாத:-உன்மாதமென்பது, சித்தவிப்ரம:-சித்தப்ரமம்;(எ-று.)

௧௯௭—௧௭௨-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீகீதை, 18-65.

௧௯௮. மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோ஽ஸி மே ॥

(இ - ள்.) மத்பக்த:-என்னிடத்திற் ப்ரீதியுடையவனுய்க்கொண்டு,— மந்மநா: பவ-என்னிடத்து (தர்ஶநஸமாநாகாரமான) இடைவிடாத த்யாந முடையவனுக இருப்பாய்; மத்யாஜீ-என்னைப்பூஜிப்பவனுகவும் (இருப்பாய்); (எனக்கு இஷ்டமாக), மாம் - என்னை, நமஸ்குரு - வணங்குவாய்; (இப்படி யிருக்கிற நீ), மாமேவ - என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடைவாய்; தே - உனக்கு, ஸத்யம் - உண்மையாக, ப்ரதிஜாநே - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறேன்; (ஏனெனில்), (அப்படியிருக்கிறநீ), மே - எனக்கு, ப்ரிய: அஸி - இஷ்டனுக ஆகிறுயன்றோ! (எ - று.)

பாரதம்; ஆரண்யபர்வம்—தீர்த்தயாத்ராபர்வம் - 86-24.

௧௯௯. 𑌏𑌷 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑌃 ।
𑌨𑌾𑌗𑌪𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌕𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑍋 𑌮𑌥𑍁𑌰𑌾𑌂
𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍 ॥

(இ - ள்.) ஸ்ரீமாந் - பெரியபிராட்டியாருடன் கூடின, க்ஷீரார்ணவநிகேதந:-திருப்பாற்கடலை ஸ்தாநமாகவுடையவராயிருக்கிற, ஏஷ: நாராயண:- இந்தக்ருஷ்ணன், நாக பர்யங்கம் - ஆதிசேஷரூபமான கட்டிலை, உத்ஸ்ருஜ்ய- முன்னுகவிட்டு [பலராமனுக முந்திஅனுப்பி], மதுராம் புரீம் - மதுரையென்கிற பட்டணத்துக்கு, ஆகதோ ஹி-எழுந்தருளிஞரன்றோ; (எ - று.)

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 86-25.

௨௦௦. 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌵𑌤𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 ।
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤
𑌨𑌃 ॥

(இ - ள்.) புண்யா-ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான, த்வாரவதீ - துவாரகா பட்டணமானது. யத்ர - எந்தவிடத்தி லிருக்கிறதோ, தத்ர - அவ்விடத்தில், மதுஸூதந: - மதுவென்கிற அஸுரனைக் கொன்ற நாராயணன். ஆஸ்தே - இருக்கிறுன்; அஸௌ - இவர், ஸாக்ஷாத் தேவ:- ஸாக்ஷாத்தேவஸ்வரூபனும், புராண:- அநாதியானவனுமாகி, ஸஹி-ப்ரஸித்தமான, ஸநாதந: தர்ம:-ஸநாதநதர்மமாயிருக்குமவன்; (எ - று.)

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் -88, 27.

௨௦௧. 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥

(இ - ள்.) ஹே பார்த்த-ஓ அர்ஜ்ஜுனு! யத்ர-எந்தவிடத்தில், ஸநாதந: - அநாதியாயும், பரமாத்மா - ஸர்வாந்தர்யாமியாயு மிருக்கிற, நாராயணே தேவ: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிருக்கிறுனே, தத்ர-அந்தவிடத்தில், க்ருத்ஸ்நம்ஜகத் - ஸமஸ்தஜகத்தும், தீர்த்தாநி - எல்லாத்தீர்த்தங்களும், ஆயதநாநி ச - ஸமஸ்த தேவாலயங்களும், (இருக்கின்றன;) (எ-று.)‘ஜகத் ஸர்வம்’ என்றும் பாடம்.

௨௦௨-௧௭௮-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

பாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - 86-27.

௨௦௩. பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே।
புண்யாநாமபி புண்யோऽஸௌ மங்களாநாஞ்ச
மங்களம்॥

(இ - ள்.) அஸௌ கோவிந்த:- இந்தக்கோவிந்தன், பவித்ராணாம்ஹி- பவித்திரங்களுக்கெல்லாம், பரம் பவித்ரம் - மேலான பாவநமென்று, உச்யதே-சொல்லப்படுகிறான்; புண்யாநாம்அபி புண்ய: - புண்யங்களுக்கெல்லாம் புண்யமும், மங்களாநாம் மங்களம் ச - மங்களங்கட்கெல்லாம் மங்களமும், ஆவன்; (எ - று.)—'ஹி—ப்ரஸித்தியைக் காட்டும்.

பாரதம்-ஸபா - 41,23.

௨௦௪. க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாவ்யய:।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம் ॥

(இ - ள்.) லோகாநாம்-உலகங்களுக்கெல்லாம், உத்பத்தி:அபிச-படைக்கின்றவனும் ரக்ஷிக்கிறவனும், அவ்யய: - ஸம்ஹரிக்கின்றவனும், க்ருஷ்ண: ஏவஹி - க்ருஷ்ணனே: இதம் விஶ்வம் - இந்த ஸமஸ்தமான, சராசரம் - சேதநாசேதநங்களும், க்ருஷ்ணஸ்ய க்ருதே - க்ருஷ்ணனை உத்தேசித்தே, பூதம் - உண்டாயிற்று; ஹி-ப்ரஸித்தம்: (எ - று.)

ஸ்ரீ கீதை-2-7.

௨௦௫. கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வாம்
தர்மஸம்மூடசேதா:। யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி
தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ।

(இ - ள்.) கார்ப்பண்யதோஷ - மனத்தில் விசாலமில்லாமையாகிற குற்றத்தினலே, உபஹத ஸ்வபாவ:- நல்லதன்மைகெட்டு, தர்ம ஸம்மூட சேதா:- தர்மம் இன்னதென்று அறியாமற்கலங்கின மனத்தையுடையவனாய், த்வாம்- உன்னை, ப்ரச்சாமி-கேட்கிறேன்; யத் - எதுவானது, மே-எனக்கு, ஶ்ரேய:- ச்ரேயஸ்ஸாதநமாக, நிச்சிதம் - நிச்சயமாக, ஸ்யாத் - ஆகுமோ, தத் - அதை, ப்ரூஹி- சொல்லுக; தே - உனக்கு, அஹம் - நான், ஶிஷ்ய:- மாணக்கன்; த்வாம் - உன்னை, ப்ரபந்நம் - சரணமாகவடைந்த, மாம் - என்னை, ஶாதி - நல்லுணர்வை யுண்டாக்குவாய்; (எ - று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 6-4-21.

௨௦௬. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண:।
நாநுத்யாயாத்பஹூஞ்சப்தாந் வாசோ விக்லாபநம்
ஹி தத் ॥

(இ - ள்.) ப்ராஹ்மண:- வேதத்தை அத்தியயநஞ்செய்தவன், தீர:-ப்ரஜ்ஞாசாலியாய், தம் ஏவ- அந்தப் பரமாத்மாவையே, விஜ்ஞாய -ஶ்ரவணமநநங்களினுல் அறிந்து, ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத - நிதித்யாஸநம்பண்ணக்கடவன்; (பர ப்ரஹ்மகுணத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதல்லாத), பஹூந் ஶப்தாந்-அநேக சப்தங்களை, ந அநுத்யாயாத் - மனத்தினுலும் எண்ணவேண்டாம்; தத் - ப்ரஹ்ம குணத்தைப்ரதிபாதியாத சப்தத்தைச் சொல்லுவது, வாச: விக்லாபநம்ஹி - வாக்குக்களை வீணுக வாட்டுவதாகுமன்ருே! (எ - று.)

முண்டகோபநிஷத் - 2-2-6.

உ0எ. 𑌅𑌰𑌾 𑌇𑌵 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌏𑌷𑍋
𑌽𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯
𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥

(இ - ள்.) யத்ர - எந்தஇடத்தில், ரதநாபௌ - வண்டியின் நாபிஸ்தாநமான குடத்தில், அரா: இவ - (சக்கரத்தின்) இலைகள் சேர்ந்திருப்பனபோல, நாட்ய:- நாடிகள், ஸம்ஹதா:-சேர்ந்திருக்கின்றனவோ; (அந்தஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில்), ஸ: - ப்ரஸித்தனுய், பஹுதா ஜாயமாந: - ஸ்வேச்சையால் ராம க்ருஷ்ணுதிகளான பல அவதாரங்களைச் செய்கிற, ஏஷ: - அக்ஷரபதத்தினுற் சொல்லப்படுகிற இந்தப்பரமாத்மா, அந்த: சரதே - வஸிக்கிருன்; தமஸ: பரஸ்தாத் - ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைக் கடந்துள்ள, வ: பாராய - உமக்கு அக்கரையாயுள்ள பரமாத்மாவை யடையும்பொருட்டு, ஆத்மாநம்-பரமாத்மாவை, ஓம் இதி - ஓமென்று, த்யாயத - த்யாநம்பண்ணுங்கள்; ஏவம் - இப்படிச் செய்தால், ஸ்வஸ்தி - உங்கட்கு நன்மையுண்டாம்; (எ - று.)

ப்ருஹதாரண்யகம் - 3-4-15.

உ0அ. 𑌸 𑌏𑌨𑌂 𑌨 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑌨𑍂
𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂, 𑌯𑌦𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌹
𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤 𑌏𑌵
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇
𑌵 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾
𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 ॥

(இ - ள்.) யதா - எப்படியானுல், வேத: வா - (ஸர்வருடைய நன்மைக்கும் தான்பொதுக்காரணமாயிருக்கிற) வேதமும், அநநூக்த: - அத்தியயனஞ் செய்யப்படாததாய்க்கொண்டு,(காப்பாற்ருதோ): (எப்படியானுல்), அக்ருதம்- அநுஷ்டிக்கப்படாத, அந்யத்வா கர்ம - (ஜ்யோதிஷ்டோமம்முதலிய) வைதிக மானகர்மமும், (உபகரிக்காதோ): அப்படியே, அவிதித:- உபாஸிக்கப்படாத, ஸ:-பரப்ரஹ்மம், ஏநம் - இந்த உபாஸநஞ்செய்யாதவனை, ந புநக்தி-நற்பயனை யநுபவிக்கச்செய்வதில்லை; அநேவம்வித் - ப்ரஹ்மத்தையறியாதவன், மஹத் புண்யம்-பெரும்புண்ணியமான, கர்ம-செயலை, கரோதியதி அபி-செய்தாலும், தத்-அந்தப்புண்ணியச்செயல்,அந்தத:-முடிவில், க்ஷீயதே ஏவ-நசித்தேவிடும்; ஹவா - (இது) ப்ரஸித்தம்: ஹா - ஆச்சரியம்; (ஆகையால்), ஆத்மாநம் ஏவ

உபாயமான பரமாத்மாவையே, லோகம் - உபேயமாக, உபாஸித-உபாஸிக்கப்பட்டவன்; ஸ:-அந்தப்பரப்பிரமத்தையறிந்த, ய:-எவன், ஆத்மாநம் ஏவ-பரமாத்மாவையே, லோகம் - உபேயமாக, உபாஸ்தே - உபாஸிக்கிருனே, அஸ்ய - இவனுடைய, கர்ம-உபாஸநமானது, ந க்ஷீயதே - நஶியாமல்பெரும் பயனைத்தரும்; ஹ - ஆச்சர்யம்; அஸ்மாத் ஹி ஏவ - இந்த ப்ரஜ்ஞாநத்தினுலேயே, ஆத்மந:- தனக்கு யத் யத் காமயதே - எதெதை விரும்புகிருனே. தத் தத் ஸ்ருஜதே- அததையெல்லாம் ஸ்வஸங்கல்பமாத்ரத்தால் உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிருன்; (எ - று.)

உ0௯. ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: ॥

(இ - ள்.) அரே - ஏ சிஷ்யனே! ஆத்மாவா - ஆத்மாவே, த்ரஷ்டவ்ய:- பார்க்கத்தக்கது; ஶ்ரோதவ்ய: - (பெரியோரிடத்துக்) கேட்கத்தக்கது. மந்தவ்ய:- மநநம் பண்ணத்தக்கது. நிதித்யாஸிதவ்ய: - தர்ஶநஸமாநாகாரமுண்டாம்படி செய்யத்தக்கது; (எ - று.)

லக்வந்ரிஸ்மிருதி-1.

உ௧0. ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: ।
நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே ॥

(இ - ள்.) ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு-ஆயிரம் ஜந்மங்களில், தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: - கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளினுல், க்ஷீணபாபாநாம் - நஶித்தபாபங்களையுடைய, நராணாம்-சேதநர்களுக்கு, க்ருஷ்ணே - க்ருஷ்ணனிடத்தில், பக்தி: ப்ரஜாயதே - பக்தியானது தர்ஶநஸமாநாகாரமாக உண்டாகிறது; (எ - று.)

உ௧௧—௧௯உ-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.
உ௧உ—உ௧0-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.
உ௧௩—௧௭௭-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - 18-35.

உ௧௪. ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா-
விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ॥

(இ - ள்.) ஹரிஶ்ரேஷ்ட - வாநரஶ்ரேஷ்டனே! ஸுக்ரீவ - சுக்ரீவனே! (அபயம் வேண்டிவந்தவன்), விபீஷணோவா - (இராவணன் தம்பியான) விபீஷணனுகவே யிருக்கட்டும்; யதிவா - இல்லாவிட்டால், ராவண: ஸ்வயம் - இராவணன் தானுகவேயிருக்கட்டும்; அஸ்ய - இவனுக்கு, மயா - என்னுலே, அபயம் - அபயமானது, தத்தம் - கொடுக்கப்பட்டது; ஏநம் - இவனை, ஆநய- வாரமைப்பாய்; (எ - று.)

உ௧௫—௧௭௮-ஆவது இலக்கத்தைப் பார்க்க.

ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றுப்பெற்றது.

பிழைத் திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
7	5	வ்யாக்ாயநம்	வ்யாக்யாநம்
15	14	ஶாசி	ஶாசி꞉
20	23	அதிகரேண	அதிகரணே
32	27	ஸ்ரூபமும்	ஸ்வரூபமும்
36	32	ஸ்ங்க்ரஹ	ஸங்க்ரஹ
43	11	பிராரட்டிக்கு	ப்ராட்டிக்கு
82	14	நிருபித்து	நிரூபித்து
85	6	தட்டிவில்லை	தட்டில்லை
86	2	யுடைய	யடைய
87	14	சேய்தேயும்	செய்தேயும்
88	10	உபாதேயகளை	உபாதேயங்களை
,,	30	த்ரிபாத்வூபூதியிலே	த்ரிபாத்விபூதியிலே
91		கூவுஜவர்	கூவுஜ்வொ
116	29	உபய	உபாய
134	2	ஸர்வதந்மாந்	ஸர்வதர்மாந்
,,	25	தங்கள ய்ப்ல	தங்களாய்ப்பல
135	21	தஷா	தயா
142	8	ப்ரருவ்த்திகள்	ப்ரவ்ருத்திகள்
,,	30	விட்டிதலும்	விட்டிடுதலும்
,,	34	ப்ரதிவாயின்	ப்ரதிவாதியின்
151	31	பூர்பாவியான	பூர்வபாவியான
153	35	சைத்ந்யகாரியம்	சைதந்யகார்யம்
155	34	கூகமா	ஏகூகமா
165	30	ஶ்ஈவரன்	ஈஶ்வரன்
167	11	தமஸ்ஸாக்காளாலே	தமஸ்ஸாக்களாலே
172	28	மாஶாச	மாஶாச꞉
177	3	பவித்ர	பவித்ரம்
,,	22	யவெஹ்ய	யவெஹ்ய
180	12	ஹுஹ்ரீ	ஶக்ரீ
,,	13	லப்ய꞉	ஶக்ய꞉
184	10	அநுஸ்ந்திக்க	அநுஸந்திக்க
185	13	பிதாவா	பிதா